

ΗΓΥ.
ON
60

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡ. 512

Σ. 1705
Ανατολή
1715

εἰνε νὰ θάψετε μόναι Σας
τὰ περσινὰ Σας φορέματα με
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς

ΑΙ ΒΑΦΑΙ ARTI κάνουν
τά παλιά φορέματα και-
νούργια και μεδέρνα. Έπιτυ-
χία άφάνταστος. Χρήσις ά-
πλευστάτη. Όδηγίαι Έλλη-
νιστί. ΑΙ ΒΑΦΑΙ ARTI έπι-
μήθησαν με τὸ Μέγα Βρα-
δείον τῆς τελευταίας Έκθε-
σεως. Πωλονται σὰς έμπορι-
κάς καὶ τὰ φαρμακεία.

Μὴ γελοιάσθε ὑποβέοντες
 πὼς τὰ δόντια σας εἶναι φουσι-
 κῶς κίτρινα καὶ ξεθαροσμένα,
 ἀλλὰ δοκιμάστε δις τῆς ἡμέ-
 ρας ἓνα ἑκατοστόμετρον ΚΟ-
 ΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς ψήκρας
 καταγοῦντες τὰ ἀνώφελα καὶ
 ἐρεθιστικά ἄλλα προϊόντα.

Εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς
τὰ δόντια σας θὰ γίνουν λευ-
κότερα κατὰ τρεῖς ἀποχρώσεις,
τὸ στόμα σας θὰ ἐξυγιανθῇ, ἡ
ἀναπνοή σας θὰ ἀρωματισθῇ

KOLYNOS

Ἡ Οἰκονομικώτερα ὀδοντόκρε-
μα, διότι ἐν σωληνάριον διαρ-
κεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΜΕ ΒΡΑΧΥΤΑΤΑ - ΒΡΑΧΕΑ - ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΚΥ-
ΜΑΤΑ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
Κ. Α. ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ ΘΗΣΕΩΣ 7 (ΣΤΟΑ ΡΟΜΒΗΣ 2)
ΤΗΛΕΦ. 23.338

«ΙΚΑΡΟΣ»

Ὑπὸ τοῦ παιδιάτρου παθολόγου
ΑΘΗΝΑΙ Σολωμοῦ 39 (Τηλέφ. 20—287): 8—9 καὶ 2—5

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

εἰδικῶς ἀσχοληθέντος ἐν BIENNE.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ἱατρεῖον Ἡφίστου — Κωνσταντῆ
11 1 6 7 (Τηλ. 40-582)

(11 - 1 x 21 6 - 7) (11104)

ΖΕΡΣΕΤ

Διὰ γυναικεῖα φορέματα
Τὸ λεπτότερο γυναικεῖο γούστο
Θὰ τὰ φορέσῃ ὁ καλλίτερος κόσμος
Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΔΙΟΔΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἐχана τὴν λατρίαν τοῦ συζύγου

Ἦτοιμος ἔ' ἀσφαλὲς πᾶσι
 τὸν Σανδὴν, ἢ ἄλῃτα εἰς τὴν
 ἡμέραν, ὅσους, τὸ πᾶσι
 ἑσθλὸν ἐλπίστον. Ἦτοιμος
 ἰατρὰ διὰ πᾶσι τὴν ἡμέραν
 ἢ νύκτα. Ἦ μή τι ἔτι
 ποιεῖ. Τὸ χάρις τῆς
 φρονίας καὶ ἐπιστάτης
 ὅσους διὰ τὸ βῆθαι ἐν
 νουθεσίᾳ αὐτοῦ ἀποφασί-
 νησαντες ἀβυσσὸς γὰρ ἐ-
 ἵς ἐστις σφοδρὸς ἐλδοῦς τῆς
 οὐκ ἀπεκρίνου τοῦ πνεύματος
 τῶν ἀνθρώπων ΝΥΚΤΟΣ
 ποιεῖται. Αἴτις τὸ ἐκείνη
 τὴν κρίνειν τὴν ποιεῖν καὶ
 ἐκδοῦναι, ὅσα καὶ ἐν
 ἡμέρᾳ, ἢ βραχὺ, ἢ ὁσόν. Πᾶσι
 γὰρ, ὁ σ' ἵκεν, καὶ τὸ
 πᾶσι χαρισάμενος ἄνθρωπος. Τὸ
 σὺ καὶ πάντων χάρις
 καὶ τὸν θαυμάσιον τὸν σὺ
 τὴν ἔλκεν τὴν πᾶσι

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Το σπουδαί-
ον καίτοι χρησιμώτατον
βιβλίον: διευκρινίζει τις
ΝΤΕ ΚΡΕΜ (παρατηρείται) ο
ΔΟΝ Ένατι δις ημερίων
μεμνημένη, ελς την ποσειον
τάς μίαν άσπασήν ποσειον
ίεως, ως τογρηνήν καί καί
πιδερίαντα γυνώ: άσπας
καίτην ίστω: Άσπας
καίς ίσως γυνώ: καί
τα άσπασήν, άσπασήν
ος.

Γεν. Άντιρόπας: Α. Ε.
ΠΟΥΖΑΚΟΣ, δδδ: Παρίσι
Άθήνα.

91 Δεκεμβρίου 1988

М П О У К Е Т О

1705

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Ἔργο τοῦ κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ

[Χριστουγεννιάτικο Διήγημα]

—Μὰ τὴν πίστι μου! ναί, μωρό μου, θὰ σοῦ φέρῃ! ἀποκρίθη-
κε ὁ Σλίπι, συγκινημένος.
Κατόπιν φίλησε τὰ τρία παιδάκια καὶ θῆκε ἔξω.

Ἐκεῖνο τὸ ἔραβυ, παραμυθὴ Χριστουγέννων, τὸ πλῆθος ἦταν τόσο πυκνὸ στὸς δρόμους τοῦ Λονδίνου, ὥστε κανένας δὲν εἶδε προσαρχὴ στὴν Σλίπι, καθὼς γλιστροῦσε ἀνάμεσα στὸς διαβάτες. Ὁ Λωποδύτης μὲ τὸ κατέλλο χαλκίνο θαφιεῖ τὸ κεφάλι, μὲ τὸ γιγὰ ἀσπασκωμένο καὶ τὰ χέρια στὴν τσέπη, προχωροῦσε γρήγορα, ριγνώντας αὐτόματες ματιές στους πόλινους ποὺ συναντοῦσε στὸ δρόμο του. Μὰ κανένας δὲν τὸν πρόσεξε· κ' ἔτσι τὸ τέλος ἔφθασε ἀνεσπόμενος μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο σπίτι. Ἐπὶ μέρες πολλὰς τώρα εἶχε παρακολουθεῖ τὴ συνήθειαν πάντων ἐνοίκιων, εἶχε κατορθώσει μάλιστα μιά μέρα νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ σπίτι μὲ κάποια πρόφασι καὶ ἤξερε καλὰ σὲ πόσα δωμάτια θὰ εὗρεται ὁ τι ἤθελε. Ὁ Σλίπι ἤξερε ἐπίσης πῶς ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ εἶται ὁ ὑπάρχων πᾶσα συγκεντρωμένοι στὴν κουζίνα καὶ πῶς τὰ ἀνεκίματα εἶναι ὄχι ἔξω.

Με χιλιάδες τον προφυλάττει, ο λοπτοθύτης πήδησε τον εξωτερικό τοίχο, διέσχισε τον κήπο και με τα εργαλεία του άνοιξε χωρίς δυσκολία ένα παράθυρο. Μόλις βρέθηκε μέσα στο σπίτι, αντί να άρνησι να μαγειρεύει τα πολύτιμα αντικείμενα που υπάρχουν άθρονα τριγύρω του, ο Σλίπι τράβηξε τα χέρια του από πάνω από τα μάτια κι άνοιξε σιγά σιγά πόρτα της κάμαρας των παιδιών. Εκεί σ' μια άκρη ήταν αραχισμένα τα θραυότερα παιχνίδια του που του ρούσε να διεισδύει. Ένα παδόκι. Μά, καθώς ο Σλίπι στεκόταν αστασιευμένος, μη ξέροντας πώς να διαλέξει για τους μικρούς φίλους του, μία σκουπίλα πίσω του, τον έκανε να σκρίψουν.

—Καλῶς τὸν ὑπάρχοντα Χριστούλη! Μοῦ ἔφερες
τὰ δῶρα μου; Μὰ γιατί δὲν ἔχεις μακρὰ ἄσπρη
γένεια;

— Δέν εἶνε πειά τῆς μόδας! ἀποκρίθηκε ὁ ΣΑΛ ΠΙ
μηχανικά.
Κατόπιν, βάζοντας τὸ δάχτυλο ἀπάνω στὸ στό-
μα του, πιθοῦσε: «Σ σσσσι!»

Ὁ Σλίπυ πληθώσατο στὸ κρεβάτακι τοῦ παι-
διοῦ, ποὺ ὄλορθε μέσα σ' ἕνα κόμα ἀπὸ γαλά-
ζις μετὰ καὶ νταντέλλες, τοῦ χαμογελοῦσε μὴ
παιδικὴ ἀφέλεια.

—Ναι, μικρούλη μου, έπτε στενοχωρημένος ο Σηλιπ. Έγώ είμαι ο μπαμπάς-Χριστούλης. Σο έξερις, έπτεσα έξω στους λογαριασμούς μου... Σο έφερα έξένα παρά πολλά παιχνίδια και δέν μου περισσεύουν έλλα γιά τρία στοιγά παιδάκια πο

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΑΝΩΣΤΟ ΤΡΑΤΤΕΖΙ

Έορτή έορτών σήμερα.
Χριστούγεννα !...

Της κόρης του Προέδρου της Κοινότητας

Η καμπάνες χτυπούσαν χθές βράδυ πò χαράσκινα στòn Έσπερινό, χτυπούσαν και δονούσαν τò ήσυχο τò δειλινό από χαρά... Χτυπούσε σάν καμπάνα κι' ή καρδιά του Δήμου Τυροδμήμου, έπιλοχίου τών ειζώνων, έξ' Αποδοτίας και «δὴ Λοιπιτινοῦς».

Μεγάλες ήμέρες έτοῦτες και γιά τούς νηστεύσαντες χριστιανούς και γιά τόν επιθυμήσαντα έπιλοχίαν.

Σήμερα -αύριο, αναμένεται ó πολυπόθητος προδίδαςμός του εις άνθισιασπιστήν του «τάγματος ειζώνων», ή αναγγελία ή έπίσημος στό χωριό και ή τελετή τών άρραβώνων του μετά της «περιλάμπρου» Λάμπρου, της κόρης του Προέδρου και πρωτονοικοκύρη του χωριού !...

Εὐθυμήσατε και μέλπατε λοιπόν πιστοί και χαρήτε πάντες ó ειζώνοι και τραγουδήσατε όλοι, όπως τραγουδούσε και ó Τυροδμήμος, την παραμονή, καθήμενος στη λακάδα του «εὐζωπαιείου» :

Δέν θέλω 'γώ τὰ μήλα σου
τὰ πολυμοιριμένα, αμάν,

μόν' θέλω τὸ — κι' αμάν-αμάν !
μόν' θέλω τὸ κορμάκι σου,
τὸ πολυκαθεμένο... Ζαμάν !
Ζαλιάρικο ζαλιζομαι
όταν σέ συλλογίζομαι...

Γυάλιζεν όλος ó Τυροδμήμος σὸ χροσὸ φῶς τοῦ δύνοντος ήλιου. Μάτια, μουστάκια όλο μαντέκα, μαλλιά όλο καραμπογιά, κοιμπιά και λαβὴ τοῦ ξίφους σάν χονισά, φέσι όλοκαίνουργο, της όρας, φόντα βαρειά, μεταξωτή, ή «πόση τοῦ ζωστήρος» γυαλισμένη εις την διαστάσην, τσαρούχια κατακόκινα, της όρας, φόντες «κόκκαλο ντιπ-καταντί» και μάγουλα πὸν βράζανε και κοκκινίζουν από ήγεια, εὐτυχία και χαρά.

Έφρεσχοβόλησε τὴ νύχτα ἀπ' αὐτὸν ή έκκλησιά και έλαμψεν ή «επιρίβλεπτος» ή Λάμπρο, μεγαλομάτα, σεμνή, ντροπαλή και κόκκινη σάν παπαρούνα !...

—Ντάγγ-ντούγγ !... Ντάγγ-ντούγγ !... Ντάγγ-ντάγγ !...

Χτυπούσαν ή καμπάνες, σάν νὰ τυποῦσαν γι' αὐτόν, γιά τὴ δόξα και την εὐτυχία του, και έφεγγεν όλος ó λαός, όπως έφεγγε και τὸ πρόσωπό του, και έφαλλαν και δόξαζαν με δυνατὴ φωνή ó δεξιὸς ό υψάλτης, κι' ό αριστερός, κι' ό δάσκαλος της Κοινότητος, κι' ό γραμματεὺς και όλοι οί ἐν τέλει :

Δεῦτε ἀγαλλιασόμεθα τῷ Κυρίῳ, και σὺ Εὐφραθὰ έτοιμάζου,
τὸ παρόν μυστήριον ἐκδηγούμενοι ! και εὐτροπείσθεω φάτην,
Εὐφραίνου Βηθλεέμ, δι' ή ἀληθεια έρχεται...

Στολίζεται λοιπόν ó Τυροδμήμος, και ἀγαλλιά και εὐφραίνεται και πετάει από εὐτυχία και εἶνε έτοιμος και γιά τόν προδίδαςμό και γιά τὸ μυστήριο !...

Χτυποῦσαν ή καμπάνες...

Νομίζει κανείς ότι όλοι οί ψαλμοί έκεινοι και οί αἶνοι ξηναί γι' αὐτόν και γιά την σημερινή, την άνείπωτον και άνέκφοραστον εὐτυχίαν του...

Και προσέδθε εις τράπεζαν καινήν, με της πίστεως την δρεξίν...

Και ή τράπεζα θα εἶνε πλήρης !...

Πλήρης ! Τί πλήρης ; 'Υπερπλήρης, μάλιστα ήταν ή τράπεζα σὸ σπίτι τοῦ Προέδρου !...

Χοιριδόν στη σούβλα, με ξεροψημένη πέτσα, φαγητὸ μονάχα γιά Θεοῦς και εὐτυχίης έπιλοχίας. Ντολμάδες επιχρυσωμένοι από αὐγολέμονο παχύ. Έντοσθια άρνιού τοῦ γάλακτος, ψημένα στη σχάρα, γιά μεζέ, και πατημένα σὸ αλάτι — ἀχ, Θεοῦλί μου ! — σφουγγάτο σάν τὸν ήλιο, με μπόλικο τυρὸ, «κομπάπ» στη σούβλα, πὸν ἀνασταίνει και νεκρούς, σούτα παχειά και νόστιμη, σάν χήρα ξεσταμένη, πλάφι πολυδούτονο, πὸν θα τὸ προτιμοῦσε και σουλτάνος, και τόσα άλλα, τόσα άλλα, πὸν

Γι' αὐτὸ κι' ό έπιλοχίας σινεπλήρωσε τίς σκέψεις του :

—Μετά τὸν προδίδαςμόν, λέου νὰ άρρυσιασθῶ άρεμιανίους εις τὸν

δέν μπορεί νὰ τὰ καλοψηθῇ κανείς και όλα αὐτὰ κι' άπόμα παρὰ τερα, μαγειρεμένα και περιποιημένα από τὴ Λάμπρο και περιφρονά...

—Χριστέ μου και μεγαλοδύναμη !... Χριστέ μου, πὸν γεννήθηκες ἀληθινά γιά την εὐτυχία τών ανθρώπων !...

Προσέδθε εις τράπεζαν καινήν, με της πίστεως την δρεξίν...

Προσηλδὸν λοιπόν με τὸν στόμαχον «κενόν» και με δρεξίν θηρίου !... Με τὸν στόμαχον, λέγομεν, κενόν, ἀλλὰ με την καρδιά πλήρη...

—Δοξασμένο τοῦ Θεοῦ τὸ όνομα !... Μέγας εἶσαι, Κύριε, ό σήμερον ἐν τῷ σπηλαίῳ γεννηθεῖς, και όλα εὐδοκῶνται !...

Και έδοκεν ó Τυροδμήμος, σταυροκοπηθεῖς, τὸ σύνθημα της ενάρξεως τοῦ γευματος.

Κι' έτρωγε κι' έλεγε, κι' έτρωγε και πάλιν, και κατέτρωγε τὴν Λάμπρο με τὰ μάτια του, πὸν πηγαινοερχόταν χαμηλοβλεπόμενος, κατακόκκινη, κρατούσα μεγάλα ταμπά, γεμάτα φαγητά.

—Τὸ βέβαιον εἶνε, έλεγε, περιέφρον τὸ βλέμμα του ἐπὶ της κατακαγιασμένης γοργοπούλας, γιά νὰ διαλέξῃ τὸν καλύτερο μεζέ, τὸ βέβαιον εἶνε δι' οὐ ἀνθρώπους πρὲς ν' άποικαθίσταται νέους, όπως οὐ υποφινόμενος !...

Πάτσης τὰ τριάντα χρόνια, φέρτε άρα κι' 'Ησάια χόριν !... Δέν έχει λαί πλέον !...

—Όστε τριάντα χρόνων εἰσθε, κύρ έπιλοχία ; ρώτησε ό δάσκαλος τοῦ χωριού, πὸν ήταν επίσης προσκαλεσμένος σὸ γεῖμα.

—Γιούστον ! Εἰς τὸ ξενίδι, τούτστιν, εις τὸν ισουζήριον !... Μὲ έφαγι όμοις ή ύπρισις !... Κι' ἀν φαίνεται κι' καμιά άσηχη τρεχά και μουστάκια μου, προερχοι γιάτὶ σινοζοχορῶμα ! Σινοζοχορῶμα, σὸν σάν ἀνθρώπους φιλότιμος, διὰ τὰ κακὸς κείμενα τοῦ Κράτους !...

βρὸ ἀδερφέ, νὰ μὴ σινοζοχορῶται πᾶς !... Κι' αὐτὸς εἶν' τοῦτο !... Μάϊδε στρατὸν γαμάρῳ, μάϊδε ναυτικό, μάϊδε γόητρον, μάϊδε διόσκον !... Τρεῖς ή λαϊκή ή επανάστασις κι' ή άσπρη τήγες της φαρμας κεφαλῆς !... Εὐτυχίως πὸν ᾄδε νῦν κείμενος !...

—Μά τὸς σὸς !... Κι' έτσι, λαί τοῦ παρόντος, αἰσῶς ποινόμεθα κι' μὴ πὸν πάνε πρῶτα τὰ ἰθναί τὰ χωριό, άποφάσισα κι' ἰγὼ ν' άποικαθίστασθαι μετὰ τὸν τριπονοῦδαστον ἰσοκείμενον, τοῦ όποιον όλοι ποῖς καλὰ γνωρίζετι !...

Και κῦτταζε με βλέμμα πλέγον, περιπαθῶς και ψηφιστῶν, τὴν Λάμπρο, πὸν σεβόριζε αὐτὰ και ἰσχυρικά.

—Εἴμ' ἱπακρινῶς τριάντα ἰτὼν, εἶπε πᾶς τὸν κοινοφῶνα. τούτστιν, της ήλικίας μ'... Προσμένεται σήμερον ἱπακρινῶς, ἱπακρινῶς ἀνθισιασπιστοῦ και φροστῶ... Χριστὸν τοῖν πλάτανον διὰ τὰ πρητέρον... 'Εδessa τ' γαῖδαροῦμαι !...

—Μετὰ της περιλαμπρῆς σιζήγος μ'... βέβαιος δι' ἱπτασία του τὴν περιλημένην πατριδα ήμετερον καθήκον !...

—Και αἶμα γίνεται ἀνθισιασπιστής, κύρ έπιλοχία, θα παρατηρῇ τὸν ρώτησε ό δάσκαλος και πάλιν. Δέν θα μείνετε σὸ στρατὸ, κατ' ντε και... λιγὰς στρατηγός ;

—Κι' οὐ γάμος ;

—Ότε ό δάσκαλος, οὔτε κανένας άλλος ἀπάντησε στήν ερώτησι αὐτή. 'Η συμφωνία μετὰ τοῦ Προέδρου ήταν μόλις ἀναγγελθῇ ό προδίδαςμός, άμέσως ν' ἀναγγελθῶν και σ' άρραβῶνες. 'Επειδὴ δὲ ό κύριος έπιλοχίας εἶχεν εἰδῶσιν δι' ό προδίδαςμός θα τοῦ έκοινοποιεῖτο τὰ Χριστούγεννα, έδόθηκε τὸ γεῖμα, γιά νὰ ἀναγγελθῶν και τὰ διὰ εὐτυχῇ γεγονότα κάπως πλέον πανηγυρικά. Τώρα, ἀν μετὰ τὸ γάμο, ό κ. έπιλοχίας ήθελε νὰ παραμεινῇ σὸν στρατὸ, ή νὰ άρρυσιασθῇ σὸ σπίτι του και την οικογένειά του, αὐτὸ πᾶν ἐνδιέφερεν αὐτόν και κανέναν άλλον.

—Μετά τὸν προδίδαςμόν, λέου νὰ άρρυσιασθῶ άρεμιανίους εις τὸν

—Μετά τὸν προδίδαςμόν, λέου νὰ άρρυσιασθῶ άρεμιανίους εις τὸν

—Μετά τὸν προδίδαςμόν, λέου νὰ άρρυσιασθῶ άρεμιανίους εις τὸν

—Μετά τὸν προδίδαςμόν, λέου νὰ άρρυσιασθῶ άρεμιανίους εις τὸν

—Μετά τὸν προδίδαςμόν, λέου νὰ άρρυσιασθῶ άρεμιανίους εις τὸν

—Μετά τὸν προδίδαςμόν, λέου νὰ άρρυσιασθῶ άρεμιανίους εις τὸν

—Μετά τὸν προδίδαςμόν, λέου νὰ άρρυσιασθῶ άρεμιανίους εις τὸν

—Μετά τὸν προδίδαςμόν, λέου νὰ άρρυσιασθῶ άρεμιανίους εις τὸν

[Χριστούγενναίαν]

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

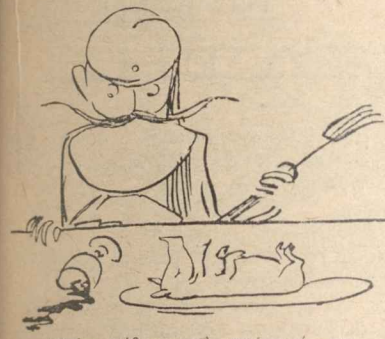
—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

—Όστε μόνον τὸν αὐτὸ εἰσθε, κύρ έπιλοχία ;

Πένθος χύθηκε σὸ πρόσωπό του...

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

τυροδάζοντα βίουν τὸν οικογενειακόν... 'Ανέμενοντες πλέον, διὰ τὰ πρητέρον, διὰ διατελῶ άρραβῶντες οικογενειακόν... Θὰ ἱσηριφανέομαι δι' ή σημερινήν κυβέροντ' έπ'ελεσφόρησεν διὰ της ήμετέρας προαγωγῆς κι' θὰ περιουσιασθῶ εις την περιλάμπρην τοῦ ἱτέρον τρυφιστοῦ ήμισους, κατὰ τὸν δι' λεγόμενον !...

—Εκείνη τὴ στιγμή έβας εὐχῶνος τοῦ έφερεν ένα τηλεγράφημα.

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του, άγοσπάρωσε λίγο, γιά νὰ άρραβῶναι τὸς ἀδελφονοῦντας, και διάδασε :

—Άλλοι πρὸς έσας ήθελε. 'Επράξα τὰ πάντα, ἀλλὰ ή ύπηρεσία μείνει ἀνέναντος. 'Απεσταλτος μάλιστα άποστρατεύσεθε, διότι σὰς πήρε πρὸ πολλοῦ τὸ όνομα της ήλικίας !...

—Όλοι τὸν κῦτταζαν με σπῆντρο.

—Ό προδίδαςμός ! εἶπαν από μέσα τους.

—Ό έπιλοχίας, βέβαιον γιά την εὐτυχῇ πληροφορία, έδοιμε τὸ πιστόν του, τὸ σφόνγγισε με τὸ χέρι του,

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και ουγκνιητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

I
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΝΕΧΥΡΟΔΑΝΕΙΣΤΟΥ

Η μόρτα του Μεγάλου Ναπολέοντος έπέρασε πια. Είπ' ένας κακός επιόλιτης, που άνηκε στο παρελθόν... Η Εύρωπη ανανέει... Η Γερμανικές χώρες που σφάδαζαν επί τόσα χρόνια, περισσότερες από κάθε άλλο κράτος, κάτω απ' το πέλμα του κατακτητού, ξεχνάνε μέσα σε λίγο καιρό τα έτη των δοκιμασιών, της υποταγής, των εξευτελισμών, κι αρχίζουν μια καινούργια ζωή, μια ζωή ποιητική, ρωμαντική, τρελή...

Αυτό άλλωστε απαιτεί κ' η εποχή. Είπε μια εποχή μεγάλης ανθίσεως της τέχνης. Ο Γκαίτε ζή, περιβαλλόμενος από μια διεθνή δόξα, στη Βειμάρη. Η ανάμνησις του Σίλλερ είν' ολοζώντανη ακόμα. Ο Μπετόβεν, ο θεός της Μουσικής, ξεχνάει τις άπεραντες δυστυχίες του, δημιουργώντας αβυσσικά άριστουργήματα, οι Γερμανοί ρωμαντικοί ποιητά δημοσιεύουν τους πρώτους των τίχους, φέρνοντας μια καινούργια πνοή στην τέχνη...

Ωραία εποχή και συγχρόνως μεγάλη στιγμή για την ιστορία, όχι την αίματηρή ιστορία των πολέμων, των σφαγών και των κατακτήσεων, αλλά για τη λαμπρή ιστορία της ανθήσεως του πνεύματος, του μόνου πραγματικού πολιτισμού...

Η Βιέννη, η ωραία, η χαριτωμένη, η τρελή Βιέννη, είνε το κέντρο, η πρωτεύουσα της μεγάλης Γερμανίας. Το Βερολίνο ούτε λογαριάζεται μπροστά της... Αυτή είνε η μητέρα, που στους κόλπους της μαζεύονται όλες η μεγαλοφυΐες της τέχνης και προπάντων της μουσικής. Κανένας καλλιτέχνης, δεν μπορεί να γνωρίσει τη φύση, αν δεν τον άκούσει και δεν τον επιδοκιμάσει η Βιέννη...

Μουσική, τραγούδι, χορός... Αυτό είνε το πρόγραμμα όχι μόνο της νεότητος, αλλά και αυτών των ηλικιωμένων ακόμα, που ξαναβρίσκουν έτσι κάτι από τα νεύματα τους... Όλα τα μέγαρα των πλουσίων, όλα τα εμπορικά αστικά σπιτία, δίνουν μουσικές και φιλολογικές εσπερίδες. Τι τιμή μάλιστα για το σπίτι, αν στις εσπερίδες αυτές είνε κ' ένας νέος ποιητής, ένας νέος μουσικός, μια έκκολαπτομένη μεγαλοφυΐα... Μά κι' ο λαός, ο φτωχός λαός, δεν ύστερεί στην αγάπη της μουσικής... Η συνθέσεις, η ελαφρότερη τουλάχιστον, σιγοτραγουδιούνται στους δρόμους από τις μοδιτρούλες κι' είνε αδύνατο να κάνει κανείς καμμία δεκαριά δημάτα σ' ένα δρόμο, χωρίς ν' άκούση στο πλάι του ένα τραγούδι του Γκαίτε, του Μύλλερ ή του Σίλλερ, μελοποιημένο απ' τον Σούμπερτ...

Ο Φράντζ Σούμπερτ, να μια ακόμα μεγάλη μουσική δόξα της εποχής... Είπε νέος ακόμα, είκοσιέξη-είκοσιεφτά χρόνων, μά η συνθέσεις του βρίσκονται στα στόματα όλων. Αυτό όμως δεν εμποδίζει τον κόσμο ν' άγνωστ' ένομα του. Ένα ωραίο τραγούδι είν' ευχάριστο, ξερχεται μόνο του στο στόμα. Μά ένα ένομα τί σημασία έχει;

Λίγοι φίλοι του μονάχα, νέοι κι' αυτοί γνωρίζουν τον Σούμπερτ και πιστεύουν στη μεγαλοφυΐα του... Προσπαθούν μάλιστα με κάθε τρόπο να τον επιβάλουν... Διαδίδουν παντού τα έργα του, φροντίζουν να γίνεται γνωστό τ' ένομα του...

Μά η προσπάθειά τους αυτές άργούν να ευδοχωούν κι' ο Σούμπερτ στο μεταξύ ύποφέρει... Κατάρωσε θέβαια να διορισθή δημοδιδάσκαλος σε κάποιο σχολείο, μά του είνε αδύνατο ν' άντεπεξέλθι στα έξοδά του με τον άσημαντο μισθό που παίρνει. Είπε εξάλλου σπάταλος, όπως όλοι οι καλλιτέχνες, κι' άγνωστ' την αξία του χρήματος... Όσα έχει τα ξοδεύει χωρίς να συλλογίζεται ότι την άλλη μέρα, ο Σούμπερτ καθισμένος στο άπλο του κρεβάτι, μέσα στο μέτριο δωμάτιό του, συλλογίζεται με ποιά τρόπο να εξοικονομήσει χρήματα... Νά δανειστή;... Μά δεν υπάρχει κανένας γνωστός του, στον οποίο να μη χω-

Ο μουσουργός Σούμπερτ

σαι ένας εξαιρετικός άνθρωπος και να ζής παραγνωρισμένος... Αυτή η κιθάρα του άπόμεινε μονάχα και να που είνε άσυνήθιστο κ. Πότινγκερ.

Ο Σούμπερτ την παίρνει στα χέρια του και την κοιτάζει περίλυπα λίγες στιγμές. Έπειτα κουνάει άπότομα το κεφάλι του, σαν να θέλει να διώξη μερικές άγληρες σκέψεις από το καπέλλο του, το ψηλό άνοιχτό γκριζό καπέλλο της εποχής, κρατώντας την κιθάρα ύπό μάλης, διευθύνεται προς την καμμάρα του και διαβάζει:

Βγαίνει έξω, κατεβαίνει στο δρόμο και με θήμα γοργά χίζει να διασχίσει τη συνοικία...

Έπειτ' από δέκα λεπτά, θρίσκει μπρος στο σπίτι του ελπίστου κ. Πότινγκερ, του ένεχυροδανειστή... Αν δεν ύποχε μια σχετική επιγραφή κρεμασμένη έξω από την πόρτα του σπιτιού αυτού, κανείς δεν θα φανταζόταν πως λειτουργεί εκεί και ένεχυροδανειστήριο... Το περιόλι, τα λουλούδια που βάζουν απ' τα πεζούλια των παραθύρων, οι κισσοί που τ' άβάνουν δόκλαιο, του δίνουν μια τόσο γραφική, μά τόσο τωμένη όψη, ώστε είνε αδύνατο να μαντέψι κανείς ότι μέσα είχε την έβρα του ο άτεγκτος κ. Πότινγκερ, ο άσυνήθιστος με το χαμόγελο στα χείλη, έδυσε κ' έδυσε έλο των κοσμο της Βιέννης...

Ο Σούμπερτ προχωρεί προς την πόρτα, περνάει τη καμμάρα της είσοδου, άνεβαίνει την πέτρινη σκάλα που έ-

πύ πρώτο πάτωμα, άνοίγει μια τζαμένια πόρτα και προχωρεί μέσα σ' ένα δωμάτιο...

Στο βάθος αυτού του δωματίου, πίσω από ένα τραπέζι, στο άπλο θρίσκονται τα πιο διαφορετικά πράγματα, κάθεται ο κ. Πότινγκερ, με το αϊονίο του χαμόγελο στα χείλη και με τα έπαισις αβυσσικά ματογυάλια του, πίσω απ' τα οποία εξέταζει έρευνήτικα τον έπισκέπτη του...

Τον άναγνωρίζει άμέσως τον έχει δη άλλωστε τόσες φορές!... Καλημέρα σας, κύριε Σούμπερτ!... του λέει με την κάπως στυγνή φωνή του Τι μάς φέρετε πάλι;...

Καλημέρα σας, κύριε Πότινγκερ! άπαντά ο νεαρός μουσικός, κάνοντας μια έλαφρύ άπόκλιση. Και παίρνοντας άπάνω στα δυο του χέρια την κιθάρα, την άπλώνει προς το μέρος του ένεχυροδανειστή του.

Σας έφερα αυτό έδώ! προσθέτει. Ο κ. Πότινγκερ ρίχνει στο φως μουσικό όργανο μια περιφρητική ματιά και λέει άμέσως:

Α! αυτό είνε μένο; Περάστε δίπλα στο ταμείο κ' εκεί θα σας κανονίσουν...

Ο Σούμπερτ κάνει μια δεύτερη άπόκλιση και περνάει στο διπλό δωμάτιο, που ένα μεγάλο κυκλίδωμα το χωρίζει σε δυο μέρη... Στο κυκλίδωμα αυτό ύπάρχει μια θυρίδα, πάνω απ' την οποία κρέμεται η επιγραφή: «Ταμείον».

Ο νεαρός μουσικός διευθύνεται άσχημα προς την θυρίδα αυτή και λέει, χωρίς να σηκώσει καθόλου το κεφάλι του:

Δεσποίνε, έκτιμηστε αυτή την κιθάρα...

Μια δροσερή, μελωδική, κροταλλένια φωνή άκούεται άμέσως πίσω απ' τη θυρίδα:

Πολύ ευχάριστος, κύριε!...

Και συγχρόνως δυο νέρια λευκά, ωραία, άπλώνονται έξω απ' τη θυρίδα και παίρνουν την κιθάρα, την οποία προτείνει ο μουσικός.

Ο Σούμπερτ κάνει τις κινήσεις αυτές μηχανικά. Είπε εξαφανισμένος. Τον εξαφανίσε η ώρα αυτή φωνή, που οι τόνοι της άνήχησαν στ' αυτιά του σαν μουσικές νότες... Πρώτη φορά τις άκουσε εκείνη την ήμερα... Η ταμίας του κ. Πότινγκερ είχε φωνή έξω και στεγνή.

Το κ' άπλώνει με άπορία τα μάτια του προς την θυρίδα... Α! μά δεν είνε πια εκεί η γνωστή του ταμίας, μια γεροντοκόρη με άντιπαθητικό πρόσωπο...

Την έχει αντικαταστήσει μια νέα κοπέλλα, που το πόσωπό της λάμπει δόκλαιο από χαρά και νεύματα... Η νέα εκείνη μοιάζει σαν μι' άνήλικη ήλιου μέσα στο σκοτεινό ένεχυροδανειστήριο...

Ο Σούμπερτ την κοιτάζει θαυμάσιος...

Α! δεσποίνε... ψιθυρίζει, σαν να θέλει να δικαιολογηθί για την ταραχή του. Πρώτη φορά σας έβλεψα έδώ...

Εν' άσημένο γέλιο άκούγεται και η νέα του άπαντά:

Είστε λοιπόν ταχτικός πελάτης του πατέρα μου;...

Α! Είστε η δεσποίνε Πότινγκερ; ρωτάει ο Σούμπερτ.

Ναι, η δεσποίνε! Έμμη Πότινγκερ! άπαντάει γελαστά η κόρη η νέα. Από σήμερα είμαι έγώ ταμίας έδώ, γιατί η άλλη μας ταμίας παντρεύτηκε, παρ' όλα τα πηνήματα της χρόνου... Πήρε τον κηπουρό μας, και, με τις οικονομίες τους, πηναν να έγκατασταθούν στο Λύντς... Λοιπόν, κύριε Σούμπερτ, πηνε να σας δώσουμε...

Και παίρνοντας ένα βιβλίο που ήταν μπροστά της, γυρίζει τα φύλλα του και διαβάζει:

Κοινά μουσικά όργανα... ο γ δ ο ν τ α π φ ε ν υ γ κ α

Μά ο Σούμπερτ δεν προσέχει σ' αυτό, ούτε και την άκούει... Τα μάτια του δεν χορταίνουν να θαυμάζουν την όμορφη και τη χάρι της νέας.

Η Έμμη παίρνει ένα δελτίο από μπροστά της και ρωτάει:

Τ' ένομά σας, κύριε;...

Φράντζ Σούμπερτ.

Το έπαγγέλμά σας;

Δημοδιδάσκαλος και μουσικοσυνθέτης...

Η νέα τα γράφει δλ' αυτά στο δελτίο, ρίχνει μια ταχτινή ματιά στον Σούμπερτ και του λέει:

Θ' άφήσετε λοιπόν την κιθάρα σας ένεχυρο άντι δγδόντα πέννινγκ; Έτσι γράφει το τιμολόγιό μας... Υπογράψτε αυτό το δελτίο...

Ο Σούμπερτ παίρνει το δελτίο κι' ένώ το υπογράφει, ψιθυρίζει άσυναίσθητα:

Κρίμα!... Όγδόντα πέννινγκ μόνο!... Δεν μου φτάνουν ούτε για να σά... το θράδυ... Κ' έγώ που λογαριάζα να πληρώσω και την πλύστρα μου...

Και σκύβει με μελαγχολία το κεφάλι του... Η Έμμη τον κοιτάζει τώρα με κάποια συμπόνια. Μια έλαφρύ συγκίνησις ζωγραφίζεται στα όραία της μάτια και ρίχνει

μια φευγαλέα ματιά προς την πόρτα του γραφείου του πατέρα της. Άποφασιστικά τότε παίρνει πάλι το δελτίο του ένεχυρού και μπρος στα όγδόντα πέννινγκ προσθέτει και μια μονάδα, μεταβάλλοντας έτσι το ποσόν του ένεχυρού σε μια κορώννα και δγδόντα πέννινγκ, υπερδιπλασιάζοντάς το δηλαδή.

Ο Σούμπερτ είνε τόσο θυσιομένος στη μελαγχολία του, ώστε παρακολουθεί μηχανικά όλες τις κινήσεις, χωρίς όμως και ν' άντιλαμβάνεται τί κάνει.

Γρήγορα-γρήγορα, η νέα του μετράει το ποσόν που δικαιούται να λάβη, κι' ο νεαρός μουσικός το παίρνει και το ρίχνει μέσα στο καπέλλο του, χωρίς καν να το μετρήσει...

Είπε τόσο μελαγχολικός, τόσο πικραμένος... Όγδόντα πέννινγκ τί να κάνουν;

Ρίχνει μια τελευταία ματιά στη νέα και της λέει:

Χαίρετε, δεσποίνε... Είμαι ευτυχής που σας γνώρισα...

Κ' έγώ το ίδιο, κύριε Σούμπερτ... Καλημέρα σας...

Και ο Σούμπερτ βγαίνει έξω... Κατεβαίνει κάτω και σε λίγο θρίσκει πάλι στο δρόμο...

Τότε μόνο συνέρχεται κάπως και ρίχνει μια ματιά στα χρήματα που έχει μέσα στο καπέλλο του... Το φαίνεται όμως πολλά... Δεν είνε δυνατόν τόσα νομίσματα να είνε όγδόντα πέννινγκ μόνο... Γεμάτος περιέργεια, ο Σούμπερτ, άρχισε να τα μετράει... και σε λίγο έλπει πόσα πραγματικά είνε... Μια κορώννα κι' όγδόντα πέννινγκ!...

Μά δεν είνε δυνατόν... Κάποιο λάθος θα έχη κάνει η κόρη του ένεχυροδανειστή... Τίμος καθώς είνε, δεν διατάζει ούτε στιγμή... Γρήγορα-γρήγορα, περνάει πάλι την σκοτεινή καμμάρα και άρχίζει ν' άνεβαίνει τη σκάλα...

Μά να κ' η δεσποίνε! Έμμη που κατεβαίνει την ίδια σκάλα μ' ένα ποτιστήρι στο χέρι... Πηνάει στο περιόλι του σπιτιού της να ποτίσει τ' άγαπημένα της λουλούδια...

Στη μέση της σκάλας, οι δυο νέοι διασταυρώνονται.

Δεσποίνε, λέει ο Σούμπερτ, κάνετε λάθος!... Μου δώσατε μια κορώννα περισσότερα...

Η Έμμη ρίχνει μια ματιά προς τ' άπάνω από φόβο, μήπως τη βλέπει ο πατέρας της, και, ξεσπώντας σε δυνατά γέλια, του άπαντά:

Όχι, κύριε Σούμπερτ, δεν έκανα λάθος...

Σας έδωσα μια κορώννα κι' όγδόντα πέννινγκ...

Μά έσπετε μου είπατε ότι το τιμολόγιό του πατέρα σας διατιμά τις κιθάρες για όγδόντα μόνο πέννινγκ...

Η νέα τον κοιτάζει μέσ' στα μάτια με μια έκφραση γλυκύτητας, άπλώνει προς αυτόν το χέρι της και του άπαντά:

Την κιθάρα σας τη διατίμησα σύμφωνα με το δικό μου τιμολόγιο...

Ο Σούμπερτ, συγκινημένος, παίρνει το χέρι της και το φέρνει στα χείλη του.

Ευχαριστώ, δεσποίνε, της λέει...

Και σαν να γνωρίζονται από καιρό, κατεβαίνουν μαζί τη σκάλα...

Η Έμμη τώρα παρασύρει μαζί της το νεαρό συνθέτη στον κήπο... Περνούν μέσ' απ' τα λουλούδια απ' τα μικρά δέντρα, και το άρωμά τους τους φέρνει μια γλυκεία μέθη... Είπε πισμένοι απ' τα χέρια και φλυαρούν...

Ο Σούμπερτ της μιλάει για τις μακρές του δυστυχίες, για τις στενοχώριές του, για τα όνειρά του και τις φιλοδοξίες του...

Η Έμμη τον άκούει με συμπόνια, σαν μια γλυκεία αδελφή...

Είπε κιόλας φίλοι... Φτάνουν έτσι ως ένα κίосκ που θρίσκει στην άλλη άκρη του κήπου, προς το δρόμο, σκεπασμένο με κισσούς... Εκεί σταματούν και συνεχίζουν την τήση χαρτωμένη φλυαρία τους...

Έξαφνα φτάνει ως αυτούς απ' έξω η γλυκεία μελωδία ενός τραγουδιού... Άμεσα ο Σούμπερτ τινάζεται έξαφνα σμένος, συγκινημένος... Η Έμμη παραμερίζει μερικά φυλλάδια για να δει ποιά τραγουδούν...

Έξαφ, στις διμέσιες πλατείες, μερικές νέες γυναίκες που έπλεναν εκεί τα ρούχα τους, τραγουδούσαν...

Μά το τραγούδι τους ήταν τόσο γλυκό, τόσο άπλο, τόσο μελωδικό...

Η Έμμη τις κοιτάζει για μια στιγμή κ' έπειτα γυρίζει προς το νέο της φίλο...

Βλέπει τα όρατά, τα όνειροπλά του μάτια δακρυσμένα... Τι έχει λοιπόν... Τι του συμβαίνει;... Ξαφνιασμένη τον ρωτάει σχετικώς και τότε εκείνος της άπαντά:

Άκούσατε το τραγούδι αυτό;... Σας άρεσει;...

Ό! πολύ!... του λέει η Έμμη, Κ' έγώ το τραγουδάω από το πρωί ως το θράδυ... Το τραγουδάει άλλωστε δόκλαιο η Βιέννη...

(Άκολουθεί)

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΠΟΕΜ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΤΟΥ ΤΗΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΜΟΝΜΑΡΤΗΣ"

"Ένας ξεχωριστός τύπος της προπολεμικής μποεμικής ζωής. Τα παθήματα του Ζύλ Ντεπακι. Πώς πήγε στο σπίτι του 'Αλφόνς. Άλλοι και πώς ξεχώρισε το σκοπό της επισκέψεώς του. Η καλοκαρδής υπηρέτρια. Ο Ντεπακι στην κουζίνα. Πώς έφυγε με την υπηρέτρια, ενώ ήταν προσκαλεσμένος στο τραπέζι του κυρίου της. Τό παντελόνι που εξαφανίζεται, κλπ. κλπ.

ΠΟ το βιβλίο του διασημού Γάλλου μυθιστοριογράφου κ. Φρανσίσ Καρζό, «Από τη Μονμάρτη στο Καρτιέ Λατέν», γνωστό στους αναγνώστες μας από τα τόσο ενδιαφέροντα ανέκδοτα, που δημοσιεύσαμε ως τώρα, παραλαμβάνουμε σήμερα τις παρακάτω σελίδες, σχετικές με τον Ζύλ Ντεπακι, έναν από τους πιο περιέργους μοίρες του προπολεμικού φιλολογικού Παρισιού, τον ιδρυτή της «Ελευθέρας Δημοκρατίας της Μονμάρτης».

«Πολλοί δρόμοι της πρωτεύουσας — γράφει ο Φρανσίσ Καρζό — φέρουν σήμερα τα όνομα ανθρώπων που είναι σχεδόν άγνωστοι σ' όλο τον κόσμο. Γι' αυτόν ίσως το λόγο, η απόφαση του δημοτικού συμβουλίου να δώσει ονόματα στους δρόμους της Μονμάρτης, δεν ήταν μονάχα ένας γνώρισμα προσωπικά τον ιδρυτή και πρώτο δήμαρχο της 'Ελευθέρας Δημοκρατίας της Μονμάρτης, αλλά και όλους τους κατοίκους της μεγάλης αυτής περιφέρειας, που αισθάνονται πραγματική λατρεία για τον πρώτο... ηγούμενό τους !

Εγνώριζα τον Ζύλ Ντεπακι όταν έπαινα στη Μονμάρτη τα πρώτα μαθήματα τέχνης και... μποεμικής ζωής. Και η αλήθεια είναι ότι εγώ, έρχομαι δέν μου έκανε εξαιρετική εντύπωση. Διέφερε τόσο πολύ από τους άλλους τύπους, που συχνά ζήσανε στα διάφορα φιλολογικά κέντρα και οι οποίοι προκαλούσαν το θαυμασμό μου με το παράξενο ντύσιμό τους, με τις θεατρικές χειρονομίες τους, με τις φωνές τους και με την ευθυμία τους ! Ο Ντεπακι ήταν, απεναντίας, ένα πλάσμα που φοβότανε, θα μπορούσε κανείς να πη, να εκδηλώσει την παρουσία του. Ωστόσο, αδύνατος — το σώμα του έπλεε κυριολεκτικά σε καστούμια που μπορούσαν να χωρέσουν άλλους τρεις σαν κι αυτόν — με γαρίφα μαλλιά, με φωνή οδυρμένη, αδύνατη, έδινε την εντύπωση ύπνου, ανθρώπου καταδικασμένου απ' τη φύση να δεχεται πάντοτε τα πειράγματα και τα ειρωνικά σχόλια των άλλων. Φαίνεται πως ο Ντεπακι το είχε πάρει κι' ο ίδιος απόφαση ότι ήταν ένα αξιογέλαστο πλάσμα, γιατί όσα κι' αν του έκαναν, δεν θυμωσε ποτέ.

Η αλήθεια τώρα είναι πως όλοι οι φίλοι του όχι μονάχα τον αγαπούσαν για την καλωσύνη του, αλλά και τον εκτιμούσαν για την ικανότητά του. Ο Ντεπακι είχε επιτυχία και ως δημοσιογράφος και ως λαϊκός τραγουδιστής. Και τα σκίτσα του είχαν μια χάρη, μια δροσιά εντελώς ασυνήθιστη. Μα ο Ζύλ θα παραμείνει διάσημος όχι για τις δημοσιογραφικές του επιτυχίες — ο κομισμένος αυτός άνθρωπος ήταν ένας από τους καλύτερους ρεπόρτερ της εποχής του — ούτε και για τα λαϊκά τραγουδάκια του, πολλά από τα οποία «επανέρχονται» και σήμερα στα χείλη των παλαιών Παρισινών, μα για τις καταπληκτικές, τις κολοσιαιές αφηρημάδες του ! Μερικές από τις πιο ιστορικές αφηρημάδες του αγαθού αυτού τύπου, θα σας αφηγηθώ τώρα.

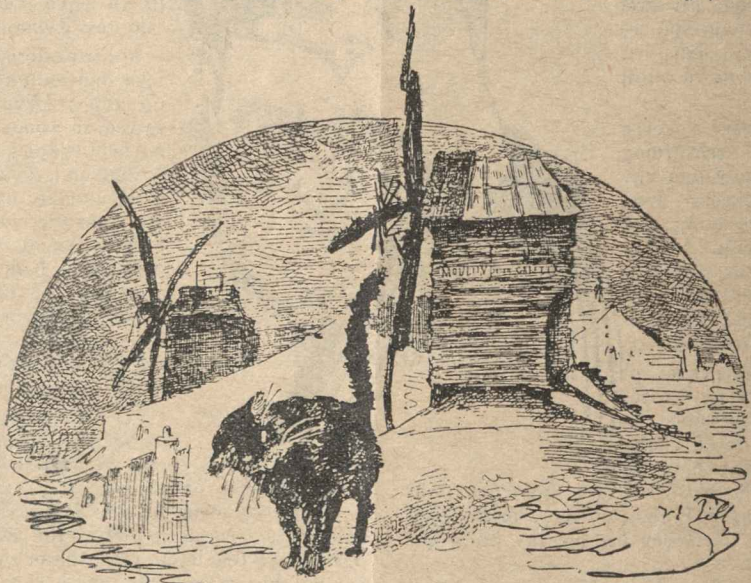
Κάποτε ο αλχημίστης εθνομωγράφος Άλφόνσος Άλλαϊ κάλεσε τον Ντεπακι σε γυναικα, σπίτι του. Την ώρα που τον περίμενε, ο Ντεπακι χτυπούσε την πόρτα του Άλλαϊ. Ή υπηρέτρια που του άνοιξε, όταν τον είδε κακοντυμένο και κακομωρημένο, τον ρώτησε με απότομο ύφος :

— Ποιόν θέλεις ;
— Μά, τον κύριο Άλλαϊ !... ψιθύρισε σαστισμένος ο Ζύλ.
— Τι θα τον κάνεις ;
— Τι θα τον κάνω... τι θα τον κάνω ;... τραύλισε ο Ντεπακι. Δέν...

Είχε λησμονήσει στο μεταξύ ότι ο Άλλαϊ τον κάλεσε σε τραπέζι !... Τον ήθελε για μια δουλειά ! Είπε τέλος, για να δικαιολογηθεί στην υπηρέτρια. Ήρθα να τον παρακαλέσω να μου κάνει μια χάρη...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω ! τον διέκρινε η υπηρέτρια, η οποία σιμάτος άμέσως την εντύπωση ότι ο συμμαζεμένος εκείνος άνθρωπος είχε πάει να ζητήσει δανεικά από τον οικοδεσπότη. Μα ο κύριος δέν μπορεί να σε δεχθεί τώρα...

— Είπε άπασχολημένος ; ρώτησε ο Ντεπακι.
— Ναί... Περιμένει κάποιο φίλο του να φάνε μαζί !...

Η προμεταίτις του περιφήμου Παρισιού περιοδικού «Μαύρος Γάτος»

με να λύση στο τέλος τον γλωσσολόγο του. Η αλήθεια είναι, παιδιά, ψιθύρισε, ότι δέν είμαι άρρωστος. Είπα λοιπόν μου συνέβη...

— Λέγε ν' ακούσουμε...
— Την περασμένη βδομάδα, μόλις πήρα από την εφημερίδα μια πρόκαταβολή, αποφάσισα να το ρίξω έξω...

— Εσύ ; φωνάξανε όλοι μ' ένα στόμα. Εσύ, ο πιο άγιος άνθρωπος της πρωτεύουσας ;

— Ναί, εγώ !... τραύλισε, με ειλικρινή συντριβή ο Ντεπακι. Μα τότε ορίθκα πολλή σκληρότητα για το γλέντι που έκανα... Μόλις, λοιπόν, ήλθα στην τσέπη μου τα φιλιά, πήγα και βόρκα μια νόστιμη καπέλα, και την έβαλα να μου κάτσει σ' ένα μπάλο, και της πρότεινα να διασκεδάσει μαζί μου...

— Εξείνη δέχτηκε με μεγάλη προθυμία... Φόγανε, τρώγαμε, γελάσαμε και, κατά τα μεσάνυχτα, την έφερα στο δωμάτιό μου. Ήμουν όμως τόσο ζαλισμένος απ' το κρασί, ώστε δέν άφηναν ν' αποκοιμηθώ...

— Όταν ξύπνησα το πρωί, η φιληνάδα μου είχε φύγει, και τον πορτομπε μου, στον οποίο ήμουν πολύ περιουσία, νέντε είκοσιφράγκα δηλαδή... Δέν μου έμεινε παρά να τον πουλήσω...

— Ύστερ από αυτό που έπαθα, ντράπηκα να ξαναζητήσω την τιμή από την εφημερίδα... και γι' αυτό μένω κλεισμένος όλη μέρα στο σπίτι μου...

— Δέν είναι σοβαρή δικαιολογία αυτή !... διέκρινε τον Ντεπακι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μόλις γεννήθηκε ο Μέγας 'Αλέξανδρος, ο πατέρας του Φίλιππος, που ήταν ένας από τους πιο ένδοξους βασιλείς της Μακεδονίας, έγραψε ένα γράμμα στον μεγάλο φιλόσοφο 'Αριστοτέλη. Το γράμμα αυτό καθοδηγούσε τον χαρακτήρα και τις αντιλήψεις του Φίλιππου και φανερώθηκε στην εκτίμησή του σ' αυτό που λέμε διαπαιδαγώγησι των νέων. Να λοιπόν το περίφημο αυτό γράμμα :

«Αριστοτέλη,
Μόλις πως η γυναίκα μου γέννησε ένα αγοράκι. Γι' αυτό το καλό που μου χάρισε είθεο, τοι, ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά. Δέν τους ευχαριστώ όμως τόσο γιατί θα έχω πια διάδοχο, όσο γιατί γεννήθηκε το παιδί μου τον πατέρα σου. Εγώ ο σοφός 'Αριστοτέλης, από τον οποίο μπορεί να διδαχθεί την αρετή την βασιλεία το πατέρα του. Σου εύχομαι καλήν υγείαν.

Φίλιππος»

Κάποτε η μητέρα του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου ήθελε να καταδικασθεί ένας έγκριτος της σε θάνατο, αν κι' ήταν άθωπος. Προσπαθώντας να πείσει το γαίος της να υποχωρήσει στην απαίτησή της αυτή, του έλεγε διαρκώς :

— Μην ξεχνάς, γυνί μου, ότι σε βάσταξε ένα μήνις μέσα στην κοιλιά μου.

Ο Μέγας 'Αλέξανδρος όμως, μη θέλοντας να κάνει ένα τόσο μεγάλο έγκλημα, της είπε :

— Πά το καλό, το μεγάλο καλό που μου έκανε, μητέρα μου αγαπημένη, να με φέρεις δηλαδή στον κόσμο, ζήτησέ μου όποιονδήποτε ήλπις ανταπόδοσι, εκτός όμως από αυτήν που με ζήτησέ τώρα. Γιατί η ζωή του ανθρώπου δέν εξαρτάται με καμιά ευεργεσία !...

Μια μέρα ο φιλόσοφος Θεόφραστος είδε δυο νέους να περπατούν μαζί και του έκανε έντονη παρατήρηση διαφορά που είχαν στο ντύσιμό τους. Ρώτησε λοιπόν τους μαθητές του αν τους είχαν ποιοι είνε.

— Δέν τους ξέρουμε προσωπικά, του άποκρίθηκαν οι μαθητές του. Ξέρουμε όμως ότι είναι δύο άρχοντες φίλοι.

— Και πως λοιπόν, φώναξε τότε κατάκλητος ο φιλόσοφος, ο οποίος δέν έννοοιζε τη φίλια χωρίς θυσίες, πως ο ένας είναι τόσο πλούσιος, κι' ο άλλος τόσο φτωχός !...

Ρώτησε νάρθηκες να μάς δής, να μάς πής τί σου συνέβη και μες θα κάνουμε ό,τι μπορούσαμε για να σε βοηθήσουμε.

— Η αλήθεια είναι, ψιθύρισε ο Ζύλ, κοκκινίζοντας, ότι δέν μπορούσα να παντρώμαι με την αγαθή μου φίλη, γιατί ν' έρχομαι από το χωριό μου, κι' ο πατέρας μου, που είναι τόσο πλούσιος, δέν ήθελε να μου δώσει την άδεια να παντρευτώ με την αγαθή μου φίλη, που είναι τόσο φτωχή !...

Κάποιος από την παρέα ήξερε ότι ο Ζύλ συνήθιζε να βάζει κάθε βράδυ τα πανταλόνι του κάτω από το στρώμα του, για να το έχει το πρωί... φορεμένο και καθαρό. Κι' επειδή η αφηρημάδα του Ντεπακι ήταν γνωστή σ' όλους, ο φίλος μας αυτός ρώτησε τον κρεββατισμένο :

— Μήπως έβαλες τα πανταλόνι σου κάτω από το στρώμα ;

— Αστεϊεύσαι, βέβαια ! φώναξε ο Ζύλ, με ύφος προσβεβλημένου ανθρώπου. Για τόσο αφηρημένο με πέρασες ;

— Κατέβα, εν πάση περιπτώσει, από το κρεβάτι να κντάξουμε και μες !...

Ύστερα από μερικές αντιρρήσεις, ο Ντεπακι αποφάσισε να κατέβη από το κρεβάτι και να δεχθί να ψάξουμε κάτω από το στρώμα. Τό άποτέλεσμα των ερευνών μας ήταν να βρούμε όχι μόνο τα πανταλόνι του Ντεπακι, αλλά και το πορτομπε του...

— Φίλοι μας, στην πίσω τσέπη !...

— Πά φαντασθήτε !... μάς είπε ο αφηρημένος Ντεπακι, ξύνοντας με άπορία το κεφάλι του. Είχα βάλει τα πανταλόνι μου κάτω από το στρώμα και το λησμονήσα !...

— Αν δέν ερχόσαστε να με βοηθή, θα έμεινα άλλες όλη μέρες στο κρεβάτι, νομίζοντας πως δέν είχα πανταλόνι να φορέσω και να βγω έξω !...

— Εγώ !... φώναξε ο Ζύλ, με ειλικρινή συντριβή. Μα τότε ορίθκα πολλή σκληρότητα για το γλέντι που έκανα... Μόλις, λοιπόν, ήλθα στην τσέπη μου τα φιλιά, πήγα και βόρκα μια νόστιμη καπέλα, και την έβαλα να μου κάτσει σ' ένα μπάλο, και της πρότεινα να διασκεδάσει μαζί μου...

— Εξείνη δέχτηκε με μεγάλη προθυμία... Φόγανε, τρώγαμε, γελάσαμε και, κατά τα μεσάνυχτα, την έφερα στο δωμάτιό μου. Ήμουν όμως τόσο ζαλισμένος απ' το κρασί, ώστε δέν άφηναν ν' αποκοιμηθώ...

— Όταν ξύπνησα το πρωί, η φιληνάδα μου είχε φύγει, και τον πορτομπε μου, στον οποίο ήμουν πολύ περιουσία, νέντε είκοσιφράγκα δηλαδή... Δέν μου έμεινε παρά να τον πουλήσω...

— Ύστερ από αυτό που έπαθα, ντράπηκα να ξαναζητήσω την τιμή από την εφημερίδα... και γι' αυτό μένω κλεισμένος όλη μέρα στο σπίτι μου...

— Δέν είναι σοβαρή δικαιολογία αυτή !... διέκρινε τον Ντεπακι.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΕΙΝΕ... ΜΑΥΡΟΙ

Πώς εξηγούν οι Νέγροι το ότι είναι μαύροι ; Να μια ωραία σχετική παράδοση των :

Όταν ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο, του έμεινε μονάχα μια μέρα για να πλάσει τον άνθρωπο.

Άρχισε λοιπόν να δουλεύει από το πρωί, εργάστηκε ανατάπαστα όλη τη μέρα, γιατί έπρεπε να φτιάξει πολλούς, πάρα πολλούς ανθρώπους, όσους χρειαζόντουσαν για τα διάφορα μέρη του κόσμου.

Έλος, όταν έφτασε η νύχτα, τους πρόσταξε να παραταχθούν εμπρός του, για να τους ιδί πως ήσαν. Άρχισε τότε να τους εξετάζει έναν-έναν κι' έμεινε ευχαριστημένος από το σχήμα τους και τη μορφή τους.

Ένα μονάχα ελάττωμα παρατήρησε : 'Επειδή τους είχε πλάσει από χώμα, ήσαν όλοι μαύροι.

Μα ο Πανάγαθος δέν τους ήθελε έτσι και σκέφθηκε να τους άσπρίσει. Άρχισε λοιπόν να τους πλένει έναν-έναν και βιαστικά-βιαστικά, γιατί έπρεπε να τους τελειώσει εξάπατος εκείνη τη νύχτα, ώστε ο ήλιος που θα ανέτελλε την επομένη να βρή τελειωμένο το έργο της δημιουργίας.

Δέν είχε όμως προφτάσει να πλύνει και ν' άσπρίσει τους μισούς ανθρώπους, όταν άξαφνα ο πετεινός άρχισε να φωνάζει, πανηγυρίζοντας για τον ερχομό της ημέρας. Είχε πια ξημερώσει κι' ο Θεός άφησε τους άλλους μισούς ανθρώπους όπως ήσαν, χωρίς να τους άσπρίσει.

Γι' αυτό, λοιπόν, οι μισοί άνθρωποι είναι λευκοί και οι μισοί μαύροι. Και να γιατί οι Νέγροι δέν τρώνε ποτέ πετεινό, όπως οι Μουσουλμάνοι δέν τρώνε — για άλλους λόγους — γουρούνι !

Πώς τώρα εξηγούν οι λευκοί την μαυρίλα των Νέγρων ; Να μια άλλη παράδοση, 'Ισπανική :

Όταν ο Θεός έπλασε τον 'Αδάμ, έζηλησε ο Σατανάς και θέλησε να φτιάξει κι' αυτός έναν άνθρωπο.

Επειδή όμως ο άνθρωπος που έπλασε ο Σατανάς έγινε μαύρος, από τα μαύρα χέρια του πλάστη του, ο Σατανάς σκέφτηκε να τον άσπρίσει και τον πήγε στον 'Ιορδάνη να τον πλύνει. Μόλις όμως έπλησιασε εκεί, ο 'Ιορδάνης τράβηξε τα νερά του και ο άνθρωπος του Σατανά έμεινε μαύρος.

Θήμισε τότε ο Σατανάς και έδωσε μια κατάνυκτη στον άνθρωπο που έπλασε, κι' έτσι η μνήμη του πλακώθηκε κι' έγινε συμ. Μα από το χτύπημα έπεσε χλωμό ο άνθρωπος και η παλάμη του ακουσίμως στην άμμο την ώρα που περπατούσε.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Η προμεταίτις του περιφήμου Παρισιού περιοδικού «Μαύρος Γάτος»

με να λύση στο τέλος τον γλωσσολόγο του. Η αλήθεια είναι, παιδιά, ψιθύρισε, ότι δέν είμαι άρρωστος. Είπα λοιπόν μου συνέβη...

— Λέγε ν' ακούσουμε...
— Την περασμένη βδομάδα, μόλις πήρα από την εφημερίδα μια πρόκαταβολή, αποφάσισα να το ρίξω έξω...

— Εσύ ; φωνάξανε όλοι μ' ένα στόμα. Εσύ, ο πιο άγιος άνθρωπος της πρωτεύουσας ;

— Ναί, εγώ !... τραύλισε, με ειλικρινή συντριβή ο Ντεπακι. Μα τότε ορίθκα πολλή σκληρότητα για το γλέντι που έκανα... Μόλις, λοιπόν, ήλθα στην τσέπη μου τα φιλιά, πήγα και βόρκα μια νόστιμη καπέλα, και την έβαλα να μου κάτσει σ' ένα μπάλο, και της πρότεινα να διασκεδάσει μαζί μου...

— Εξείνη δέχτηκε με μεγάλη προθυμία... Φόγανε, τρώγαμε, γελάσαμε και, κατά τα μεσάνυχτα, την έφερα στο δωμάτιό μου. Ήμουν όμως τόσο ζαλισμένος απ' το κρασί, ώστε δέν άφηναν ν' αποκοιμηθώ...

— Όταν ξύπνησα το πρωί, η φιληνάδα μου είχε φύγει, και τον πορτομπε μου, στον οποίο ήμουν πολύ περιουσία, νέντε είκοσιφράγκα δηλαδή... Δέν μου έμεινε παρά να τον πουλήσω...

— Ύστερ από αυτό που έπαθα, ντράπηκα να ξαναζητήσω την τιμή από την εφημερίδα... και γι' αυτό μένω κλεισμένος όλη μέρα στο σπίτι μου...

— Δέν είναι σοβαρή δικαιολογία αυτή !... διέκρινε τον Ντεπακι.

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

Υγρή, πως προηγουμένως είχαν ακουσίμως τα πέλματα του, κι' έτσι μοσάρισαν μονάχα τα πέλματα και η παλάμη του ανθρώπου.

Πέφτοντας όμως χτύπησε ο άνθρωπος του Σατανά και άρχισε να κλαίει. Και τότε ο Σατανάς λυτήθηκε το πλάσμα του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Και έτσι από τότε τα μαλλιά του ανθρώπου έγιναν μαύρα, γιατί τ' άφριξαν τα πύρινα χέρια του Διαβόλου !...

ΕΝΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΣ

ΕΝΑ από τα μεγαλοπρεπέστερα φιλμ της έφειταινης περιόδου θά εινε και ο «Περιπλανώμενος Ιουδαίος», που γυρίστηκε τελευταία με πρωταγωνιστή τον Κόνρατ Φάιτ.

Ο Φάιτ διαπλάσσει στο φιλμ αυτό άριστου γρηματικούς τύπους στις διάφορες μεταμορφώσεις του Περιπλανωμένου Ιουδαίου δια μέσου των αιώνων.

Ο θρύλος του Περιπλανωμένου Ιουδαίου, που συμβολίζει την Ιστορία και τη μοίρα του Έβραϊκού λαού επί της γης μετά την Σταύρωση του Χριστού, υπάρχει στις παραδόσεις όλων των Χριστιανικών λαών και εινε με λίγα λόγια ο έξης:

Ο Ιουδαίος Άχασβήρος, ύποδηματοποιός τὸ ἐπάγγελμα, εἶχε κατάστημα στο δρόμο της Ἱερουσαλήμ, που ὡδηγοῦσε πρὸς τὸ Γολγοθᾶ. Ὅταν οἱ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου ὡδηγοῦσαν τὸν Ἰησοῦ, φορτωμένον τὸν Σταυρὸ του στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, ἐπέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὸ τσαγκαράδικο τοῦ Ἀχασβήρου. Ο ὁρὸμος μεγάλος, ζέστη φλογερὴ ἐπικρατοῦσε καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶχεν πεῖσι ἀποκάμει. Οἱ στρατιῶτες τὸν ἐλυπήθησαν καὶ παρακάλεσαν τὸν Ἀχασβήρ νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν κατάδικο νὰ ξεκουραστῇ λίγο στὸ μαγαζὶ του. Μὰ ὁ Ἀχασβήρος, Ἰουδαῖος φανατικὸς, μισοῦσε τὸν «λαοπλάνο» Ἰησοῦ καὶ ἀρνῆθηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ξεκουραστῇ στὸ μαγαζὶ του.

— Βαδίζε! τοῦ εἶπε σκληρὰ.
— Νὰ βαδίζεις καὶ σὺ, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Ἰησοῦς, μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων!

Καί, ἀπὸ κείνην τὴν ἡμέρα, ὁ Ἀχασβήρος γυρίζει σ' ὅλη τὴ γῆ, σέρνοντας ἀπάνω του τὴ θεϊκὴ κατάρρα, χωρὶς νὰ βρίσκῃ ἀνάπαυσι πουθενά. Σὺς Κάτω Χώρες τὸν ἀποκαλοῦν Λακεντέν, σὺς Γερμανία Μάλχο, σὺν Ἰταλία Μουταντέο, σὺν Ἀνατολὴ Ἰωσήφ Καρτάφυλο, παντοῦ ὅμως εἶνε γνωστὸς ὡς ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, ὁ διαγμένος ἀπὸ παντοῦ, ὁ κυνηγμένος, ὁ περιφρονημένος, «ἐμπτυσμός τῶν Ἑθνῶν», ὁ ποῖος μάταια ζητεῖ τὸ θάνατο νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὴν καταφρόνια.

Στὸ φιλμ ὁ θρύλος αὐτὸς εἶνε λίγο παραλλαγμένος.

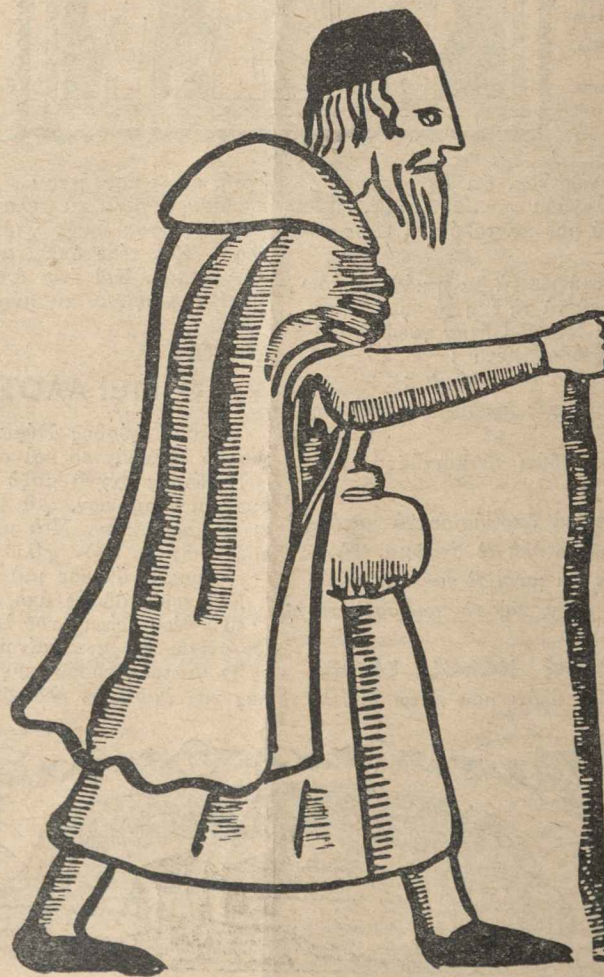
Ἐν πρώτοις ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, δὲν ὀνομάζεται Ἀχασβήρος, οὐτε εἶνε τσαγκάρης. Λέγεται Ματαθίας, εἶνε πλούσιος, ἰσχυρὸς καὶ ὠραίος. Ἐχει ξελογιάσει μιὰ παντρεμένη, τὴν Ἰουδήθ, ἡ ὁποία ἄφησε τὸν ἄντρα της καὶ τὸ παιδί της γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Μιά μέρα στὴν Ἱερουσαλήμ γίνονταν μεγάλη ὄχλοβη καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἦταν ἀναστατός. Ἰὸ Συνέδριο εἶχε δικάσει τὸν «πλάνον» Ἰησοῦ ποῦ εἶπε πὼς ἦταν Θεοῦ Υἱὸς καὶ πὼς μποροῦσε νὰ καταλύσῃ τὸ Ναὸ τοῦ Σολομώντος καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες νὰ τὸν ἀνοικοδομήσῃ, τὸν εἶχε δικάσει καὶ τὸν εἶχε καταδικάσει εἰς θάνατον καὶ ὁ Πόντιος Πιλάτος, ὁ Ρωμαῖος ἑπαρχος, εἶχε προσυπογράψῃ τὴν καταδίκην του. Οἱ στρατιῶτες ὡδηγοῦσαν τὸν κατάδικο στὸ Γολγοθᾶ νὰ τὸν σταυρώσουν καὶ τὰ πλήθη τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἀκολουθοῦσαν τὴ συνοδεία, βλαστημώντας καὶ ὀβριζόντας τὸν Θεάνθρωπο. Μὰ ὁ Ματαθίας δὲν εἶχεν ὀρεῖ νὰ παρακολουθῇ τὴν πομπή με τούτους ἄλλους φανατικούς. Εἶχε τὰ δικά του βάσανα. Ἡ γυναῖκα του, ἡ πολυαγαπημένη Ἰουδήθ ἦταν βαρεῖα ἄρρωστη καὶ κανένας γιατρός δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀρρώστειά της.

Στὴν ἀπελπισία της, ἡ Ἰουδήθ παρακάλεσε τὸ Ματαθία νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸ Νέο Προφήτη ἀπὸ τὴ Γαλιλαία με τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖνος θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κἀνὴ καλά.

— Ὁ ψευδοπροφήτης Ἰησοῦς, ὁ γιὸς τῆς Μαρίας; εἶπε τότε με περιφρόνησι καὶ θυμὸ ὁ Ματαθίας.

— Ματαθία, ἐπέμενε ἡ Ἰουδήθ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγιάτρεψε λεπρούς, ἀνέστησε τὸ κοριτσάκι τοῦ Ἰαννέρου καὶ τὸ Λάζαρο, τὸν ἀδερφὸ τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας ἀπὸ τὴ Βηθανία.

Ο Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος

[Ἡ περιπέτεια τοῦ Ἀχασβήρου διὰ μέσου τῶν αἰώνων]

Πήγαινε νὰ τὸν βρῇς θὰ με κἀνὴ καλά...
— Μὰ τὸν Ἰησοῦ αὐτὸν τὸν πηγαίνουν τώρα γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν...

— Τρέξε, πρόφθασέ τον, Ματαθία!...
Ὁ Ματαθίας ἔτρεξε ἀπὸ πλάγιους δρόμους καὶ ἐπὶ κοντὰ στὴν πόλιν ποῦ ἔβγαζεν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἀπὸ τὰ περνοῦσαν σὲ λίγο τὸν κατάδικο.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς, φορτωμένος τὸ Σταυρὸ, ἀνάμεσα στὸν ὠπλισμένον στρατιῶτη ἐπέρασε κοντὰ του, ὁ Ματαθίας τὸν ἐρώτησε:

— Ραββί, ἡ γυναῖκά μου ἡ Ἰουδήθ εἶνε ἄρρωστη. Τί νὰ μὲ γιὰ νὰ γίνῃ καλά;

— Στείλε τὴν πίσω στὸν πρῶτο της ἄνδρα ἀπὸ τὸν ὅποιον τὴν ἔκλεψες, ἀπάντησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ θὰ γιαιτρεῖθῃ!

Ὁ Ματαθίας ἔγινε ἔξω φρενῶν ὅλως ἄκουσε αὐτὰ μὲ λόγια καὶ ἔφτυσε τὸν Ἰησοῦ στὸ πρόσωπο.

— Γι' αὐτὸ σὲ περιμένα λοιπόν, Πλάνε; τοῦ φώναξε.

— Θὰ με περιμένῃς εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. Θὰ περιμένῃς τὴ Δευτέρα μου Παρασκευή νὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴ φοβερὴ μοίρα ποῦ σὲ περιμένει.

Ὁ Ματαθίας θέλησε τότε νὰ χτυπήσῃ τὸν Ἰησοῦ, μὰ οἱ στρατιῶτες δὲν τὸν ἄφησαν.

Θυμωμένος, φανατισμένος πεῖσι, ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, ἔβγαλε καὶ τὴν ἄρρωστη Ἰουδήθ καὶ τὴς δουλειὰς τοῦ σταυροῦ καὶ ἀκολούθησε κι' αὐτὸς τὴν συνοδεία.

Στὸ Γολγοθᾶ στεκόταν κάτω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ παρακαλοῦν θάνατος με χαίρεκακία τὴν ἀγωνία τοῦ Ἑσταυρωμένου. Ὅταν τέλος ξεψύχησεν ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ματαθίας εὐχαριστήθηκε καὶ ἐγύρισε στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ὅμως βρῆκε τὴν Ἰουδήθ περὶ μένην. Ἡ ὑπέρτειρε; τοῦ ἀνέφρανε πὼς ἐπέθανε τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, τὴν ἴδια ἡμερὰ στίγματ' ἐπὶ τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Ματαθίας κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ λύπη. Δὲ μποροῦσε νὰ ζήσῃ πεῖσι καὶ βγάζοντας τὸ μαχαίρι του, χτύπησε τὸ στήθος του ν' αὐτοκτονήσῃ πάνω στὸ νεκρὸ σῶμα τῆς Ἰουδήθ. Μὰ τὸ μαχαίρι ἔσπασε μὲ τὴν ἀντοχήν του. Ὁ Ἰουδαῖος περὶ κατάρρα εἶχε ἀρχίσει νὰ πραγματοποιεῖται. Ὁ Ἰουδαῖος δὲν ἔφτυσε τὸ οὐράνιο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ πέθαινε ποτε θὰ σέρνῃ διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸν λαὸν τὴ βαρεῖά του μοίρα.

Αἰῶνες ἐπέρασαν... καὶ ξαναβρίσκουμε τὸν Ἰουδαῖο στὴν Ἀντιόχεια τὸν καιρὸ τῶν Σταυροφοριῶν. Εἶνε πλούσιος, πρῶτος στοὺς ἀγῶνες καὶ σὲ κονταρομαχίες ἀνίκητος. Ἡ γυναῖκα του σὲ σὺγγυοί, οἱ προδομένοι ἔρασαν τὸν προκαλοῦν σὲ μονομαχίες καὶ σὲ στήνουν ἐνεδρες, μὰ βγαίνει πάντα σώος καὶ ἀβλαβής ὁ Ματαθίας. Τὸν πιάνει σπαθὶ καὶ μαχαίρι, ἀλλ' ἀτρωτός!...

«Τὰ τέσσαρα στοιχεῖα τῆς φύσεως συνώμοσαν ἐναντίον του. Ἡ φωνὴ δὲν τὸν καλεῖ, τὸ νερὸ δὲν τὸν πλένει, ὁ ἀέρας δὲν τὸν παγώνει, τὸ γῆ δὲ βαρβαίνει ἀπάνω του».

Ζῇ μέσα σὲ μεγάλη πολυτέλεια καὶ ἡδονὴ. Μὰ στὴ γῆ τοῦ ὁ Σταυρὸς ρίχνει ἐπάνω του τὸν ἴσκιό του...

Ἐπέρασαν πάλι αἰῶνες... Ὁ Ἰουδαῖος δὲν λέγεται πάλι Ματαθίας, λέγεται Μπαττάβιο καὶ εἶνε ἔμπορος. Ἐχει γυναῖκα καὶ παιδί!.. Μὰ ὁ Θεὸς ποῦ τοῦ τὰ θέλει τοῦ τὰ παίρνει πίσω... Ἐκπληροῦνται ἡ θεϊκὴ κατάρρα:

«Θὰ ἴδῃς ὅλους τοὺς δικούς σου νὰ πεθαίνουν ὁ ἕνας κοντὰ τὸν ἄλλο...»

Καὶ μόνο ὁ ἴδιος δὲν πεθαίνει. Βλέπει τὴ γεννιὰ του νὰ φῶνται καὶ ἐξαφανίζεται ἀγκυάλῃ του. Ἡ ξεψύχαι στὴν ἀθήνη καὶ γυναικὰ του τὸν ἀφήνει καὶ γιὰ τὸν Χριστιανὴν, πιστεύει στὸ Θεὸ καὶ ἔφτυσε ἄλλοτε κατὰμουτρα ὁ Ἰουδαῖος. Οἱ φίλοι του σκοτώνοντο καὶ τοὺς ἐχθρούς των. Καὶ μένει αὐτὸς.

ΠΑΛΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΑΝ ΜΙΛΑΕΙ Ο ΛΑΟΣ...

Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος 4ος κι' ὁ Φαρᾶς. Τὰ παράπονα τοῦ λαοῦ. Ὁ βασιλεὺς ἀκούει ὁλόκληρον ἐξάσπασμο. Τὴν ἐπομένην στὸ παλάτι. Ἡ κυρία εὐνεσμένη θυμώνει. «Θὰ σὲ κρεμάσω!...». Τὰ συνετὰ λόγια τοῦ βασιλέως, κλπ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἑρρίκος ὁ 4ος μιά μέρα βῆκε στὴν ἐξοχὴ νὰ κυνηγήσῃ, ντυμένος ἀπλούστατα καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ δύο τρεῖς ἀκολουθοῦσους του.

Ὅταν ἔφθασε σ' ἕνα ποταμὸ, ἀναγκάστηκε νὰ μῆθ' ἐπὶ μιὰ κοινὴ βάρκα γιὰ νὰ περάσῃ ἀντίπερα, ποῦ εἶχε ἄφθονο κυνήγι. Ἐν τῷ μεταξύ ἔπιασε κουβέντα με τὸν βαρκάρη ρωτώντας τὸν πὼς τὰ περνάει καὶ πὼς βλέπει τὴν πολιτικὴν κατάσταση.

— Ἀστα, κουμπάρε, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀγνοώντας τὴν ἰδιότητα τοῦ συνομιλητοῦ του. Τὰ χάλια μας εἶνε μεγάλα.

— Ἐ, θὰ διορθωθοῦν σιγά-σιγά, ὑποθέτω.

— Ποιὸς νὰ τὰ διορθώσῃ; Ὁ βασιλεὺς μας;... Καλὸς εἶνε δὲν σοῦ λέω, μὰ ὅπως εἶχε μπλεχτῇ κι' αὐτός!

— Σὲ τί ἔχει μπλεχτῇ;

— Δὲν ξέρεις τίποτα τοῦ λόγου σου; Νά, με τὸν ποδόγυρο

ἔχει μπερδευτῇ. Ἐκεῖ κάποιον ἐρωμένη ἔκει πέρα κι' ὅλη μέρα εἶρε ροσταλιάζει στὰ γόνατά της. Ἐγὼ ἰδεῖ πὼς αὐτὴ τὸν βάνει νὰ μᾶς φορτώνῃ κάθε τόσο καὶ με κανοιόργους φόρους. Θέλει μισθὸς ἡ κοκὸνα τουαλέτες καὶ πολυτέλειες, ποῦ νὰ μὴν τὴς ἔχῃ καμιά ἄλλη. Καὶ μὴ θὰ πῇς πὼς τοῦ εἶνε πιστὴ; Δὲν βαρύνει! Τὸν ἀπατάει μ' ἕνα σωρὸ ἄλλους. Ἐμένα ὡστόσο δὲν με μέλλει τίποτ' ἄλλο, παρὰ μὴ νάχα ποῦ πληρώνω τώρα διπλὸ φόρο...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἑρρίκος ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορά του τὸ βαρκάρη καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὰ ἴδια λόγια ποῦ μοῦ εἶπες χθὲς στὴ βάρκα, χωρὶς νὰ με γνωρίζῃς, θὰ τὰ πῇς καὶ τώρα μπροστὰ στὴ γυναῖκα αὐτὴ ποῦ εἶνε ἡ φίλῃ μου.

Καὶ συγχρόνως ἔδειξε τὴν κόμπωσα Μπωφόρ, ποῦ στεκόταν δίπλα του.

Ὁ βαρκάρης, παρὰ τὴν ἀρχικὴ του κατὰ πλῆξιν βρῆκε τέλος τὴν ψυχραιμία νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ λόγια ἐκεῖνα. Ὅταν τελείωσε, ὅμως, ἡ κόμπωσα Μπωφόρ τοῦ φώναξε θυμωμένη ὅτι θὰ τὸν κρεμόσῃ γιὰτ' ἦταν σοκοφάντης.

Ὁ Ἑρρίκος τότε ἔσκασε στὰ γέλια.

— Μὴν εἶσαι τόσο ἐδέξαπτη-φίλη μου, τῆς εἶπε. Εἶδες τώρα καὶ με τὰ μάτια σου, πὼς ὁ λαὸς ἔχει μάθει ὅλα τὰ ἰδιαιτέρια μας καὶ ἀγανακτεῖ γιὰ τοὺς φόρους, ποῦ τοῦ ἐπιβάλλουμε. Λοιπὸν ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς περὶορίσε τίς ἀπαιτήσεις σου καὶ γίνε πρὸ οἰκονομίας. Συμφωνοῖς; — Ἡ κόκκαλο ἡ φίλῃ σου ἐξοργιστὴν ἔνι.

Ὁ Κόνρατ Φάιτ ὡς Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος

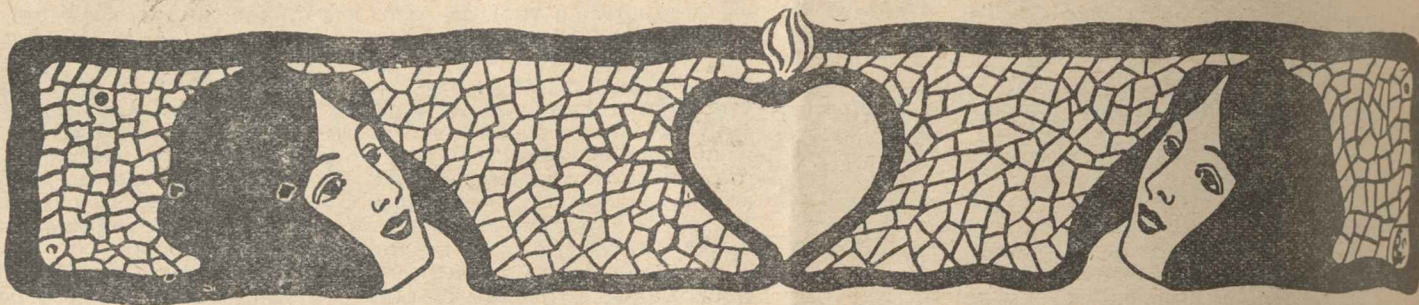
ΑΠΟ ΤΟΝ «ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ».

ΑΠΟΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ

— Ὅταν πέθανε ὁ Βουδδᾶς, ἡ σκιά του πλανιόταν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες μέσα σὲ διάφορα σπήλαια κι' ἄφινε κάτι ἀπὸ τὸν ἐνὸς τοῦ σ' αὐτά. Μιά ἀπὸ αὐτὲς τίς σκιὲς τοῦ θεοῦ ποῦ πέθανε εἶνε καὶ ἡ «Συνειδήσις».

— Ἡ φύσις εἶνε μιὰ ἀμελικτὴ μητρονιά γι' αὐτοὺς ποῦ θέλουν νὰ τὴν ξεπεράσουν.

— Νὰ πάψουν νὰ ζοῦν οἱ ἄρρωστοι! Νὰ ποῖο εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ νὰ στηθῇ τὸ πανανθρώπινο βασίλειο τῆς χαρᾶς. Ὁ οἶκτος εἶνε ἐνδεῖς ἀρρώστειας κι' ἀντιμάχεται τὸν κόσμον τῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς ἐπιλογῆς, γι' αὐτὸ δὲ πρέπει νὰ τὴν ἐξοστρακίσουμε ἀπὸ μέσα μας!

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΓΙΟΡΝΤΑΝ ΓΙΟΦΚΟΒ

Η ΔΑΣΚΑΛΙΤΣΑ

[Βουλγαρικό Δίηγημα]

Ο Πέτερ υπηρετούσε κι' αυτός στο στρατό. Καί η δική του ηλικία είχε κληθή με την επιστροφή. Μά δεν ήταν πια νέος και τον είχαν βάσει μαζί με άλλους τέσσαρες γέροντες εφέδρους, να φυλάνε τη γέφυρα που βρισκόταν απέξω από κείνο κει το χωριό.

Πρός το βράδυ, όπως πάντα, ο Πέτερ βγήκε από την καλύβα που είχαν για φυλάκιο, και κάθισε στο παγκάκι που είχε φτιάξει μόνος του από ξύλα και κλαδιά. Καί, όπως πάντα, είδε πάλι αντίκρου τον Ίβαν, που στεκόταν καταμεσής στις τριανταφυλλίες του εκεί ψηλά, γιατί ο κήπος του Ίβαν ήταν σαν μία ταράτσα, τέσσαρα-πέντε μέτρα ψηλά από το δ.όμο, κατάντικρυ στο φυλάκιο.

Ο Πέτερ δεν τον χώνευε και πολύ αυτόν τον μπαξεβάνο. Του μουρούσε με μιά ξερή «καλησπέρα» και γύρισε τα μάτια του άλλοι. Πέρα, προς τη μιά άκρη, ήταν το χωριό. Προς την άλλη, απλωνόταν ο κάμπος. Ο ούρανός ήταν συννεφιασμένος. Πού και πού, μιά χλωμή αστραπή, που και πού, ένα μακρινό μπουμπουνήτο. Πού και πού πάλι, ακουγόντουσαν άλλα πιά μακρινά μπουμπουνήτα, που δεν ήταν από τον ούρανο. Γιατί πέρα, μακριά, ήταν το μέτωπο και στο μέτωπο δεν περνούσε μέρα να μη γίνη μάχη...

Ο δ.όμος ήταν έρημος. Μά να πού, σε λίγο, κάποια γυναικά πρόβλεπε από την άλλη άκρη, ένα κορίτσι. Ήταν ντυμένο όπως ντύονται η γυναίκες στις πολιτείες. Ο Πέτερ το ήξερε αυτό το κορίτσι. Ήταν η δασκάλα του χωριού, η Άγγελίνα. Όταν η Άγγελίνα πέρασε μπροστά του, του χαμογέλασε και τον καλησπέρισε. Μά το πόσο που το Πέτερ έγινε τότε αυστηρό και άποκρίθηκε ξερά:

— Καλησπέρα!

Η δασκάλα πέρασε τη γέφυρα, έφτασε κάτω από τον τοίχο του κήπου του Ίβαν και κύτταξε προς τα επάνω. Ο Ίβαν την είδε και γέλασε μ' ένα χοντρό, βραχνό γέλιο. «Ύστερα, έκοψε βιαστικά, μερικά τριαντάφυλλα και της τα πέταξε. Η Άγγελίνα τα άρπαξε καθώς έπεφταν, χαμογέλασε του μπαξεβάνου κι' εξακολούθησε το δρόμο της. Ο Ίβαν την παρακολουθούσε με το βλέμμα, χαμογελώντας...

Ο Πέτερ τ' είδε όλ' αυτά, από το παγκάκι που καθόταν. Ίσως να θύμωσε, γιατί έρχισε να μουρμουρίζει κάτι ανάμεσα στα δόντια του. Καί ίσως ο Ίβαν, απ' αντίκρου, να κατάλαβε πως είχε θυμώσει, αυτός ο γερο-γκρινιάρης ο Πέτερ. Γιατί του φώναζε σαν να ήθελε να δικαιολογηθεί:

— Τι να κάνης; Κορίτσι είναι!... Δυο τρία τριαντάφυλλα, έτσι για να χαίρεται...

Ο Πέτερ δεν αποκρίθηκε, μά κάτι μουρμουρίσε πάλι.

— Είπες τίποτα; του φώναξε πάλι ο Ίβαν.

— Είπα πως δεν είναι πράγματα αυτά, αποκρίθηκε ο Πέτερ θυμωμένα. Κορίτσι είναι, ναί, μά εσύ δεν είσαι νέος πια, καθώς μου φαίνεται, Ίβαν. Κι' ύστερα, να σου πω... Αυτά τα κοντά φουστάνια, η μεταξωτός κάλτσες... Σου λέω πως δεν είναι πράγματα αυτά! 'Αν ο μπαμπάς της και η μάνα της δεν είχαν ανάγκη, δεν θα την έστελναν να γίνη δασκάλα, ε'ννοια σου...

Ο Ίβαν τον άφησε να τελειώσει τον εξάφαιμό του.

— Για ποιόν μιλάς; του είπε στο τέλος. Για το κορίτσι; 'Ημαρτόν σοι, Κύριε...

Μά ο Πέτερ δεν του αποκρίθηκε. Έρεθισμένος, νευρικός, σηκώθηκε και πήγε στο φυλάκιο μουρμουρίζοντας:

— 'Αμ' την ξέρω καλά εγώ αυτήν, την ξέρω...

Στο χωριό του, εκεί απ' όπου τον ξεριζώσε τώρα στα γεράματα ο πόλεμος, ο Πέτερ ήταν μέλος της σχολικής έφορείας. Καί ίσως γι' αυτό, από συνήθεια, παρακολουθούσε κι' εδώ, τι έκανε και τι δεν έκανε η δασκάλα ή Άγγελίνα. Πολλές φορές είχε ιδη πως άργουσε να πάη στο σχολείο, ενώ τα παιδιά ξεσήκωναν τον κόσμο και μάλώναν και δερνόντου-

σαν στην αούλη. «Έπειτα αυτή η δασκάλα διαβάζει κάτι για τρά βιβλία, μυθιστορήματα χωρίς άλλο, κι' έπαιξε μουσική». Έγραφε ένα σωρό γράμματα και λάβαινε άλλα τόσα, κεί που έρχόταν το ταχυδρομείο στο χωριό. Πήγαινε συχνά στη δημαρχία και μιλούσε εκεί και γελούσε με τους γραμματικούς. Μιά φορά, ο παπας του είχε πη πως την είδε και με τοιγάρο στο στόμα... «Ολ' αυτά, ο Πέτερ σχεδίαζε να τ' αφήσει, χαρτί και καλαμάρι, και να τ' ατελή στον 'Επιθεωρητή».

— Δεν είναι πράγματα αυτά, έλεγε. Δεν είναι!... Έξαφνα, ο Πέτερ άκουσε απέξω τραγούδια και ποδοβολήτα. Στρατός περνούσε, δίχως άλλο. Βγήκε στο κατώφλι της καλύβας κι' είδε πραγματικά καμιά εκατοστή στρατιώτες που τραβούσαν κατά το χωριό. Φαινόταν κουρασμένοι από δρόμο πολύ, βάδιζαν όμως γρήγορα, σαν να βιάζονταν να φτάσουν κάπου, για να σταματήσουν. Ο Πέτερ τους παρακολούθησε με το βλέμμα ως την άκρη του δρόμου, έπειτα κατέβηκε κι' αυτός στη γέφυρα και τράβηξε κατά το χωριό.

Έμπρός στα πρώτα σπίτια του χωριού, είδε πως οι στρατιώτες είχαν σταματήσει κι' έστησαν τα αντίσκηνα τους. Ο Πέτερ κοντοστάθηκε και τους κύτταξε. «Όλοι τους ήταν νέα παιδιά. Χωρίς άλλο, τραβούσαν για το μέτωπο.

— Έδω μένετε σύ, στρατιώτη;

Ο Πέτερ γύρισε και σήκωσε το χέρι από τη πηλίκια. Μπροστά του στεκόταν ένας αξιωματικός. Ένα παιδί, αμούστακο ακόμα με φιλώ, με πλατειούς ώμους, λεβεντόπαιδο.

— Μάλιστα, κύριε ύπολοχαφέ! Είμαι φρονιμά στην γέφυρα...

— Όρα! Τότε, ξέρεις που κάθεται η Άννα η δασκάλα.

Μετά συγχωρήσεως, κύριε ύπολοχαφέ! Η δασκάλα του χωριού λέγεται Άγγελίνα, όχι Λίνα...

Ο νεαρός αξιωματικός χαμογέλασε.

— Το ίδιο κάνει, είπε. Άντε να με πάς στο σπίτι της. Ο Πέτερ προχώρησε και ο αξιωματικός τον ακολουθούσε. Κατάλαβε πολύ καλά ο Πέτερ περί τίνος έπρόκειτο, έβραζε από το θυμό του, μά τί μπορούσε να πη. Μήπως στο χωριό, προχώρησαν μέσα από την πλατεία, και έφτασαν στο σχολείο.

— Έδω είναι, κύριε ύπολοχαφέ!

Ο αξιωματικός πήγε μέσα. Ο Πέτερ άκουσε εδωμένες φωνές. Η δασκάλα και ο αξιωματικός μιλούσαν μαζί, χαμογελούσαν κι' οι δυο τους, άφηναν κάτι μικρά, κοφτά γέλια και το λι μιλούσαν, όσο που η πόρτα έκλεισε και ο Πέτερ δεν άκουε τίποτε πια.

— Χμ... έγκρινιζε, καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... Άλλο πρωί πρωί, στέλνω το γράμμα στον 'Επιθεωρητή... Άλλο!

Τό σκοτάδι είχε πέσει. Πήγε και στάθηκε στη γωνία. Στριψε ένα τοιγάρο, έβγαλε το τσκαμάκι του, άναψε και πάλι μενε. Μά κάπνισε το ένα τοιγάρο, άναψε δεύτερο, ή δ.όμο περνούσε, και ο αξιωματικός δεν φαινόταν ακόμα. Όταν ο Πέτερ δεν έννοούσε να ξεκουμπιστή απ' εκεί.

— Όσο το πρωί θά στέχω εδώ... Είπε μέσα του, κοιτάζοντας, μπορείς να τον έχης ως το πρωί; Τόσο το καλύτερο! Θά ίδουμε τότε, τι θά πη κι' ο 'Επιθεωρητής...

Έξαφνα, η πόρτα άνοιξε. Ο Πέτερ άκουσε φωνές και σπυρόνια χτυπούσαν στη σκάλα. Μόλις πρόφτασε και άκουσε ζετούς στη γωνία. Ο αξιωματικός βγήκε με τη δασκάλα κρατώντας την από το μπράτσο. Κάτι κρατούσε στο άλλο του χέρι, και ο Πέτερ είδε πως ήταν τριαντάφυλλα, τα ίδια τριαντάφυλλα που είχε δώσει από νωρίς στη δασκάλα. Ο Πέτερ με χαμηλή φωνή. Έξαφνα, ο Πέτερ άκουσε κάτι σαν κλάμα.

Προχώρησαν λίγο, ύστερα στάθηκαν και άρχισαν να μιλούσαν με χαμηλή φωνή. Έξαφνα, ο Πέτερ άκουσε κάτι σαν κλάμα.

Πραγματικά, έκλαιγε εκείνη, η Άγγελίνα.

«Περλεγο, σκέφτηκε ο Πέτερ. Προτίητερα γελούσε και πάλι».

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η φάρσες του νεαρού Γαμβέττα στη Γαλλική Βουλή. Πώς έμεινέτο τη φωνή του Θιέρσου. Γιατί η αυτοκράτειρα Ζίτα δεν συναναστρέφεται γυναίκες. Ο σουλτάνος του Μαρέκου και η άντλίες. Ο πονηρός χωρικός κι' ο έξυπνος βασιλεύς, κλπ.

Ο μέγας οήτωρ και πολιτικός της Γαλλίας Λέων Γαμβέττας ήταν έγγαστρομυθός. Κατά την νεότητά του μάλιστα, τότε που ήταν άπλως δι-κηγός, πήγαινε στα θεωρεία της Βουλής και χρησιμοποιώντας το χάρισμα του, δημιουργούσε ένα σωρό έπεισόδια. Διέκοπτε τους οήτορας, χωρίς να τον καταλάβη κανείς, προκαλούσε φασαρία κι' αυτός γελούσε. Έμμεστο προπάντων περίφημα τη φωνή του ιστορικού και πολιτικού Θιέρσου. Μιά μέρα, λοιπόν, ενώ μιλούσε κάποιος βουλευτής, ο Γαμβέ-τας από το θεωρείο του τού φώναζε, μιμούμενος τη φωνή του Θιέρσου:

— Κάθισε κάτω, άνθρωπε!...

Ο βουλευτής, όπως και όλοι, ένόμισαν ότι την ελάχιστη ευγενή αυτήν διακοπήν την είχε κάνει ο Θιέρσος. Ο οήτωρ έπέμεινε ν' άνακαλέσει ο Θιέρσος την προσβλη-τικήν φράση, δημιουργήθηκε έπει-σώδιον θορυβώδες, άντεγλήσεις, κακό... Τέλος διεπιστώθη ότι ο Θιέρσος δεν είχε πει καθόλου σ' εκείνη τη συνεδρίαση!...

Κι' ενώ όλοι μέσα στην αιδού-σα άπορούσαν, ο Γαμβέττας είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια στο θεω-ρείο του...

Η τέως αυτοκράτειρα της Αύ-στρουγγίας Ζίτα εινε μανωδής κυνηγός. Στα κυνήγια της όμως δεν παύει ποτέ γυναίκες μαζί της και γενικά άποφύγει να συ-ναναστρέφεται γυναίκες. Μιά κυ-ρία της Τιμής λοιπόν έτόλμησε μία μέρα να την ωστήση:

— Μεγαλειότατη, όλο με άνδρες συναναστρέφεσαι. Γιατί δεν παύ-νετε και γυναίκες στο κυνήγι μα-ζύ σας;

— Μ' άρέσει να συναναστρέφω-μαι τους άνδρες, άπάντησε η αυ-τοκράτειρα, όχι γιατί εινε άνδρες, μά γιατί...δεν εινε γυναίκες!...

Ο σουλτάνος του Μαρέκου 'Α-βδούλ 'Ατίς σ' ένα ταξίδι του στη Γαλλία, είδε στη Μασσαλία, σε μία πυκνή, τις άντλίες να πε-τούν άφροντο νερό.

— Να μηχανήματα, που σπέρει ν' άνοίξουν για τους χήπους του Μαρέκου, που τους ψήνει ο ήλιος, σκέφτηκε, νομίζοντας πως ή άν-τλίες παράγουν... νερό!

Παράγγειλε λοιπόν χίμια δε-καριά άντλίες κι' άναγύρισε στο Μαρέκο, τις παρέταξε κατά τους χή-πους του κι' έδωσε τους δούλους του να τρυπάνουν. Έργασάσαν, έ-τρυπάναν ως το βράδυ, μά ή τρύπα δεν έφταναν ούτε σάλα νερό.

— Αίτιοι οι συνλωφάρητοι μ' έγέλασαν πάλι!... Είπε τότε καταγα-νισμένος ο σουλτάνος. Μούδωσαν χαλασμένα μηχανήματα!...

Ένας χωρικός στη Γαλλία, που καλλιέργησε στο χωράφι του ραφα-νίδες, έστειλε μία ραφανίδα πρωτοφανούς μεγέθους στον βασιλέα Λονδο-νίκο 11ο. Ο βασιλεύς αυτός, αν και πολύ τοιγώνησε, ήθελε να έναγνη-τούς εργατικούς καλλιεργητές και έστειλε στο χωριό ως δώρο 100 πι-στόλες. Ένας συγγενικός του χωρικού, τοκογλύφος, βλέποντας πως ήρθε μία ραφανίδα έδωσε ο βασιλιάς 100 πιστόλες, τούττοις το καί-νι του τού άνογο, περιμένοντας πιο μεγάλο δώρο. Ο βασιλεύς όμως κατά-λαβε το καίλο και τούτέως τη ραφανίδα με το έξυψ γούμμι:

«Δέχρηαι το θαύμασο άλογό που μου στέλλατε, και για να σας άναποδώσω το δώρο, σά στέλνω κάτι που μου στέλνιζε τα διπλάσια απ' όσα κοστίζει το άλογό σας».

Ένας ευγενής καπολιτηρώτης, που ήταν όνομαστός γιατί δεν πλήρωνε κανένα χρέος του, παρουσιάστηκε στο διάσημο τραπέζι της Μπενόα.

Θά σάς εκπλήξω, κύριε, τού έλεγε. Είμαι ο μαρκήσιος Χ., δεν σάς γνωρίζω κι' όμως έρχομαι να μού δανείσετε πεντακόσια εικοδοφράκια...

Έγώ θά σάς εκπλήξω περισσότερο, τού άπάντησε ο πνευματώδης και άνοιχτοχόης τραπέζιτης. Σάς γνωρίζω, κι' όμως θά σάς δανείσω τα πεντακόσια εικοδοφράκια!...

ΚΑΛΗΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΩΤΗΡ

καριό άντλίες κι' άναγύρισε στο Μαρέκο, τις παρέταξε κατά τους χή-πους του κι' έδωσε τους δούλους του να τρυπάνουν. Έργασάσαν, έ-τρυπάναν ως το βράδυ, μά ή τρύπα δεν έφταναν ούτε σάλα νερό.

— Αίτιοι οι συνλωφάρητοι μ' έγέλασαν πάλι!... Είπε τότε καταγα-νισμένος ο σουλτάνος. Μούδωσαν χαλασμένα μηχανήματα!...

Ένας χωρικός στη Γαλλία, που καλλιέργησε στο χωράφι του ραφα-νίδες, έστειλε μία ραφανίδα πρωτοφανούς μεγέθους στον βασιλέα Λονδο-νίκο 11ο. Ο βασιλεύς αυτός, αν και πολύ τοιγώνησε, ήθελε να έναγνη-τούς εργατικούς καλλιεργητές και έστειλε στο χωριό ως δώρο 100 πι-στόλες. Ένας συγγενικός του χωρικού, τοκογλύφος, βλέποντας πως ήρθε μία ραφανίδα έδωσε ο βασιλιάς 100 πιστόλες, τούττοις το καί-νι του τού άνογο, περιμένοντας πιο μεγάλο δώρο. Ο βασιλεύς όμως κατά-λαβε το καίλο και τούτέως τη ραφανίδα με το έξυψ γούμμι:

«Δέχρηαι το θαύμασο άλογό που μου στέλλατε, και για να σας άναποδώσω το δώρο, σά στέλνω κάτι που μου στέλνιζε τα διπλάσια απ' όσα κοστίζει το άλογό σας».

Ένας ευγενής καπολιτηρώτης, που ήταν όνομαστός γιατί δεν πλήρωνε κανένα χρέος του, παρουσιάστηκε στο διάσημο τραπέζι της Μπενόα.

Θά σάς εκπλήξω, κύριε, τού έλεγε. Είμαι ο μαρκήσιος Χ., δεν σάς γνωρίζω κι' όμως έρχομαι να μού δανείσετε πεντακόσια εικοδοφράκια...

Έγώ θά σάς εκπλήξω περισσότερο, τού άπάντησε ο πνευματώδης και άνοιχτοχόης τραπέζιτης. Σάς γνωρίζω, κι' όμως θά σάς δανείσω τα πεντακόσια εικοδοφράκια!...

ΓΙΟΡΝΤΑΝ ΓΙΟΦΚΟΒ

Β'), συναντάται μαζί μου συχνότατα, τότε στο Λονδίνο και τότε στο Παρίσι. Κατά ταξείδι μου αυτό πέρασα από το Παρίσι, όπου συναντήθηκα και με την πριγκίπισσα 'Ελένη, η οποία μάλιστα έχαιε αυτές τις ημέρες μία εγχείρησι, επιτυχή ευτυχώς.

—Είς το Λονδίνο, 'Υψηλοτάτη, πώς περνάτε ;

—Ρωτάτε για την ιδιωτική μου ζωή ; 'Όπως όλος ο κόσμος. 'Απλούστατα. 'Εχω ευτυχώς αρκετές γνωριμίες εκεί. Συναντώμαι επίσης συχνά με τους 'Ελληνες πριγκίπας, όταν βρίσκονται στο Λονδίνο, και ζούμε αγαπημένα κι' ευχάριστα. Το Λονδίνο μου αρέσει και το προτιμώ. 'Η Βενετία είναι κάτι τι άλλο. Στο Λονδίνο ζω σαν άμαζόνα. Με τρελαίνει κυριολεκτικώς η ίπασσία, στην οποία έχω πολύ καλή επίδοσι. Στη Βενετία, αντιθέτως, απολαμβάνω τη θάλασσα. 'Εκεί είμαι ή...Μπουμπουλίνα. Γόνδολες, κανάλια, ποίησις...

—Παρακολουθείτε ανέλλιπώς τὰ 'Ελληνικά πράγματα ; Σας μένει καιρός ;

—Βεβαίωτα. 'Εχω αλληλογραφία με τους συγγενείς μου και μαθαίνω τὰ πάντα. 'Υστερα, διαβάζω και τις εφημερίδες, ή όποιες γυάφουν για κάθε τι που συμβαίνει στην πατρίδα μου. Είμαι μακρινά από την 'Ελλάδα, αλλά ή σκέψις μου εινε πάντα κοντά της. Πάντως — σὰς παρακαλώ θερμότατα — ας μη μιλήσουμε για την πολιτική...

—Καθόλου, 'Υψηλοτάτη ;

—Καθόλου. Τι είμαι εγώ, σὰς παρακαλώ ; Τι περισσότερο από μία

γυναίκα ; Κι' ή

γυναίκες δεν πρέ-

πει ν' άνακα-

τείνονται με την

πολιτική. Προ-

παντός εγώ που

άν και 'Ελλη-

νίς—είμαι φιλο-

ξενουμένη και

περαστική από

την 'Ελλάδα. 'Η

παραμονή μου έ-

δώ εινε πάντα ο-

λιγοήμερη, γιατί

έρχομαι να εκ-

πληρώσω ένα ιε-

ρό καθήκον. 'Ερ-

χομαι να γονα-

τίσω και να προ-

σευχηθώ στον

τάφο του άλη-

σιμόνητου βασι-

λέως και συζύ-

γου μου, του 'Α-

λεξάνδρου...

Στό σημείο αυ-

τό το πρόσωπο

της ύψηλής μου

συνομιλη-

τριάς άλλαξε ά-

πτόμα έκφρασι.

Παίει να εινε

φωτεινό, όπως

πρίν. 'Ενα σύν-

νεφο λύτης περ-

νά επάνω του

και το σκιάζει.

Τά γελαστά και

λαμπερά μάτια

της πριγκηπισ-

σης χαμηλώ-

νον. Τά δάχτυ-

λά της παίζουν

νευρικά...

'Η σκέψις της

γυρίζει αυτή τη

στιγμή στα περ-

σμένα, φτερου-

γίζει στο παρελ-

θόν, τό τόσο γλυ-

κό, μά και τόσο

θλιβερό παρελ-

θόν...

Μαρός στη βα-

θεία και ειλκρινή

αυτή λύπη της

πριγκηπισσης σο-

παινουμε. Κι' ά-

ποραίζουμε να

μη διακόψουμε,

με περισσότερες

ερωτήσεις, την

θλιβερή της ρέμ-

νη...

Την χαιρετού-

με λοιπόν και

φεύγουμε, για να

Η μικρά κόρη της πριγκηπισσης 'Ασπασίας, πριγκηπισσα 'Αλεξάνδρα

Ξαναγυρίζουμε την επομένη ή την μεθεπομένη.

'Η καλωσύνη της πριγκηπισσης 'Ασπασίας εινε μεγάλη και απεί-

τητη. Θά μάς άνοίξη την καρδιά της, τη μεγάλη της καρδιά, και μάς

μάς άφήση να διαβάσουμε σ' αυτή τό τραγικό της βασιλικό πορτρέτο.

—Από μητέρα, άνήκονσαν στη μεγάλη Φαναριώτικη οικογένεια

'Αργυροπούλων, που τόσο εθνοφιλώς έδρασε στο Βυζάντιο, και στον

τόν Πέτρο Μάνο, τον άδελφό του άλησιμονίτου ποιητή Κώστα Μάνο.

γεννήθηκε ένα πρωινό τοφ Μαρτίου, στό 1896, ή 'Ασπασία Μάνο.

πατρικό της σπίτι, στην 'Αθήνα, στο πολυτέλειστο μέγαρο της Φι-

λελλήνων, τό ερεικόμενο απέναντι ακριβώς άπ' τη Ρωσική πρε-

θείο της Κώστα Μάνο και τον στρατηγό Βάσσο, στην Κρήτη, παλιό-

τας επί κεφαλής άναρτακτών σωμάτων εναντίον των Τούρκων, τό

πολεμικό ψευδώνυμο Καπετάν Βέγγας.

'Η μητέρα και ή γιαγιά της 'Ασπασίας, ή σεβαστή δασκάνα Ραϊ-

Μαυρομυχή, είδοποίησαν έγκαίως τον πατέρα της, για να ήρθε

στην 'Αθήνα κατά την γέννηση της κόρης του, ή οποία θα ήταν και ο

πρώτο του παιδί.

'Ο Πέτρος Μάνος περίμενε τον τοκετό αυτόν μ' άπιστοσύνη. ή

γονία, μπορεί να πη κανείς. Ποθοῦσε επίσης — και τότε που τον

τόν είχε εκμυστηρευθή και στη σύζυγό του — να εινε άρρεας ή

κόρη, που θα ήταν και ο πρώτος του γιος.

Μά το καθήκον προς την πατρίδα, τό καθήκον του 'Ελληνος πατριώ-

του προς την έπανάστατημένην και

άγωνισμένην άγώνα απολυτρώσεως

μεγαλόνησον Κρήτην, δέν άφηνε ή-

συχον τον πατέρα της 'Ασπασίας.

Και λίγες ημέρες μετά την βά-

πτισ της κόρης του, φίλησε τη σύ-

ζυγό του και την κόρη του και ξα-

νάφηγε για την Κρήτη...

Στό μεταξύ αυτό ή 'Ασπασία με-

γάλωνε και άμφορριαν. Είχε πάρει

τό λυγρό άνδρσμμα και τά όρώα,

κανονικά, χαρακτηριστικά του πα-

τέρα της...

Μάισα μαλλιά, πολύ μαύρα, με

άποχρώσεις βαθυπράσινης, μαύρα,

ζωηρά κι' έκφραστικά μάτια, χρώ-

μα καθαρομελάχροιν...

Έντομεταξύ ή μητέρα της 'Α-

σπασίας έφερε στον κόσμο και δεύ-

τερο παιδί, μία κόρη άκόμη, την

γνωστην όρώαιν κοσμικήν 'Ατίδα

κ. Ζαλοκώστα.

'Η δισ άδελφές μεγάλωναν κάτω

άπό την άγρυπνην επίτηρησιν των

γονέων τους, οι όποιοι δέν παρε-

λιναν κανένα μέσον για την μόρ-

φωσί των.

Τά χρόνια αυτά ή οικογένεια Μά-

νου είχε μετοικήσει στην κομητιέ

Επαυλίας της Κηφισιάς.

Έκει ή δισ άδελφές ζούσαν και

μεγάλωναν ελεύθερα, άνάμεσα στη

γλυκαία 'Αττική φύση, άνθη σπάνια

και δροσερά, άνθη έμφρεχα, άνάμε-

σα στα μυροβόλα άγριολούλουδα

των 'Αττικων κάμπων.

Από μικρή ή 'Ασπασία Μάνου έ-

δινχε τὰ υπέροχα χαρίσματα και

προτερήματα, με τά όποια την εί-

χε προκίσει ή φύσις.

'Ηταν τολμηρή σαν τον πατέρα

της, με γενναία αισθήματα, και

συχρόνως γλυκαία, εθνεγική, άρι-

στοκρατική και πονόφρενη, σαν την μητέρα της...

'Αγαποῦσεν έξαιρετικά τὰ άνθη και δέν περνούσε από τό άρχοντικό

τους φτωχός ζητιάνος, τον όποιον να μην τρέξει να βοηθήσει.

Συμπονούσε τους φτωχούς...

Στη μεγάλη της καρδιά δέν ύπηρχε ή παραμικρή σκοτεινή γωνία.

Δέν είχε τίς μικροκακίες και τά πείσματα των άλλων κοριτσιών. Κά-

θε της πράξις φανέρωνε όλη την τρυφερότητα της καρδιάς της, όλη της

την γενναιοφυγία.

Μπορεί να πη κανείς ότι ή Θεία Πρόνοια την είχε όρίσει από τότε

για τον ύπεροχο όρό, τον όποιον έπαίξε άργότερα, στο πλευρό του βασι-

λέως 'Αλεξάνδρου...

Τά μικρά παιδιά εινε συνήθως σκληρά. Τά άγει και τά φέρει τό έν-

στικό τους.

Με την μικρή 'Ασπασία Μάνου όμως συνέβη τό αντίθετο. 'Η γλυκή

της τού χαρακτήρος της και ή τρυφερότης της καρδιάς της έφθαναν

συνθητάτα εις τά άκρα.

Μία μέρα φόρησε ένα πουλάκι, τό όποιο ή μητέρα της είχε κρεμα-

σμένο στην χάμαρά της, σ' ένα κομψότατο κι' ευρύχωρο κλουβί.

'Η 'Ασπασία τό αγαπούσε υπερβολικά, τό λάτρευε. Μόνη της τό έ-

φρόντιζε, με τά ίδια της τά χέρια τού έδινε την τροφή του, έπινε νερό

από τά χείλη της.

τη Ρωζάνη Μαυρομυχήλη.

'Η γρωιά άρχόντισσα τον άγκάλιασε, τον φίλησε και χωρίς να του

πη τίποτα, τον άδήγησε στον κοιτώνα της συζύγου του. 'Η έκπληξις

του γενναίου πολεμιστού έγινε εκεί μεγαλειότερη, όταν αντίκρισε τη νεο-

γέννητη κορούλα του.

—'Η κόρη σου !... τού είπε ή μητέρα του.

—'Ας εινε εύλογημένο τό όνομα τού Θεού, που μάς την χάρισε ! Φώ-

τις με συγκίνησε ή Πέτρος Μάνος και φίλησε στοργικά τη λατρευτή

του σύζυγο και τό πρώτο του παιδί.

'Απ' την ημέρα αυτή στο άρχοντικό τού Μάνου είχαν γιορτή και πα-

νηγύρι. 'Όλοι ήσαν εύχαριστιμένοι κι' εύτυχισμένοι.

Μά επειδή ή Πέτρος Μάνος άνυπομονούσε να ξαναγυρίσει στην Κρή-

τη και να εξακολουθήσει τον άγώνα του κατά των Τούρκων, μαζί με

τους άλλους έδελοντάς και τά ήρωικά της Κρήτης παλληκάρια, άποφα-

σίστηκε να γίνη ή βάπτισις της κόρης του, λίγες ημέρες κατόπι.

Πράγματι, μόλις ή σύζυγος τού Μάνου συνήλθε κάπως από την έ-

ξάντληση του τοκετού, όρίσθη άμέσως ή ημέρα της βαπτίσεως. Και ή

ημέρα αυτή ήταν ημέρα χαράς και πανηγύρεως για την οικογένεια Μά-

νου.

'Ο γονάς έδωσε στην πρώτη κόρη τού Μάνου τό όνομα 'Ασπασία.

Κι' ή διασκέδασις στο άρχοντικό τού Μάνου κράτησε ως τό πρωί της

επομένης.

Μά το καθήκον προς την πατρίδα, τό καθήκον του 'Ελληνος πατριώ-

του προς την έπανάστατημένην και

άγωνισμένην άγώνα απολυτρώσεως

μεγαλόνησον Κρήτην, δέν άφηνε ή-

συχον τον πατέρα της 'Ασπασίας.

Και λίγες ημέρες μετά την βά-

πτισ της κόρης του, φίλησε τη σύ-

ζυγό του και την κόρη του και ξα-

νάφηγε για την Κρήτη...

Στό μεταξύ αυτό ή 'Ασπασία με-

γάλωνε και άμφορριαν. Είχε πάρει

τό λυγρό άνδρσμμα και τά όρώα,

κανονικά, χαρακτηριστικά του πα-

τέρα της...

Μάισα μαλλιά, πολύ μαύρα, με

άποχρώσεις βαθυπράσινης, μαύρα,

ζωηρά κι' έκφραστικά μάτια, χρώ-

μα καθαρομελάχροιν...

Έντομεταξύ ή μητέρα της 'Α-

σπασίας έφερε στον κόσμο και δεύ-

τερο παιδί, μία κόρη άκόμη, την

γνωστην όρώαιν κοσμικήν 'Ατίδα

κ. Ζαλοκώστα.

'Η δισ άδελφές μεγάλωναν κάτω

άπό την άγρυπνην επίτηρησιν των

γονέων τους, οι όποιοι δέν παρε-

λιναν κανένα μέσον για την μόρ-

φωσί των.

Τά χρόνια αυτά ή οικογένεια Μά-

νου είχε μετοικήσει στην κομητιέ

Επαυλίας της Κηφισιάς.

Έκει ή δισ άδελφές ζούσαν και

μεγάλωναν ελεύθερα, άνάμεσα στη

γλυκαία 'Αττική φύση, άνθη σπάνια

και δροσερά, άνθη έμφρεχα, άνάμε-

σα στα μυροβόλα άγριολούλουδα

των 'Αττικων κάμπων.

Από μικρή ή 'Ασπασία Μάνου έ-

δινχε τὰ υπέροχα χαρίσματα και

προτερήματα, με τά όποια την εί-

χε προκίσει ή φύσις.

'Ηταν τολμηρή σαν τον πατέρα

της, με γενναία αισθήματα, και

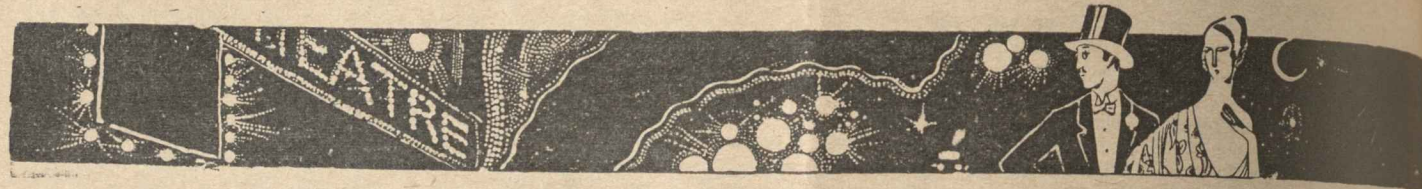
συχρόνως γλυκαία, εθνεγική, άρι-

στοκρατική και πονόφρενη, σαν την μητέρα της...

'Αγαποῦσεν έξαιρετικά τὰ άνθη και δέν περνούσε από τό άρχοντικό

τους φτωχός ζητιάνος, τον όποιον να μην τρέξει να βοηθήσει.

Συμπονούσε τους φτωχούς...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

[Η ζωή και τα χαριτωμένα ανέκδοτα του

Τζαίκι Κούπερ, του πιο μικρού ηθοποιού του κινηματογράφου]

Ο Τζαίκι Κούπερ είναι ο πιο ιδιότροπος, ο πιο χαριτωμένος κι' ο πιο μικρός «αστέρας» του Χόλλυγουντ. Όταν έχει όρεξη για δουλειά, προξενεί κατάπληξι στους σκηνοθέτες του με την εξυπνάδα του, την τόσο αξιοθαύμαστη και με τη μνήμη του που τη ζηλεύουν όλοι οι μεγάλοι συνάδελφοί του. Ο Τζαίκι δεν ξεχνάει ποτέ ούτε μια λέξη από το διάλογό του, ούτε μια σκηνή από το φιλμ που άρχισε να «γυρίζει». Είναι το υποδειγματικό 'Αμερικανόπουλο της εποχής μας, ένα παιδί φαινόμενο, που όσο κι' αν διατηρεί ακόμη τις ιδιοτροπίες της ηλικίας του, σκέπτεται, δουλεύει κι' αντικρύζει με θάρρος τη ζωή, σαν μεγάλος. Όλα τα παιδιά της 'Αμερικής τον λατρεύουν σαν είδωλο και προσπαθούν να του μοιάσουν. Ο Τζαίκι τους δείχνει πως πρέπει να φέρνονται στη ζωή, τι πρέπει να κάνουν και πόσο πρέπει να είναι θαρραλέα μπροστά στον κάθε κίνδυνο...

Εδώ και δυο χρόνια ο Τζαίκι ήταν άγνωστος. Μά εκείνη την εποχή στους κινηματογραφικούς κύκλους του Χόλλυγουντ είχε αρχίσει να κάνει το γύρο μια χαριτωμένη παιδική ιστορία, που θα μπορούσε να μαγέψει όχι μόνο τους μικρούς αλλά και τους μεγάλους. Η «Παραμάουσι» τότε βιάστηκε άμέσως να την κάνει σενάριο και ν' αναθέσει το ρόλο του πρωταγωνιστού σ' ένα μικρό παιδί που το έλεγαν Τζαίκι Κούπερ. Ο μικροσκοπικός αυτός ηθοποιός λοιπόν κατάφερε με τις περιπέτειές του να κάνει όλο τον κόσμο να δακρύζει από τη συγκίνησι κι' έγινε έτσι με το πρώτο του φιλμ, το «Σκίπ-πυ» ένας από τους πιο μεγάλους και τους πιο αξιοθαύμαστους «αστέρας» του 'Αμερικανικού κινηματογράφου!

Ο Τζαίκι Κούπερ κατάγεται από μια οικογένεια ανθρώπων του θεάτρου. Η μητέρα του ήταν εδω και λίγα χρόνια πριν στήν ορχήστρα ενός θεάτρου όπου ο πατέρας του έπαιζε ως ηθοποιός. Ένας θείος του, ο Νόρμαν Τέυρογκ είναι σκηνοθέτης κι' αυτός ακριβώς σκηνοθέτησε τον εκπληκτικό άνεψό του να γίνη «αστέρας» του κινηματογράφου.

Ο Τζαίκι άρχισε την καριέρα του ως κομπάρσος σε μια κωμωδία του Λούι Χάμιλτον. Κάθε πρωί, ή καλή γιγιά του τον πήγαινε στο «στούντιο», ενώ η μητέρα του δούλευε ως μουσικός σ' ένα άλλο.

Τώρα τελευταία λοιπόν που έκανε ο Τζαίκι μια έπισκεψι στα «στούντιο» της «Μέτρο», γιά να δει τον μεγάλο φίλο του Ουάλλας Μπέρνι, θυμήθηκε τα παλιά του... Η σκηνή που «γυρίζει» εκείνη τη μέρα ο φίλος του πρίστανε μια σκηνή πάλης σε μια υπαίθρια γερμανική μπουαρτί. Ο Τζαίκι επέμενε να τον αφήσουν ν' ανακατευθί κι' αυτός με το πλήθος των κομπάρσων που έκαναν

Ο Τζαίκι Κούπερ με τους γονείς του

τους θεατές. Ο Ουάλλας Μπέρνι όμως του δείχνει τότε ότι αν έπαιζε σε μια σκηνή, θα ήταν υποχρεωμένος να μένει στο «στούντιο» όλη την ημέρα!

— Και ποιος σάς είπε πως δεν θέλω να μείνω; και τότε τησε ο μικροσκοπικός «αστέρας». Φτάνει, έννοείται, να με πληρώσουν πέντε δολάρια τη μέρα μου!...

Πέντε δολάρια! Τόσα έπαιρνε ο Τζαίκι, όταν ήταν κομπάρσος...

Κατά το «γύρισμα» του «Πρωταθλητού» με τον Ουάλλας Μπέρνι, ο Τζαίκι έκανε το πρώτο του ταξίδι με το αεροπλάνο από το Χόλλυγουντ ως την 'Αγκουα Καλιέντε, όπου παιζόντουσαν πολλές σκηνές του έργου. Εκεί πέρα από τον Τζαίκι είδε για πρώτη φορά στη ζωή του (πρωτοβόλε) ο Τζαίκι φυσικά ένα από τα μεγάλα περιστατικά του ταξιδιού του. Υστερα, από λίγες μέρες, πριν τελειώσει ο «Πρωταθλητής»

ο Τζαίκι, γιόρτασε στο «στούντιο» την όγδοη επέτειο της γενεθλιάς του με μια τελετή τούρτα, σαν βουά, που την μοίρασε σ' όλους τους κομπάρσους του και τους φίλους του. Έπειτα από λίγο καιρό κατά το «γύρισμα» πάλι με τον πατέρα ηθοποιό Τοικ Σάλ, άφησε για πρώτη φορά στη ζωή του μια λίμνη κι' εκεί πέρα σπασε τις πρώτες του επιθυμίες ως... ψαράς. Ο Τζαίκι φέρει να πιάσει δυο μεγάλα ψάρια, που τα κράτησε σαν μια δολοκλήρη έβρουδα στο σ' έναν μεγάλο κουβά. Μπορείτε δε να φανταστείτε την... αγανάκτηση του, όταν η μητέρα του του έκανε λόγο ότι ήταν καλός πατέρας να την γιανίσω!...

Κατά την προβολή του τελευταίου φιλμ του, ο Τζαίκι έκανε μια μεγάλη τούρτα με πολλές πόλεις της 'Αμερικής. Ήταν η πρώτη φορά που ο μικροσκοπικός «αστέρας» έκανε ένα μεγάλο ταξίδι. Κάθε φορά λοιπόν συναντούσε καινούργιες εκπλήξεις, καθώς και καινούργιες περιπέτειες. Άλλοτε δεν ήταν τόσο άσπαστος στη ζωή του όσο είναι τη μέρα που πέρασε από το Σαιντ Λούις, όπου μια χαριτωμένη νέα πρωταθλήτρια σκοποβολή με πιστόλι, του έδειξε την περιήμη σκοποβολής της από πιστόλι κάθε στήθος και κάθε εποχή και χάρισε το πιο μικρό και το πιο όμορφο από αυτά. Την ίδια μέρα ο Τζαίκι κέρδισε κρατώντας το πιστόλι με το χέρι, ανέβηκε πάνω στην μεγάλη ελέφαντα του Σαιντ Λούις κι' ο Τζαίκι λοιπόν ήταν άπεριγραπτος...

— Έ, παιδιά, εδω είμαι! Βοήθηστε με να κατεβώ...

Ήταν ο Τζαίκι που είχε σκαρφαλώσει σαν αλLOURΟΣ πάνω στους πανύψηλους και σιδερένιους δοκούς της οροφής!

Κάποτε πάλι έτυχε να συναντήσει η ώρα της συνεδριάσεως της μυστηριώδους λέσχης του με την ώρα του «γυρίσματος» της σκηνής στα περίχωρα του Χόλλυγουντ. Ο Τζαίκι τότε, γιά να μη πληρώσει το περίφημο πρόστιμο κάθε άπουσας ενός μέλους, ξεβίδωσε κρυφά ένα φακό από τη μηχανή του υπερπλάτος και τον έβαλε στην τσέπη του. Όταν λοιπόν ο σκηνοθέτης άρχισε τη δουλειά, είδε κατάπληκτος τον ηθοποιό να χοροπηδά από τη λύσσα του και να τραβάει τα μαλλιά του. Η μηχανή του ήταν χαλτσμένη! «Ελεεινός ένας φακός και φυσικά δεν μπορούσαν να δουλέψουν. Έπρεπε να γυρίσουν στο Χόλλυγουντ. Ο σκηνοθέτης απογοητευμένος ανέβασε το «γύρισμα» της σκηνής γιά την άλλη μέρα το πρωί κι' έτσι, βολικά από λίγα λεπτά της ώρας, ο Τζαίκι Κούπερ ανέβηκε στη μοτοσυκλέτα του και γύρισε με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο σπίτι του, την ώρα ακριβώς που έτοιμαζόντουσαν ν' άρχισουν τη συνεδρίαση οι φίλοι του.

Όταν τελειωσε αυτή η μεγάλη του τούρνα, γύρισε στο Χόλλυγουντ γιά να γυρίσει πάλι τα γενεθλιά του. Ο Τζαίκι τότε, γιά να μην είναι πάλι τόσο μικρός, έκανε ένα μεγάλο ταξίδι με το αεροπλάνο. Αυτή τη φορά όμως κατέβηκε όλα τα παιδιά «αστέρας»

φιλοπόλεως κι' όλους τους μικρούς φίλους του γιά να τους προσφέρει ένα σωρό υπέροχα γλυκά. Την ίδια μέρα ο Τζαίκι έλαβε αναρίθμητα δώρα από τους μεγάλους συνάδελφους του κι' από τους θαυμαστές του. Η Τζόαν Κράουφορντ του χάρισε ένα υπέροχο πειρατικό καράβι με κόκκινα πανιά. Ο Ουάλλας Μπέρνι του έκανε δώρο ένα αρκετά μεγάλο αεροπλάνο. Η Νόρμα Σήρερ του έστειλε μια υπέροχη κυνηγετική καραμπίνα κι' ένα σκυλλί του κυνηγιού. Ο μεγάλος φίλος του, ο Γκάρι Κούπερ του χάρισε το καλύτερο χρονόμετρο του Χόλλυγουντ! Ο Κλάρκ Γκέμπλ του έκανε δώρο μια μικροσκοπική αμάκκα κι' η Άντα Παϊντς μιά μικρή μοτοσυκλέττα. Η μητέρα του πάλι του έκανε δώρο διάφορα σούβρα ψαρκής κι' ο Τζαίκι ένθουσιάζτηκε τόσο, ώστε θέλησε ν' αγοράσει μερικά ζωντανά ψάρια και να τα ρίξη στη στέρνα του κήπου τους γιά να δει αν τα σούβρα της ψαρκής που του είχε χαρίσει η μητέρα του δεν ήταν... κοροϊδία.

Στι βάθος αυτού του κήπου τους ο Τζαίκι έχει φτιάξει με τους φίλους του μια καλύβα που είναι η απόκριση λέσχης τους! Κάθε μέλος αυτής της λέσχης πριν γίνει δεκτό, υποβάλλεται σε μια δολοκλήρη σειρά από σκοτεινές και μυστηριώδεις διατυπώσεις, τις οποίες φυσικά δεν ξέρει κανείς μεγάλος. Τα μέλη αυτής της παιδικής λέσχης συγκεντρώνονται εκεί πέρα δυο φορές την εβδομάδα. «Αν τύχ η νά λείψη κανένα μέλος, στην επομένη συγκέντρωσι πληρώνει αυστηρό πρόστιμο: Δεκα χρυσάλλινους βόλους!

Όταν ο μικρός Τζαίκι δεν εργάζεται στο «στούντιο», ή πολεμικές κραυγές του μέσα από την καλύβα δείχνουν στη μητέρα του ότι όλα είναι εν τάξει... Ο Τζαίκι στο «στούντιο» είναι μονάχα ιδιότροπος όταν δεν έχει τί να κάνει κατά την ώρα του διαλείμματος. Πολλές φορές λοιπόν εκεί που ξεκουράζονται όλοι οι μεγάλοι συνάδελφοί του και βολιεύει μια απόλυτη σιωπή, ακούγεται άσφρα ένα απότομο και άγριο ξεφωνιστό:

— Ψηλά τα χέρια! Και ο Τζαίκι πετιέται στη μέση με το πιστόλι στο χέρι και εξαορίζεται από τα γέλια βλέποντας τους τρομαγμένους συνάδελφους του.

Άλλοτε πάλι του άρέσει να κάνει φάρσες και ν' αναστατώνει φυσικά το «στούντιο». Μιά φορά, τη στιγμή που τον περίμενε ο σκηνοθέτης του γιά να «γυρίσει» την πιο σπουδαία σκηνή ενός φιλμ του, ο Τζαίκι έγινε άφαντος! Όλος ο κόσμος τότε έσπευσε προς όλες τις διευθύνσεις γιά να τον βρή. Μά ο Τζαίκι είχε χαθεί. Ένας, ένας λοιπόν οι «κυνηγοί» του γύρισαν στο «στούντιο» απογοητευμένοι κι' ανέφεραν στον σκηνοθέτη τις μάταιες αναζητήσεις τους. Κι' εκείνος τότε θά έσκαγε από τη στενοχώρια του, αν την ίδια στιγμή δεν ακουγόταν πάνω από τον... ουρανό του «στούντιο» μια φωνή:

— Έ, παιδιά, εδω είμαι! Βοήθηστε με να κατεβώ...

Ήταν ο Τζαίκι που είχε σκαρφαλώσει σαν αλLOURΟΣ πάνω στους πανύψηλους και σιδερένιους δοκούς της οροφής!

Κάποτε πάλι έτυχε να συναντήσει η ώρα της συνεδριάσεως της μυστηριώδους λέσχης του με την ώρα του «γυρίσματος» της σκηνής στα περίχωρα του Χόλλυγουντ. Ο Τζαίκι τότε, γιά να μη πληρώσει το περίφημο πρόστιμο κάθε άπουσας ενός μέλους, ξεβίδωσε κρυφά ένα φακό από τη μηχανή του υπερπλάτος και τον έβαλε στην τσέπη του. Όταν λοιπόν ο σκηνοθέτης άρχισε τη δουλειά, είδε κατάπληκτος τον ηθοποιό να χοροπηδά από τη λύσσα του και να τραβάει τα μαλλιά του. Η μηχανή του ήταν χαλτσμένη! «Ελεεινός ένας φακός και φυσικά δεν μπορούσαν να δουλέψουν. Έπρεπε να γυρίσουν στο Χόλλυγουντ. Ο σκηνοθέτης απογοητευμένος ανέβασε το «γύρισμα» της σκηνής γιά την άλλη μέρα το πρωί κι' έτσι, βολικά από λίγα λεπτά της ώρας, ο Τζαίκι Κούπερ ανέβηκε στη μοτοσυκλέτα του και γύρισε με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο σπίτι του, την ώρα ακριβώς που έτοιμαζόντουσαν ν' άρχισουν τη συνεδρίαση οι φίλοι του.

Το ίδιο απόγευμα όμως έπεστρεψε στον δπερατέρ το φακό του και το έξήγησε ότι του είχε παίξει αυτό το παιχνίδι γιά να μη δώσει άφορμή στους φίλους του να τον ταπεινώσουν

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Οι άνθρωποι δεν ζούν παρά μοναχά με την αγάπη.
— Ένας ανόητος άντρας γιά να ιδεί τα δόντια μιάς όμορφης γυναίκας, την παρακαλεί ν' ανοίξη τα χείλη της, ένας έξυπνος όμως την κάνει να γελάει.
— Ένα τίποτα μπορεί να γεννήση τον έρωτα κι' ένα τίποτα μπορεί να τον θανατώσει.
— Η γυναίκα έχει την έμφυτη τάσι να μεγαλοποιή όλα τα πράγματα. Μονάχα την ηλικία της δεν μεγαλοποιεί, αλλά μάλλον την ελαττώνει.
— Η ηλικία της γυναίκας είναι ένα κεφάλαιο που όσο μεγαλώνει, τόσο λιγότερους τόκους αποδίδει.
— Η γυναίκα στην ειλικρία είναι πολύ ολιγαρκέστερη από τον άνδρα.

— Η ενάρετες γυναίκες είναι θησαυροί καλά ασφαλισμένοι.
— Το πρώτο πράγμα που συζητούν δυο γυναίκες μόλις συναντηθούν είναι τα ελαττώματα των φιλενάδων τους. Κατόπιν ανταλλάσσουν χίλιες δυο άμοιβαίες κολακείες.
— Η γυναίκα αγαπάει τη συντροφιά, όταν ζητείται την ήσυχνη και προτιμάει τη μόνωσι, όταν είναι λυπημένη.

— Η γυναίκα δεν μπορεί να νοιώση τους υπέρβουους άνδρας, τα μεγάλα πνεύματα. Τους εκτιμά όμως και τους θαυμάζει.
— Η έρωτευμένης γυναίκες εύκολότερα συγχωρούν τις μεγάλες άπιστίες, παρά τις μικρές.

— Σε άνδρα που έχει άνεπτυγμένο πνεύμα άρμίζει γυναικά με άνεπτυγμένη αίσθηματικότητα. Γιατί δυο μεγάλα πνεύματα κάτω από την ίδια στέγη δεν μπορούν να ζήσουν άρμονικά.

— Ένας άστατος άνδρας καταστρέφει την ήσυχια μιάς, άθώας κοπέλλας. Βύρων

— Η γυναίκα είναι το πιο αξιοσέβαστο πλάσμα της φύσεως. Η γυναίκα—μητέρα όμως είναι ή δόξα της δημοουογίας.

Μίρα μόν

— Λένε ότι ή ευτυχέστερη ημέρα της ζωής μας είναι ή ημέρα του γάμου μας. Συμφωνώ κι' εγώ τώρα που συγκρίνω την ημέρα του γάμου μου με τις... κατοπινές ημέρες της ζωής μου, τις μετά το γάμο μου, άλλοίμονο!...

Σερμπουλιέ
Γιά ν' αγαπήση κανείς μια γυναίκα πρέπει να κρατά κλειστά τα μάτια του.

Φενελόν
— Η γυναίκα αγαπάει πάντα χωρίς κανένα όπολογισμό, γι' αυτό κι' ή αγάπη της είναι πάντα φλογερή και άσολη.

Β. Ουάγκνερ
Τα δάκρυα είναι το χαμόγελο της μεγάλης αγάπης.

— Ησίοδος
Δότες μας καλύτερες γυναίκες γιά να κάνουμε καλύτερα παιδιά.

— Ρίχτερ
Το πιο μεγάλο μαρτύριο γιά έναν άνδρα είναι να μην τον καταλαβαίνει ή γυναίκα του.

Α. Σμίθ
— Αν ο Θεός ήθελε να κάνει την γυναίκα ανώτερη από τον άνδρα, θα την έπλασε με το μυαλό του 'Αδάμ! — Αν ήθελε να την κάνει κατώτερη του, θα την έπλασε με τα πόδια του. Θέλησε να την κάνει άγώριστη κι' αγαπημένη σύντροφο του άνδρος και γι' αυτό την έπλασε μ'ένα από τα πλευρά του.

Το «Ταξιδιού»

— Ένα πρόστιμο!...
— Ο Τζαίκι όπως είπαμε είναι τώρα έννέα χρόνια κι' έχει γίνε πασίγνωστος σ' όλο τον κόσμο με την εξυπνάδα του, την τόλη του και το μεγάλο ταλέντο του. Αν στα χρόνια είναι ο Βενιαμίν των «αστέρων», στο «στούντιο» είναι ίσος με πολλούς από αυτούς, στο είδος του φυσικά και κερδίζει όπως κι' αυτοί κολοσσιαία ποσά με την τέχνη του. Ο Τζαίκι είναι το πιο ένδοξο 'Αμερικανόπουλο της εποχής μας.

JEANNE ROUDOT

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστός γεννιέται σήμεραν εν Βηθλεέμ τη πόλει οι ούρανοι άγάλλονται, χαίρει ή Γη τις όλη!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

ΠΕΡΙΓΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στον πύργό του μαρκησιού Κάλους· Ταρρίνιες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μαντούας, πρίγκιπας της Γκονζάγκας, τον οποίον ο πυρροδοστής πρόκειται να παντρευτεί με την κόρη του Λαύνη. Μά η Λαύνη έχει παντρευτεί μυστικά πρό τετραετίας με τον δούκα Φίλιππο του Νεβέρ, φίλο στενό του πρίγκιπας της Γκονζάγκας, με τον οποίον έχει αποκτήσει και παιδιά. Ο πρίγκιπας της Γκονζάγκας, ο οποίος το ξέρει αυτό, έχει αναθέσει στον έμπιστό του Πιέρολ να συγκεντρώσει τους καλύτερους οπαδούς της Γαλλίας, για να δολοφονήσουν τον Νεβέρ, γιατί έτσι, εκτός των άλλων, θα τον κληρονομήσει, επειδή είναι εγγονός του. ΟΛ' αυτά όμως τα μαθαίνει ο περιφημος για την ωμορφιά του και την ανδρεία του δεκαοκταετής Ιπποτής Λαγκάρντερ, ο οποίος αποφασίζει να σώσει τον Νεβέρ και την κόρη του. Πράγματι δε κατορθώνει να πάρει την κόρη του Νεβέρ κι' έπειτα, έχοντας την στην αγκαλιά του, αποκρούει μαζί με τον πατέρα της την επίθεση των ιπποτών. Μά ένα οι δυο ήρωες θριαμβεύουν, άσφαιρα ο πρίγκιπας της Γκονζάγκας γλιστράει ύπουλα στο σκοτάδι και δολοφονεί τον Νεβέρ, βυθίζοντας του το σπαθί του στη ράχη του. Ο Λαγκάρντερ μένει μόνος, μα κατορθώνει να ξεφύγει απ' τους δολοφόνους, παίρνοντας μαζί του και την κόρη του Νεβέρ. Δέκα εννιά χρόνια περνούν κι' ο Γκονζάγκας, ο οποίος παντρεύτηκε την Λαύνη, μεταβάλλει το μέγαρό του στο Παρίσι σ' ένα είδος εμπορικού χρηματιστηρίου. Στά διάστημα όμως των δέκα εννιά χρόνων που πέρασαν, όλοι οι μπράβοι και σκοταμένοι μυστηριώδους, με μία σπαθιά ανάμεσα στα μάτια. Τελευταίοι απ' αυτούς σκοτώνονται ο Φαένσα κι' ο Σαλντάνι, που βρίσκονται νεκροί έξω από το σπίτι, μέσ' στο οποίο ο Γκονζάγκας κρατούσε σαν φυλακισμένο για άγνωστο σκοπό, μια άσπαστη Ισπανίδα, την ντόνα Κρούζ, και της οποίας την επιθυμία είχε αθεώσει. Την νέα αυτή ο Γκονζάγκας την προσέριζε για να την παρουσιάσει στη σύζυγό του ως την κόρη του Νεβέρ και να εξασφαλίσει έτσι την κληρονομιά του. Και πράγματι, συγκοιτώντας με τον Νεβέρ, ο οποίος θα κρίνει ορετικός με την κληρονομιά του Νεβέρ. Στά συμβούλιο αυτό παρουσιάζεται άσφαιρα η Λαύνη, αποφασισμένη να υπερασπιστεί με κάθε τοπο τα δικαιώματά της κόρης της. Έκει μία φωνή, μία μυστηριώδης φωνή, που την άκουει μόνον αυτή της υπαγορεύει τις απαντήσεις της κι' η απαντήσεις αυτές είναι τόσο αποστομωτικές, ώστε ο Γκονζάγκας χάνει το παιχνίδι.

(Συνεχίζεται εκ του προηγούμενου)

Από τότε που ο Λουδοβίκος κι' η νέα κόρη μαζί με τους υπηρέτες τους, κατοικούσαν σ' αυτό το σπίτι, κανένας ξένος δεν είχε περάσει το κατώφλι του, εκτός από ένα καμπούρη με πρόσωπο γλυκό και σοβαρό, ο οποίος υπαινόθγαντε χωρίς να λήξει σε κανένα, πάντοτε από τη γειτονική σκάλα και ποτέ από την πόρτα της εισόδου. Ο καμπούρης αυτός θα ήταν χωρίς άλλο, γνώριμος του καστρο-Λουδοβίκου. Οι περίεργοι της γειτονιάς δεν τον είχαν δη ποτέ στη μεγάλη σάλα του Ισογείου, όπου έμενε συνήθως η νέα κόρη μαζί με την γρηά και το παλληκαράκι. Πρό της άφιξης του καστρο-Λουδοβίκου και της οικογενείας του στο σπίτι αυτό, κανείς δεν θυμόταν να είχε συναντήσει τον καμπούρη στη γειτονιά. Γι' αυτό προκαλούσε τη γενική περιέργεια εξ ίσου σχεδόν κι' ο ωραίος και σωπηλός καστρο-Λουδοβίκος, ο λαξευτής σπαθιών. Ποιοι ήταν τάχα οι άνθρωποι αυτοί; Από ποιά έρχονταν; Και σε ποιά ώρα ο μυστηριώδης αϊτός καστρο-Λουδοβίκος, που σχεδόν διαρκώς θριασκόταν έξω, λάεξε στα σπαθιά του;

Τό σπίτι ήταν διαρρυθμισμένο ως εξής: Μία μεγάλη σάλα στο Ισόγειο με τη μικρή κουζίνα δεξιά, προς την αύλη και την κάμαρη της νέας κόρης, της οποίας τα παράθυρα άνοιγαν στην όδο 'Αγίου 'Οναρίου. Μέσ' στην κουζίνα υπήρχαν δύο κρεβάτια, τό ένα για τη γρηά, που λεγόταν Φραγκίσκη Μπερισόν, και τό άλλο για τό παλληκαράκι, που ήταν εγγονός της και λεγόταν Ζάν-Μαρι Μπερισόν. Ολο τό Ισόγειο δεν είχε παρά μία μόνο έξοδο από την κεντρική πόρτα. Μά στο άθρος της μεγάλης σάλας, ακριβώς απέναντι στην κουζίνα, υπήρχε μία στριφογυριστή σκάλα που οδηγούσε στο άπάνω πάτωμα. Τό άπάνω πάτωμα άποτελείτο από δύο δωμάτια: το καστρο-Λουδοβίκου, που έβλεπε στη σκάλα κι' έν' άλλο, που δεν είχε ούτε έξοδο, ούτε γνωστό προορισμό. Αυτό τό δεύτερο δωμάτιο ήταν πάντοτε κλειδωμένο. Ούτε η γρηά Φραγκίσκη, ούτε ο Μπερισόν, ούτε καν η νοσητευτική νέα δεν είχαν μπη μέσα. Σ' αυτό τό ζήτημα, ο καστρο-Λουδοβίκος, που ήταν ο πιά νλικός άνθρωπος το κάσμου, δειχνόταν άδυσώπητα άσπρηός.

Κι' όμως, όλοι φλεγόντουσαν από την επιθυμία να μάθουν τό μυστικό του δωματίου αυτού. Μά κι' η κλειδωνία του άκόμα ήταν σκεπασμένη. Ένα μόνο πλάσμα, εκτός από τό καστρο-Λουδοβίκο,

Καθισμένη μπρος σ' ένα τραπέζι, έγραφε...

υπαινόθγαντε μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο: ο καμπούρης! Μά κάθε φορά που ο καμπούρης έμπαινε στη μυστηριώδη κάμαρη, σε λίγο έθγαινε ο καστρο-Λουδοβίκος. Ποτέ δεν είχε δη κανείς τους δύο αυτούς φίλους.

Κατό τό δειλί της ημέρας που έγινε τό άκογενειακό συμβούλιο στο μέγαρό του Γκονζάγκας, η νέα κόρη, που καθόταν στο σπίτι του καστρο-Λουδοβίκου, ήταν μόνη μέσα στο μικρό της δωμάτιο, και καθισμένη μπρος σ' ένα τραπέζι, άπλωτο στο όποιο υπήρχαν μερικά φύλλα χαρτιού, έγγραφα...

Η τελευταία άχτινες του ήλιου, υπαινόθγαντε από τό παράθυρο, του οποίου η κουρτίνας ήταν άσπαστη, κομμένες, φώτιζαν την συναρπαστική ωμορφιά του προσώπου της. Τό καθένα απ' τα χαρακτηριστικά της χαραχόταν για να την κάνει όραία: τό παιδικό πρόσωπό της, τό σια μύτη της με τό τριανταφυλλένιο ρουθόνι, τό στόμα που τό χαμόγελό της άφηνε να φαίνονται τα μαργαριτάρια δόντια της. Μά έκείνο που ξεχώριζε απ' όλα, ήταν τό μαύρο μάτι της: μάτια δνειροπόλα, μεγάλα, θαυμάσια, μάτια που έσφαρίζοντε τους έμοιάζαν σαν ένα διπλό μεταξένιο κρόκο. Δεν υπήρχε τό κάπως θαυματούχιστο θέλημα των όρώντων ματιών, μόλις θα την έκανε κανείς δεκάξη χρόνων. Ήταν λίγη και τό σώμα της είχε τη λυγρότητα του καλαμιού.

Η γενική έκφραση της φυσιογνωμίας της ήταν η γλυκύτητα. Μά υπήρχε μέσα στά μάτια της, που έλαμπαν κάτω από τις μαύρες βλέφαριδες τους μία ήρωική και γαλήνια περιήγηση. Τά μαλλιά της, μαύρα κι' αυτά, με χρυσές ανταύξεις, τα μαλλιά της τά πλούσια και μακριά, τόσο μακριά, που ναι μεν κανείς κάποτε, ότε τό κεφάλι της έγερνε κάτω από τό άθρος, έπεφταν κυματιστά στο λαϊμό της και στους ώμους της, πασιώνοντας σαν φωτιστάφαινος την άξιολάτρευτη ωμορφιά της. Ύπαρχον γυναικες, που εινε κατωμενες για να τις άποκαλει φλογερά, μία μόνο μέρα. Ύπαρχον άλλες, που τις έστούει κανείς αϊώνια με γαλήνια άγάπη. Η νέα αυτή όμως, που κατωμένη για ν' άναπέτεια αϊώνια με πάθος. Ήταν άγνωστη, μά προπάντων γυνάικα.

Τό δνομά της, που οι γείτονες τό άγαποσαν και που τό έρωτά Φραγκίσκη και ο Ζάν-Μαρι Μπερισόν, από την ημέρα της άφιξέας τους στο Παρίσι είχαν διαταγή να μην τό προσφωνούσαν ήταν Λαύνη. Όνομα νοσητευτικό για μία κόρη που η άμορφιά της άδίδιζε σαν ένα σπάνιο λουλούδι.

Η Λαύνη ήταν τώρα μόνη. Όταν η σκιά του δειλιού έσφαιρε την άκρη της πένας της, έπαψε να γράφει κι' άποησε άνειροπολή. Οι χίλιοι θόρυβοι του δρόμου έφταναν ως αυτή χωρίς να την άποσπούν από την θύβη της. Τό άραίο λουλούδι της έρί θριασκόταν μέσ' στά μαλλιά της και τό μάτι της έσφαιρε τον ούρανό, σαν να προσευχόταν άσφαιρα...

Χαμογελούσε στο Θεό...

Έπειτα, άνάμεσα στο γαλήνιο τό της, ένα δάκρυ φάνηκε να μαργαριτάρει που τρεμοπαύει, μία στιγμή στην άκρη του έλκωτός της για να κλυθίσει και πιν άργα στην άκρη της παλάμης της.

Πόσο έκείνος άργεί! φάνηκε.

Μάεψε άμέσως τό φύλλο, που ήταν σκορπισμένο στο τραπέζι, και τάχως σ' ένα μικρό κελί, που τό έβλεπε πίσω από τό μαξιλάρι της, στο κρεβάτι της.

Έπειτα έκλεισε τό παράθυρό της και πήρε την κιθάρα της. Τό δάχτυλό της άγγεινε τις χορδές στην τύχη... Πέριμενε. Είχε άποησε πρό όλίγου απ' αυτό τό χειρόγραφο, που τάχως πάλι στο κειβότιδι... Αυτό τό γραμμάριο ήταν τό 'Ημερολόγιο της και περιείχαν την ιστορία της ή καλύτερα, ότε ήξερε ή άποησε από την ιστορία της...

Γιατί είχε γράψει τό 'Ημερολόγιο αυτό; Η πρώτη σελίδα των χειρογράφων άπαντοίως έαυτή την έρώτη. Να η έρώτη, φε ή Λαύνη σ' αυτές: «Άρχισα να γράφω τό 'Ημερολόγιό μου αυτό ένα όραμα...

ήμιον μόνη, άφού του κάκου περίμενα δόλοκληρη την ημέρα για να τον δώ. Μά δεν τό γράφω πρός χάριν του. Ότε γράφω έδω εινε ίσως τό μόνο πράγμα που προέρχεται από μένα και δεν προορίζεται γι' αυτόν. Δεν θα ήθελα καθόλου να δη αυτές τις σελίδες, στις όποιες αδιάκοπα θα μιλάω γι' αυτόν, και στις όποιες δεν θα μιλάω παρά μόνο γι' αυτόν... Γιατί; Ότε κι' έγω δεν έξω τό γιατί: Θά δυσκολευόμουν πολύ να τό πώ...

Ευτυχισμένες ή γυναικες έκείνες, που έχουν συντρόφους, στους όποιους μπορούν κι' έκμυστηρευνονται όλους τους πόνους κι' όλες τις ευτυχίες της ψυχής τους. Μά έγω δεν έχω ούτε μία όλλη. Είμαι μόνη, όλομόναχη: δεν έχω παρά ΑΥΤΟΝ. Όταν όμως τον θέλω, γάνω έξάφνα τη φωνή μου... Τί να τό πώ τη στιγμή που δεν με ρωτάει τίποτε;

Πάρ' όλ' αυτά, δεν γράφω για τον έαυτό μου τις σελίδες αυτές τό 'Ημερολόγιό μου. Δεν θα τις έγγραφω καθόλου, άν δεν έλπίζω ότε θα διαβαστούν, άν όχι όσο είμαι ζωντανή, τόυλάσσω με τό θάνατό μου. Μά φαίνεται μάλιστα πως θα πεθάνω πολύ νέα. Δεν εδχομαι θέβαινα τό θάνατο, μά ούτε κα τό φροβάζω. Άν πεθαινα, θα με λυπόταν... Μά έγω κι' από τον ούρανό ψηλά, θα τον λαχταρούσα... Ίσως όμως από κεί ψηλά, θα μπορούσα να διαβάσω τό μυστικό της καρδιάς του. Όταν τό σκέφτομαι αυτό, θέλω να πεθάνω...

Μου είχε πη πως ο πατέρας μου πέθανε. Η μητέρα όμως, καθώς φαίνεται, εινε ζωντανή. Λατρευτή μου μητέρα, που δεν σε γνώρισα ποτέ μου, για σένα γράφω τις σελίδες αυτές... Η καρδιά μου σου άνήκει δόλοκληρη, μά επίσης δόλοκληρη άνήκει και σ' αυτόν. Θά ήθελα να ρωτήσω αυτούς που ένοιωσαν δυό τέτοιες άνάγκες συγχρόνως: Έχουμε λοιπόν δυό καρδιές;

Γράφω για σένα, μητέρα μου. Μαύ φαίνεται πως δεν θα σου κρύψω τίποτε κι' ότε δεν θα διαστάσω να σου φανεώσω και τις τό άπόκρυφες πτυχές της ψυχής... Ξέρω, πως μία μητέρα εινε φίλη που πρέπει να τά μαθαίνει όλα και γιατρος που μπορεί να τά θεσπεύει όλα...

Είδα κάποτε, από τό άνοιχτό παράθυρο ενός σπιτιού, μία νέα κόρη γονατισμένη μπροστά σε μία γυνάικα με γλυκεία και σοβαρή ωμορφιά. Η κόρη έκλαιγε, μά τό δάκρυά της ήταν δάκρυα συνκίνησεως κι' άνακουφίσεως... Και η μητέρα, συγκινημένη κι' αυτή από χαμογελαστή, έσκυβε και της φιλούσε τά μαλλιά... Ό! τί θεία ευτυχία, μητέρα μου!... Νόμισα τη στιγμή έκείνη πως με φιλούσε και συ στά μαλλιά, μητέρα μου... Κ' έσύ, μητέρα μου, ποτέ να είσαι πολύ νλικεία κι' όσοσαι!... Κ' έσύ, ά! έλεος να παρηγοράς χαμογελάοντας!... Αυτός ο πινάκας που τον ήντικουνα από τό άνοιγτό παράθυρο, θοίσκεται πάντοτε στά δνειρά μου... Ήλπιω τά δάκρυα της νέας έκείνης κόρης...

Έγώ, μονάχα μπουσού στον ίερό μου μ' έξουολογεί κάθε τόσα, νοητιζώ. Κάνουν θέβαινα καλό και τά λόγια του ίερέως, μά από τό στόμα των μητέρων μιλάει ή φωνή τοό Θεού.

Με περιμένεις τάχα, μητέρα μου; Μ' άναζητάς; Με λαχτάρας... Με άναφέρες τάχα στις προσευχές σου, κάθε πρωί κι' όλη μέρα; Με θέλεις τάχα κι' έσύ στά δνειρά σου; Μά φαίνεται, όταν σε συλλογίζομαι, ότε και συ συλλογίζεσαι ευένα... Συχνά ή καρδιά μου σου μιλάει... Την άκούεις... Άν ό Θεός μου γαρύσει ποτέ την δνειρομένη ευτυχία να σε δώ, μητέρα μου λατρεμένη, θα σε ρωτήσω άν ήταν στιγμές που ένοιωθες την καρδιά σου να σκιρτά χωρίς λόγο. Και θα σου πώ: Τις στιγμές αυτές άκουγες τη φωνή της καρδιάς μου, μητέρα μου...

Γεννήθηκα στη Γαλλία. Σε ποό μέρος της Γαλλίας, δεν έξω... Άν έξω άποησε ότε την ηλικία μου άκριβώς, μά πρέπει να είναι έκκοσι περίπου νόνων...

Είπε τάνα ένικοι, εινε ποσεινιτικόμε... Αιτή ή άνώνυμια εινε τόσο μακρινό και τόσο βολή!... Μά φαίνεται πως θουάει κάποια νέα νέα γυνάικα με άγγελικό πρόσωπο, που έσκυβε γαυογελώντας πάνω απ' τό λίκνο μου... 'Ησού έσύ, μητέρα μου;

Έπειτα, μέσ' στά σκοτάδια της νηπιακής μου ηλικίας, μου φαίνεται πως άκούω τον τροισέο θόρυβο μιάς μάχης, μιάς σύγκρουσης... Ίσως ήμιον τότε άροσση και μω φαίνόταν έτσι με τόσο σε ινά νύκτα που θα εινά δυνατό πωρετό... Κάποιος με κρατούσε στην αγκαλιά του... Η φωνή του, που έμωιζε με κραυγές, νό, μ' έκανε να τρέμω... Τρέχαμε μέσ' στο σκοτάδι... Κρύωνα...

Μία καταχνιά άπλώνεται γύρω απ' όλ' αυτά και δεν μ' άφήνει να τό δώ καθαρά. Ο φίλος μου, ο προστάτης μου 'Ερρίκος πρέπει να τά ξέρη όλα. Μά κάθε φορά που τον ρωτώ για την παιδική μου ηλικία, χαμογελάει θλιβέρα και δεν μου άπαντά.

Θυμώμαι για πρώτη φορά καθαρά τον έαυτό μου, ντυμένο με ρούχα άγοριού, στά Ισπανικά Πυρηνάτα. Πήγαυα κι' έθωσα τις γίδες κάποιου θουήσιου τσοπάνη, ο όποιος μάς φιλοξενούσε. Ο φίλος μου ο 'Ερρίκος, ήταν άρρωστος κι' άκούγα να λένε συχνά πως θα πέθαινε. Τόν φώναζα τότε πατέρα μου. Όταν γυρίζα με τις γίδες μου τό θράδυ, μ' έβαζε και γονατίζα μπροστά στο κρεβάτι του, μου έωνε ο ίδιος τά μικρά μου χέρια και μου έλεγε γαλλικά:

—Λαύνη, προσευχόσου στο Θεό για να ζήσω...

Μία νύχτα, ήρθε ο παπας και τον κοινώνησε. Καθώς ο φίλος μου έξουολογούταν, έκλαιγε. Νομίζοντας πως δεν τον άκούγα, έιπε στον παπά:

—Αυτή ή φτωχή μικρούλα μά μένει μόνη...

—Συλλογίζου το Θεό, τέκνον μου! τον έξώρκισε ο ίερεύς. —Ναι, πάτερ μου... Ό! ναι, συλλογίζομαι τό Θεό... Ο Θεός εινε καλός και δεν άνησυχά καθόλου για τον έαυτό μου... Μά ή φτωχή μου μικρούλα που θα μένει όλομόναχη. Θά ήταν μεγάλο άμάρτημα, πάτερ μου, να την πάρω μαζί μου... —Νό την σκοτώσης! φώναζε ο ίερεύς με τρόπο Παραληρείς, τέκνον μου!...

Ο 'Ερρίκος κούνησε τό κεφάλι του και δεν το άπάντησε. Έγώ τότε πλησίασα άνάλαφρα:

—Φίλε 'Ερρίκο, το έλπα, κυττάζοντας τον στά μάτια, (ώ! άν ξέρατε, μητέρα μου, πόσο τό φτωγό του πρόσωπο ήταν γλυκό κι' ίσχυό), φίλε 'Ερρίκο, δεν φοβόμαι τό θάνατο και θέλω να πάω μαζί σου στο νεκροταφείο...

Με πήρε τότε στά χέρια του που τά φλόγιζε ο πωρετός. Και θυμάμαι πως έπαναλάμβανε δολένας:

—Νά την άφήσω μόνη!... Νά την άφήσω όλομόναχη!...

Σε λίγο άποκοιήθηκε, κρατώντας με πάντα στην αγκαλιά του. Θέλησαν να μ' άποσπώσουν απ' αυτή, μά για να τό πετύχουν αυτό, θάπρεπε πρώτα να με σκοτώσουν. Σεπτόμουν την ώρα έκείνη: «Έτσι, σαν πεθαινε, θα με πάρη μαζί του!...» Έπειτα από μερικές άρες εύμηνης, Έγώ ήμιον λουομένη δόλοκληρη στών ιδρώτα του.

—Σάθικα, έλεγε. Και θέλόντας με σφιγμένη άπάνω του, πρόσθεσε: —Ρωάτε, μικρό μου άγγελε, έσύ μ' έρωσες!

Δεν τον είχα κυττάει ποτέ καλά στο πρόσωπο. Μία μέρα, λοιπόν, που τον κυττάσα καλά, τον είδα όραίο όσο κανείς άλλος και έτσι όραίο τον θέλω πάντοτε από τότε.

Είχαμε άφήσει πειό την καλύβα του θωσκού κι' είχαμε προχωρήσει λίγο πιο κάτω, προς τη χώρα. Ο φίλος μου είχε άνακτήσει τις δυνάμεις του και δούλευε στους άγρους σαν έργατης. Τό έκανε αυτό για να με τρέφει. Βρισκόμαστε σ' ένα πλούσιο ύποστατικό των περιχώρων του Βενεζίκου. Ο Ιδιοκτήτης του είχε γάραφια κι' ένα έξοχικό πανδοχείο, στο όποιο έρχόντουσαν κι' έπιναν κρασί οι λαθρέμποροι της περιοχής.

Ο φίλος μου 'Ερρίκος, μου είχε άυστήσει έπανειλημμένα να μ' έναυνο απ' τό μικρό περιβάλλον που ήταν πίσω απ' τό σπίτι και να μ' υπαίνω πωρετό στη σάλα του παιδογείου. Ένα θράδυ όμως, κάποιος άνοητος ήρθε να μ' άναε στο παιδογείο, κάποιος άνοητος απ' τη Γαλλία. Έγώ έπαιζα την ώρα έκείνη με τά παιδιά από τό Ιδιοκτήτη του ύποστατικού στο μικρό περιβάλλον. Τά παιδιά από περιέργεια ήσαν να δουν τους μεγάλους αυτούς άρχοντες κι' έινά άναυτάστατα τους άκολουθούσα. Είδα τότε δυό λαμπροτάτους άρχοντες στο τραπέζι, περιστοιχισμένους άπο ύπορετες κι' ότε άνθρωπος άπαιτούμενος ήσαν όλοι-όλοι έφτά. Μόλις υπήκα μέσα, αυτός που ποδούσε τους άλλους, έγινε από άντροφό του. Άμέσως κι' οι δυό με κυττάσαν. Κατόπιν ο πρώτος άρνώντας με προσέκλεισε κοντά του κι' άρχισε να καυθευτιάζα μαζί του με σιγαλή φωνή.

Όταν έαναγύρισε, έιπε στον άλλο:

—Είπε αυτή!

—Στ' όλογοι φώναζε τότε ο μεγάλος άρχοντας. Συγχρόνως πέταξε στών Ιδιοκτήτη του ύποστατικού ένα πουνυ...

—Ρωάτε μικρό μου άγγελε, έσύ μ' έρωσες!

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλούσιος Άσπινος μεγάλος Μπριλλάντης βρίσκεται οικονομικά στο χείλος του κρημνού. Έχει πτωχεύσει, χρωστάει μεγάλα ποσά, τον περιμένει η δυστυχία, η φτώχεια, η ατιμία!... Ένα μόνον μέσον σωτηρίας υπάρχει. Νά παντρευτεί η κόρη του Φλώρα — ένα εξωτικό, λουλούδι ωμορφιάς — τον βασιλικό βιομήχανο Κωστή Άρτέμη, έναν εξητάρι χήρο, που έχει πεθάνει η γυναίκα του με τη σκληρότητα και την απανθρωπιά του κι' έχει παιδί είκοσι ετών. Ο Άρτέμης, που λαχταράει τη Φλώρα, κάνει την πρόταση αυτή στον Μπριλλάντη. Κι' ο δούτοχος πατέρας, μετά νυχτερινάς αγωνίας, καλε' ιδιαιτέρως την κόρη του και της τ' αποκαλύπτει όλα, με βουρκωμένα μάτια. Η Φλώρα εσφηνιάζεται, κλαίει, σπαράζεται, μά δέχεται στο τέλος να θυσιαστεί χάριν του πατέρα της, χάριν της οικογένειάς της. Και την μεθεπομένη συναντά έναν νέο, τον Μίμη, με τον οποίο είχε αρχίσει να πλέκει τον τελευταίο καιρό ένα ιδανικό ειδύλλιο, και αποφασίζει να του ανοίξει την καρδιά της και να τον χαιρετήσει για τελευταία φορά. Μά ο Μίμης δεν συγκινείται καθόλου και η Φλώρα γυρίζει σπίτι της πιο απελπισμένη και άπογοιτημένη απ' όλα. Αποφασίζει δέ πλέον ν' αυτοκτονήσει την παραμονή α-κοιτών του αταίριαστου γάμου της και κλέβει για το σκοπό αυτό ένα περιστόφορο απ' το συρτάρι του πατέρα της. Στο μεταξύ αυτό επισκεπτεται τη Φλώρα ο Άρτέμης και' επανάληψιν. Στην τελευταία του μάλιστα επίσκεψη παίρνει μαζί του και τον γιού του, τον Λεάνδρο. Ο Λεάνδρος Άρτέμης κάνει πολύ καλή εντύπωση στη Φλώρα. Είναι μιά χρυσή και πονεμένη καρδιά, σαν τη δική της. Μά ενώ μιλούσαν, η Φλώρα αντιλαμβάνεται άσφαινα τον Άρτέμη να κυττάει το γιού του με ζήλεια, με κακία. Αυτό την τρομάζει, της γεννιάει διάφορες υποψίες και αποφασίζει να μάθω λεπτομερώς πού όντι αφορά τον Άρτέμη. Πηγαίνει λοιπόν κι' επισκεπτεται την κ. Ρεντίδη, φίλη της μαμάς της και Άρτέμης. Πηγαίνει της μακαρίτισσας ουζόγλου του Άρτέμης. Απ' την Ρεντίδη μαθαίνει η Φλώρα όλη την τραγωδία της γυναίκας του Άρτέμης, την οποία ο άνδρας της σκότωσε ένα βράδυ, χωρίς άσχημο χερόν, γιατί την ζήλευε φρικτά. Το τρομερό αυτό κακούργημα έβγαλε κρόφο, γιατί η ίδια ή έτοιμοθάνατη ζήτησε να μη καταγγείλουν τον φονιά οζόγλου της, χάριν του παιδιού της...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ήσυχασε κατόπιν τόν μικρό Λεάνδρο, κι' όταν έγινε έτσι κάποια ήσυχία, ξαναγύρισε κοντά στην κυρία της...

...Η κ. Άρτέμη δεν είχε συνέρθει. Ήταν χλωμή και παγωμένη σαν νεκρή! Η καμαριέρα τ' άχασε. Τί έπρεπε να κάνει; Νά φωνάξει γιατρό; Έδίσταξε... Φοβότανε... Είχε μαντέψει τί είχε συμβή και έτρεμε μήπως δυσαρεστήσει τόν κύριό της. Ήξερε εξ άλλου πόσο ή κυρία της ήταν επιφυλακτική στις περιστάσεις αυτές. Αποφάσισε λοιπόν να φέρη μόνη της στις αισθήσεις της την κ. Άρτέμη. Για να τό κατορθώσει αυτό θασάνιστηκε επί ώρες, ως τ' α μεσάνυχτα. Ελπίζε, ότι στο μεταξύ αυτό, ο Άρτέμης θα έμπαινε στο δωμάτιο και θα ζήτησε να μάθω τί γίνεται ή γυναίκα του. Μά δεν συνέβη καθόλου ένα τέτοιο πράγμα. Ο Άρτέμης, αδιαφορώντας για την κατάσταση της γυναίκας του, έπεσε και κοιμήθηκε σαν κτήνος!...

...Κοντά τ' α μεσάνυχτα τέλος, ή κ. Άρτέμη συνήρθε. Μά σέ ποιά κατάσταση, Θεέ μου!... Είχε δυνατά ρίγη και έμετους, λίγο κατόπιν μάλιστα άρχισε να την φλογίζει δυνατός πυρετός...

...Η καμαριέρα φοβήθηκε και δικαιολογημένα, για τή ζωή της.

—Κυρία, της είπε, να πάω να φωνάξω τόν γιατρό.

—Όχι, όχι, απάντησε ή κ. Άρτέμη.

—Μά είσατε πολύ άρρωστη, κυρία...

—Δέν είναι τίποτα, θα περάσω... Πού είναι τό παιδί μου;

...Και τ' α μάτια της γύρισαν με λανθασα προς τό κρεβάτι του Λεάνδρου.

...Ο Λεάνδρος εξαγρυπνούσε. Και μόλις άκουσε τη μητέρα του να τον ζητά, πήδησε απ' τό κρεβάτι του κι' έτρεξε κοντά της...

...Η κ. Άρτέμη σηκώθηκε, άγκάλιασε τό παιδάκι της κι' άρχισε να κλαίει. Αισθανόταν φοβερούς πόνους σ' α σπλάχνα, μά τούς συγκρατούσε, δαγκλώνοντας απ' την άγωνία της, τ' α χείλη της...

...Σιγά-σιγά ο μικρός Λεάνδρος αποκοιμήθηκε και ή καμαριέρα

τόν μετέφερε στο κρεβάτι του. Πλάγιασε κατόπιν κατόπιν της και θάλεπόντας την να υποφέρει έτσι, της είπε: Πρέπει να καλέσουν τόν γιατρό.

...Μά ή κ. Άρτέμη άρνήθηκε κι' αυτή τή φορά από κατ' επιλογήν.

—Δέν πρέπει νά φέρετε γιατρό, είπε στην καμαριέρα τόν εννοείσ αυτό; Δέν πρέπει...

—Κι' αν ή κατάσταση σας χειροτερέψη, κυρία...

—Ούτε και τότε.

—Μπορεί όμως να καλέσω τόν γιατρό του ο κύριος...

—Δέν θα τόν καλέσω, κόρη μου, είμαι θέσασ γι' αυτό.

...Η καμαριέρα χαμήλωσε τό κεφάλι της και κάθισε κοντά τή.

...Η κ. Άρτέμη έβρισκε άρκητ ή ώρα δουθή, με κλειστά μάτια. Απ' τις συσπάσεις όμως του προσώπου της έπαυε ότι υπέφερε φοβερά. Μετά μίαν ώρα άνοιξε τ' α μάτια και ζήτησε απ' την καμαριέρα ένα ποτήρι νερό. Τό έπαιε και ξέθετο και τρίτο, σαν νάκαινε μέσα της δυνατή φλόγα κατόπιν γύρισε και κύταξε προς τό κρεβάτι του πατέρα της.

—Κοιμάται; ρώτησε.

—Ναι, κυρία, κοιμάται, απάντησε ή καμαριέρα. Γιατί συχαζέστε και σεις λίγο; Αυτό θα σ' άκανε καλό.

—Θέλω να κοιμηθώ, μά δέν μπορώ, δυστυχώς, φάρμακα...

Άρτέμη. Ίσως άργότερα με πάρει ο ύπνος. Τώρα πες μου μιλήσω, παιδί μου...

—Σας άκούω, κυρία.

—Άκουσε, κόρη μου... Πάντα καλή μαζί σου, μά έτσι έτσι...

—Ω, ναι, κυρία! Πολύ καλή...

—Αν λοιπόν σου ζητήσω γάμο, τί στιγμή αυτή της νύκτας μου πού δέν έβρα ποτέ...

...Κι' άκουσε άποψη. Μά τό έλεγε εκείνο πού θα σου ζητούσε...

—Μ' όλη μου την καρδιά...

...Θά κάμω ό,τι μού πεις...

—Τί πράγμα;

—Θέλετε να είδομαι...

—Όχι, όχι!... Για τό άσχημό...

...Ακριβώς θα σ' παρακαλούσα...

...Μην πής σέ κανένα τίποτα...

...Κι' άκουσε άποψη. Μά τό έλεγε εκείνο πού θα σου ζητούσε...

—Μ' όλη μου την καρδιά...

...Θά κάμω ό,τι μού πεις...

—Τί πράγμα;

—Θέλετε να είδομαι...

—Όχι, όχι!... Για τό άσχημό...

...Ακριβώς θα σ' παρακαλούσα...

...Μην πής σέ κανένα τίποτα...

...Κι' άκουσε άποψη. Μά τό έλεγε εκείνο πού θα σου ζητούσε...

—Μ' όλη μου την καρδιά...

...Θά κάμω ό,τι μού πεις...

—Τί πράγμα;

—Θέλετε να είδομαι...

—Όχι, όχι!... Για τό άσχημό...

...Ακριβώς θα σ' παρακαλούσα...

...Μην πής σέ κανένα τίποτα...

Στό σημείο αυτό της διηγήσεώς της ή κ. Ρεντίδη σάπασε απ' αφογγισέ τόν ιδρώτα πού πλημύριζε τό πρόσωπό της, μά την ψύχρα πούκανε έξω...

Η άσπινος τών τραγικών αυτών γεγονότων την είχε καταπονήσει. Την άφρησε να ξεκουραστεί και να συνέλθω κάπως και την ρώτησε:

—Λοιπόν, κυρία Ρεντίδη; Είδοποιήκατε κι' έπήγατε στο σπίτι της κ. Άρτέμης;

—Ναι. Αμέσως τόν πρωί ήρθε σπίτι μου ή καμαριέρα και μού είπε πώς είν' ανάγκη να τρέξω να δώ την κυρία της.

—Φαντάστηκε πώς θα συνέβη καμιά σκηνή απ' τις συνηθισμένες και ρώτησα την καμαριέρα:

—Τί συμβαίνει; Ο κ. Άρτέμης είνε πάλι στις κακές του;

—Εκείνη όμως χαμήλωσε τό κεφάλι της και δέν μούδωσε άπάντη. Αυτό με παραξένεψε.

—Γιατί δέν απαντάς; την ρώτησα.

—Θα σ' πη ή κ. Άρτέμη, μού αποκρίθηκε. Άλλά, σ' άς παρακαλώ, κ. Ρεντίδη, έλατε γρήγορα, μην άργήτε...

—Μά τί συμβαίνει, επιτέλους;

—Η καμαριέρα σφόγγισε τ' α δάκρυα πού άρχισαν να κυλούν από μάγουλά της. Κι' έφυγε γρήγορα-γρήγορα, χωρίς να μού πει λέει.

Η άλλοκοτη αυτή συμπεριφορά της με άναστατώσε. Και χωρίς να χάνω καιρό, ντόθηκα άμέσως κι' έτρεξα στο σπίτι της κακότυχης φίλης μου.

—Όταν είσασε εκεί, τό σπίτι ήταν άνάστατο. Η κατάσταση της κ. Άρτέμης είχε χειροτερέψει πολύ στο μεταξύ. Είχε πυρετό πύρετό και δέν άνεγνώριζε κανένα...

—Ο Άρτέμης είχε σηκωθεί και έλε όλοι πολύ πρωί, χωρίς να κοιμάται τίποτα, χωρίς να κοιμάται τίποτα, χωρίς να κοιμάται τίποτα...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

—Τί έπρεπε να κάνουν; Η κ. Άρτέμη τόν είχεν άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της. Νά τρέξουν να είδοποιήσουν τόν κύριο τους; Τόν φοβόντουσαν και τόν έτρε...

—Η άδελφή μου στο σπύτι τούς καθύσανε κάπως. Είπα να πάνε τόν μικρό Λεάνδρο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο και να τον κατεβάσουν στον κήπο...

ρούσε όμως και νά μού άποκαλύψη τί είχε συμβή. Μά είπέ μόνον, ότι ή κυρία της έσκόταψε τή νύχτα στή σκάλα, έπεσε σ' α σκοτεινά και χτύπησε στή κοιλιά.

...Τά λόγια της αυτά, μού έδωσαν άμέσως να καταλάβω τί συνέβαινε. Προσποήθηκα όστόσο πώς πίστευα σ' α λόγια της καμαριέρας και της είπα:

—Πήγαίνε να είδοποιήσης τόν γιατρό της κυρίας σου. Άνα λαμβάνω εγώ κάθε ευθύνη.

...Έτσι κι' έγινε. Σέ λίγο ήρθε ο γιατρός. Τό επανέλαβα τό ψέμμα της καμαριέρας και τόν ώδήγησα κοντά στην άρρωστη. Με τήν πρώτη ματιά πού της έφριξε ο γιατρός, πριν άκόμη τήν εξετάσει, κατσούφιασε. Κι' όταν πειά τήν εξέτασε, μού είπε με λυπημένη φωνή:

—Πολύ άσχημο χτύπημα, κυρία!... Πολύ-πολύ άσχημο χτύπημα!... Φοβόμαι πώς...

...Δέν τελείωσε τή φράση του. Μά τί χρειαζόντουσαν τά λόγια; Έμάνεψα άμέσως τί ήθελε να πη κι' άρχισα να κλαίω...

...Ο γιατρός μούγραψε κατόπιν δυό συνταγές κι' έφυγε. —Θα ξανάρθω, τό άπόγευμα, μού είπε, κουνώντας τό κεφάλι του, με λίγη κι' άπελπισία.

...Είχε καταλάβει τίποτα; Μάντεψε τήν αλήθεια; Ποιάς έξέρε!

...Πάντως, όταν έφυγε, έστειλα να έκτελέσουν τις συνταγές, έδωσα στή φίλη μου τά φάρμακα και τήν περιποιήθηκα μόνη του, σύμφωνα με τις οδηγίες του...

...Ήταν πειά τρεις μετά τό μεσημέρι...

...Ο Άρτέμης δέν είχαν έρθει...

...Ο άτυχος Λεάνδρος έπαίαν ακόμα σ' α κήπο, νηστικός!

Ποιός να τόν προσέξη, μέσα σ' α τή τήν άναστάτωση!...

...Κοντά στις τρεις και μισή, ή κ. Άρτέμη άρχισε να ήσυχάζη. Τά φάρμακα τού γιατρού έκαναν τήν ένέργειά τους. Ο πυρετός λιγόστεψε. Γλυκά ε τό πρόσωπό της.

—Νερό!... ψιθύρισε σέ μιά στιγμή, μ' α δύναμη, σδυμένη φωνή.

...Τής έδωσα ένα ποτήρι παγωμένης λεμονιάς. Τήν έπαι δόλο-κληρη κι' άμέσως έπειτα ά.ο.ξε τά μάτια της. Μόλις μ' αντίκρισε πλάι της, ένα φως χαράς απλώθηκε στο χλωμό της πρόσωπο. Μού άπλωσε τό ισχνό της χέρι, έσφιξε τό δικό μου μέσα στή φούχτα της πούκαινε και μού ψιθύρισε:

—Σ' ευχαριστώ!...

...Έσκυφα κοντά της και τήν ρώτησα:

—Είσαι καλύτερα τώρα, αγαπητή μου;

—Ναι, ναι, ευχαριστώ! μού αποκρίθηκε σιγά.

—Τά φάρμακα σου έκάμαν καλό έργο.

...Μόλις άκουσε τή λέξη «φάρμακα», τινάχτηκε στο κρεβάτι της, σαν να τήν είχε δαγκώσει σ' α.

—Τά φάρμακα!... Ποιά φάρμακα; ρώτησεν άνησυχη.

—Αυτά πού ώρισε ο γιατρός, της απάντησα.

—Ο γιατρός!... Ήρθε ο γιατρός!...

...Αγωνιούσε προμερς, τά μάτια της πετούσαν φλόγες...

—Μην άνησυχίς, της είπα. Θά σου εξηγήσω τί συνέβη.

—Μά ποιός έκάλεσε τόν γιατρό;

—Εγώ.

—Σύ!... Γιατί... Γιατί να τό κάμης; Τό είχα άσπυρομένη οπτός στην καμαριέρα της.

—Αγαπητή μου, μην ταραξείσαι, χωρίς λόγο. Άκούσε με πρώτα...

...Και για να τήν καθυστάσω, της διηγήθηκα σέ ποιά κατάσταση τήν έφριξα και τί είπα στο γιατρό, για να δικαιολογήσει τήν έξαδική της άσπυρομένη.

...Η εξήγησής μου αυτές τήν ήσυχασαν...

Μού άπλωσε τή ευγνωμοσύνη τό χέρι της και μού είπε:

—Σ' ευχαριστώ!... Δέν πρέπει να μάθω κανείς τίποτα, άπο λόγους ήσυχας, απ' όσα έγιναν. Γι' αυτό άκριβώς σ' έκάλεσα.

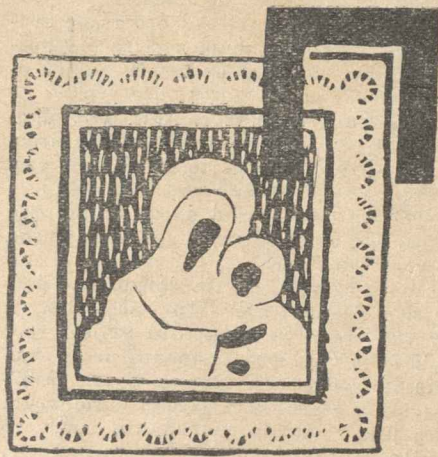
Δέν θέλω να διασπάρη τ' όνομά μου, τ' όνομα τού παιδιού μου...

...Σάπασε για μιά στιγμή και συνέχισε κατόπιν:

—Ξέρω πώς θα πεθάνω!...

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΟΛΥ επιθυμούσα πάντοτε, εγώ ο Θωμάς ο Ισραηλῆτης, να κάμω γνωστά στους μη Ισραηλίτας αδελφούς τα παιδικά θαύματα, που έκαμεν ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ζώντας σοφιστικῶς, στην πόλι Ναζαρέτ, όπου ἐπλήθυνε όταν ἦταν πέντε ἐτῶν.

Ἴδου λοιπὸν αὐτά :

Μιά μέρα πού εἶχε βροῖ, ὁ Ἰησοῦς ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ σπίτι, όπου ἔμενε ἡ μητέρα του, καὶ ἐπαῖξε, σκάδοντας στὴ γῆ λάκκους, οἱ ὅποιοι ἐγέμιναν νερά ἀπὸ τὴ βροχή. Ὑστερα εἰσεστά νερά :

—Θέλω νὰ γίνετε καθα-

ρά καὶ ἐνάρετα !..

Κι' εὐθὺς τὰ νερά τῶν λάκκων ἐκαθάρισαν ἀπὸ τὴ λάσπη κι' ἐγιναν γάργαρα.

Περωνώντας ἀπ' ἐκεῖ ἓνα παιδί τοῦ γραμματέως Ἄννα καὶ κρατώντας ἓνα ραβδί ἀπὸ κλωνιάρι ἰτιάς, χάλασε μ' αὐτὸ τοὺς λάκκους καὶ τὰ νερά χύθηκαν ἔξω. Ἐγύρισεν ὁ Ἰησοῦς τότε καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀσεβὴ καὶ παράνομε, τί σ' ἐπείραζαν οἱ λάκκοι καὶ τοὺς χάλασες ;

Πρὶν τελειώσει τὸ δρόμο σου, θὰ ξεραθῇ σὺν τὸ ραβδί πὺν κρατᾷς ! Πράγματι, ἐκεῖ πὺν πῆγαινε στὸ δρόμο τὸ παιδί τοῦ Ἄννα, ἔπασε ἄξαφνα κάτω καὶ ξεφύρησε. Τ' ἄλλα παιδιά, πὺν ἔπαζαν μαζί του, ἐθαύμασαν καὶ πῆγαν καὶ τὸ εἶπαν στὸν πατέρα του. Ὁ Ἄννας ἔτρεξε ἀμέσως ἐκεῖ, ἀλλὰ βόηκε τὸ παιδί τὸ νεκρό. Ἐφυνε λοιπὸν, παραπονοῦμενος κατὰ τοῦ Ἰωσήφ γιὰ τὸ κακὸ πούπαθε.

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸν πηλὸν τῶν λάκκων ἄρχισε νὰ πλάθῃ, παίζοντας, μικρὰ σπουργίτια. Μὰ ἦταν ἡμέρα Σάββατο. Κι' ἓνα παιδί ἐπῆγε καὶ τὸ εἶπε αὐτὸ στὸν Ἰωσήφ.

—Ἐλὰ νὰ ἰδῇς, τοῦ φώναξε, τὸ γιὸ σου, πὺν παῖ'ει στ' αὐλάνα καὶ πλάθῃ σπουργίτια μὲ τὸν πηλὸ, ἐνῶ εἶνε σήμερα Σάββατο καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κινή κανεὶς τίποτε.

Σὺν τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ, ἐπῆγε καὶ εἶπε στὸν Ἰησοῦ :

—Γιὰτὶ τὸ κάνεις, παιδί μου, αὐτὸ καὶ βεβηλώνεις τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ;

Ὁ Ἰησοῦς δὲν τοῦ ἀντιμίλησε, παρὰ ἔριξε τὰ μάτια του στὰ χωματένια σπουργίτια καὶ τοὺς εἶπε :

—Πετάστε καὶ φύγετε καὶ στὴ ζωὴ σας νὰ μιμνήσθε ἐμένα.

Πραγματικῶς, δὲν ἀπόσωσε τὸ λόγος του, καὶ τὰ σπουργίτια πέταξαν στὸν ἀέρα. Καὶ σὺν τὸ εἶδεν αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ ἐθαύμασε πολὺ.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς περνοῦσε μέσ' ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ἓνα παιδί ἔριξε μιὰ πέτρα καὶ τὸν χτύπησε στὸν ὄμω.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε τότε :

—Δὲν θὰ σώσης νὰ πᾶς τὸ δρόμο σου.

Κι' ἀμέσως τὸ παιδί ἔπεσε καὶ πέθανε. Ὅσοι ἔτυχαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ εἶδαν τί ἐγίνε, τάχσαν κι' ἔλεγαν :

—Μὰ τί εἶνε ἐτοῦτα μ' αὐτὸ τὸ παιδί ; Ἀπὸ πὺν βασταίει κι' ὁτι λόγος πῇ ἀμέσως γίνεται ;

Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ βοήχον τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ οἴστηκαν :

—Ἰωσήφ, τοῦ εἶπαν, δὲν μπορεῖς νὰ μένης μαζί μας σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Ἄν θέλεις νὰ μένης, μάθε τὸν γιὸ σου νὰ εὐλογῇ καὶ νὰ μὴν καταριέται, γιὰτὶ καμαριέται τὰ παιδιά μας καὶ πεθαίνουν κι' ὁτι πῇ γίνεται ἀμέσως.

Ὁ Ἰωσήφ ἐφώναζεν ἰδιαιτέρως τότε τὸν Ἰησοῦν κι' ἄρχισε νὰ τὸν συμβουλεύῃ :

—Τί εἶν' αὐτὰ πὺν κάνεις ; Μὲ τὰ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΙ' Ο ΧΡΙΣΤΟΣ
(Σμάλτος τοῦ Πεντικῶ)

[Πιστὴ μετάφρασις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἀποστόλου Θωμά]

καμωμάτα σου ἐξοργίζεις ὅλον τὸν κόσμον καὶ μᾶς μισοῦν καὶ μᾶς διώκουν.

Μὰ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

—Ἔρω πὺς αὐτὰ πὺν μοῦ λὲς δὲν εἶνε δικὰ σου λόγια. Ἄλλα εἶ δαλὰν νὰ μοῦ τὰ πῇς, μὰ μπροστὰ σου θὰ σιωπήσω. Ἐκεῖνα ὅσα ἐστὶν ἐν τῷ βροῦν ἐστὶν ἐν τῷ ἀέρι.

Καὶ ἀμέσως ἐκεῖνοι πὺν τὸν κατηγοροῦσαν ἐπεφρόνησαν.

Ὅσοι εἶδαν τί ἐγίνε, φοβήθηκαν πολὺ καὶ ἀπορούσαν κι' ἔλεγαν πὺς καθε λόγος αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, καλὸς ἢ κακὸς, γινώταν ἀμέσως ἐν τῷ θαύματός.

Ὁ δὲ Ἰωσήφ, σὺν εἶδε καὶ τὸ νέο αὐτὸ θαῦμα πὺν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ σκαμνὶ πὺν καθόταν κι' ἔπασε τὸ αὐτὸ τοῦ Ἰησοῦ πὺν στεκόταν ὀρθὸς μπροστὰ του, καὶ τὸ τράβηξε γερά.

Τὸ παιδί ἐθῆμωσε τότε πολὺ καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀφισέ με ! Φτάνει ὁτι μοῦκαμεις !..

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἓνας δάσκαλος πὺν τὸν λέγανε Ζαχαρία. Ὁ Ζαχαρίας αὐτὸς ἄκουσε τί εἶπε ὁ Ἰησοῦς στὸν πατέρα του κι' ἔθαυμα.

Παῖδι καὶ νὰ δίνῃ τέτοιες ἀπαντήσεις !..

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐπλησίασε τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε :

—Δόσε μοῦ τὸ ἐμένα, τὸν παρακάλεσε, νὰ τὸ μάθω γράμματα καὶ καθε ἐπιστήμη καὶ νὰ τὸ διδάξω νὰ σέβεται καὶ νὰ τιμᾷ σὺν τὸν πατέρα του τοὺς μεγαλειτέρους του καὶ ν' ἀγαπᾷ τοὺς συναρμόνιους του.

Τὸν πῆρε λοιπὸν κοντὰ του καὶ τοῦ διδάξεν ὅλα τὰ γράμματα καὶ τὸ ἄλλα ὅς τὸ ὀκένα.

Τότε ὁ Ἰησοῦς κῆταξε στὰ μάτια τὸν δάσκαλο καὶ τοῦ εἶπε :

—Υποκριτῇ, ἀκού ἐσὺ οὔτε τὸ ἄλλα δὲν ξέρεις καλά, πὺς δίδασκε

στοὺς ἄλλους τὸ βῆτα ; Δίδαξε πρῶτα σὺστὰ τὸ ἄλλα καὶ ὅποτε οὐκ οὐκ πιστεύουμε καὶ σὺ τὸ βῆτα.

Καὶ ἄρχισε ν' ἀποστομώνῃ τὸν δάσκαλό του, λέγοντάς του πὺς ἐσὺ οὐκ οὐκ κανόνες, τοῦ ἄλλα.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὲς τίς διδασχὲς γιὰ τὸ ἄλλα ὁ δάσκαλος τοῦ Χριστοῦ ἀποῖρησε καὶ εἶπε σ' ὅσους ἦσαν παρόντες :

—Ἀγ' ! τί ἐπαθα ὁ δύστιχος ἐγὼ ! Μπελὰ πούθαλα σὺ κεράκι μ' αὐτὸ τὸ παιδί, πὺν πῆρα νὰ δασκαλέω. Πᾶρε τὸ, ἀδελφέ Ἰωσήφ, σὲ παρακαλῶ, πάρε' το, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸ αὐστηρὸν τοῦ βλέμματος καὶ ν' ἀκούω τὰ λόγια του. Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν βασταίει ἀπὸ τὴν γῆ, αὐτὸ μπορεῖ καὶ μὲ τὴν γῆ νὰ τὰ βάλῃ. Σὺν νῆμαι γεννημένο καὶ πᾶσθι ὁ κόσμος ! Ποιὰ κοιλία τὸ βασταίει καὶ πὺς πόρος τὸ ἔχει, δὲν ξέρω. Ἀλλοίμονό μοι, τί ἐπαθα ! Ποῦ μπορῶ ἐγὼ νὰ περῶ μαζί του στὴ γῆ ; Ἐνῶμιζα πὺς εἶχα μαθητῇ, κι' ἔβαλα δάσκαλο στὸ κεφάλι μου. Θὰ τὸν θαύμαζα αὐτὸ πὺν ἔχω πᾶναι, αἶμα μου, γιὰ πάντα. Εἶμαι γένος καὶ κατὰ τὸν ἑνα παιδί. Θὰ μὲ φῇ ὁ κόσμος καὶ τὸς. Θὰ μοῦ λέν ὅλοι πὺς μ' ἀπορῶσεν ἓνα παιδί κι' ἐγὼ δὲν ἔχω τί ν' ἀποκριθῶ. Γι' αὐτὸ, ἀδελφέ Ἰωσήφ, σὲ παρακαλῶ πᾶς τὸ παιδί αὐτὸ σὺ σὺ σὺ σου. Αὐτὸ τὸ παιδί αὐτὸ μεγάλο καὶ θαυμαστὸ εἶνε, ἡ γῆς ἄγγελος. Τί νὰ πῶ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω !..

Οἱ Ἰουδαῖοι παραγοροῦσαν τὸν Ζαχαρία καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς ἐγέλασε μὲ τὸν καρδιά του καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἐγὼ εἶμαι ἀνωθεν σταλμένος νὰ καλέσω τοὺς ἀνθρώπους νὰ γινῶν τὸ βλέμμα τους καὶ τὴν καρδίαν τους πρὸς τὰ ἄνω, ὅπως μ' ἐφρόνησε ἐκεῖνος πὺν μ' ἔστειλε σὲ σὺς.

Δὲν ἀπόσωσε τὸ λόγο τοῦ ἑνὸς τοῦ Χριστοῦ, κι' ἀμέσως ἀναστήθηκεν καὶ ἔγιναν καλά ἐκεῖνοι, τοὺς ἄκουσε καὶ χτύπησε μὲ τὴν καρδίαν του. Κι' ἐπὶ τότε κανεὶς δὲν τοῖμοσε νὰ τὸν μῶση, μὴν τὸν καταραστῇ καὶ μὴν ἀνάπρησε.

Μετὰ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς ἐπῆλθε σὺν λακωτὸ ἐνὸς σπιτοῦ μ' ἄλλα παιδιά τῆς γειτονιάς. Ἐνα ἀπ' τὰ παιδιά αὐτὰ ἔπεσε ἀξαφνα ἀπὸ τὸ λακωτὸ καὶ κι' ἔμεινε σὺν τῷ πόδι. Ἄν εἶδαν αὐτὸ τ' ἄλλα παιδιά, ἔφυναν καὶ τρομαγμένα κι' ἔμεινε ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ.

Οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ πὺν σιωπῶν ἔτρεξαν τότε καὶ κατηγόρησαν τὸν Ἰησοῦ πὺς αὐτὸς ἔφυνε αὐτὸ ἀπὸ τὸ λακωτὸ τὸ παιδί τους. Τότε ὁ Ἰη-

σοὺς τοὺς εἶπε :

—Δὲν τῶροίζα ἐγὼ.

Μὰ ἐκεῖνοι ἐπέμεναν. Ἐπῆρθε τότε κάτω ἀπὸ τὸ λακωτὸ ὁ Ἰησοῦς κι' ἐστάθηκε κοντὰ σὺν πῶμα τοῦ παιδιοῦ, χωρὶς νὰ πᾶθῃ τίποτε.

Ἐφώναζε λοιπὸν δυνατὰ :

—Ζήνων, (ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ), σὺ καὶ πῇς, ἐγὼ σ' ἔριξα ;

Καὶ τὸ παιδί, πὺν ἀναστήθηκε ἀμέσως, σηκώθηκε πῶμα καὶ ἀποκρίθηκε :

—Ὁχι, κύριε, ἐσὺ δὲν μ' ἔριξες, ἀλλὰ μὲ ἀνά-

στησες !..

Καὶ ὅλοι ἀπόρησαν μ' αὐτὰ πὺν ἔδλεπαν, οἱ δὲ γονεῖς ἐπῆγαν τὸ παιδί τους, δοξάζοντας τὸν Θεὸ καὶ προσκυνώντας τὸν Ἰησοῦ.

Ὑστερ' ἀπὸ κάμπο-

σες ἡμέρες πάλι, κά-

ποιος ἔριξε ξύλα σὲ

μιὰ γωνία καὶ τὸν σε-

κούρι, ξεφύροντας ἀπὸ

τὰ χέρια του, ἔπεσε καὶ

τὸν πλήγωσε σὺν πόδι.

Ὁ δύστιχος ἀνθρώπος,

ἀπὸ τὸ αἷμα πὺν ἔτρεχε

ἀπ' τὴν πληγὴ, πέθανε

σὲ λίγο. Οἱ δικαὶοι του

ἔβαλαν τότε τίς φωνές,

ἔτρεξε κόσμος καὶ πῆγε

ἐκεῖ κι' ὁ Ἰησοῦς μὲ

τοὺς ἄλλους. Σπρώχνον-

τας πέρασε ἀνάμεσα ἀ-

πὸ τὸν πλήθος, πῆγε

κοντὰ σὺν νεκρῷ, τοῦ-

πασε τὴν πληγὴ καὶ ἀ-

μέσως ἡ πληγὴ ἔγινε.

Ἐπε τότε σὺν ἀνθρώ-

πο :

—Σῆρω τώρα, σῆξε

ξύλα καὶ νὰ μὲ θυμᾷ-

σαι !..

Τὸ πλήθος, πὺν εἶδε ὁτι ἐγίνε, προσκύ-

νησε τὸν Ἰησοῦ, λέγοντας :

—Ἀλήθεια, πνεῦμα Θεοῦ ὑπάρχει μέσα

σ' αὐτὸ τὸ παιδί !..

Ὅταν ἦταν ὁ Ἰησοῦς ἔξη χρονῶν, ἡ μη-

τέρα του τοῦδωσε μιὰ στάμνα καὶ τὸν ἔστει-

λε στὴ βούση νὰ φέρῃ νερό. Μὰ ἦταν κό-

σμος στὴ βούση κι' ἀπ' τὸ σπρώξιμο κάπου

χτύπησε ἡ στάμνα κι' ἔσπασε. Τότε ὁ Ἰη-

σοῦς ἔβγαλε τὸ ρουχὸ του, τὸ ἔκαμε σὺν

σκαλὶ, τὸ γέμισε νερό καὶ τὸ πῆγε στὴ μη-

τέρα του. Βιέποντας ἡ μητέρα του αὐτὸ τὸ

θαῦμα, ἐπῆλθε τὸ παιδί της καὶ χαρόταν

ἀπὸ μέσα της γιὰ τὸ μυστήριον καὶ τὰ θαύ-

ματα πὺν τὸ ἔδλεπε νὰ κἀνῃ.

Σὺν ἦθε μετὰ δὺν χρόνῃ ἡ ἐποχὴ τῆς σποράς, ὁ Ἰησοῦς πῆγε μὲ

τὸν πατέρα του, τὸν Ἰωσήφ, νὰ σπείρουν σιτᾶρι σὺν χωράφι τους. Κι'

τὸν πατέρα του ἔσπερνε μὲ τὴ φούχτα, ὁ Ἰησοῦς πῆρε κι' αὐτὸς ἓνα

ἀγκυρο σιταριοῦ καὶ τὸν ἔσπερε. Κι' ὁ σπόρος φύτρωσε ἀμέσως καὶ πᾶς

ἔβλεπε καὶ σὺν θέρσαν κι' ἄλῳσαν, μάζεψαν ἑκατὸ κόρους σιταριοῦ (δη-

λαδή 3,600 ὀκάδες) ἀπὸ ἓνα σπειρὶ σιτᾶρι !..

Τότε ὁ Χριστὸς κάλεσε ὅλους τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως σ' ἄλῳν,

τοὺς χάραξε ἀρκετὸ σιτᾶρι καὶ πάλιν ἔμεινε νὰ πᾶθῃ κι' ὁ Ἰωσήφ σὺν

αὐτῷ.

Κι' ἦταν ὀχτὼ ἐτῶν ὁ Ἰησοῦς όταν ἔκαμε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Ὁ πατέρας τοῦ Χριστοῦ ἦταν μαργαχὸς κι' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ φταῖνε

ἀλῳρια καὶ ζυγούς γιὰ τὸ δροῦμα. Μὰ κάποιος πλούσιος τοῦ παράγγειλε

νὰ τοῦ φτιαχῇ ἓνα κρεβάτι, ἐπειδὴ δὲ τὸ ἓνα ξύλο ἦταν κοντότερον ἀπὸ

τὸ ἄλλο κι' ὁ Ἰωσήφ δὲν ἔξερε τί νὰ κάμῃ, ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

—Βάλε κάτω τὰ δὺν ξύλα.

Ὁ Ἰωσήφ ἔκαμε καθὼς τοῦ εἶπε τὸ παιδί. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔπασε τὸ

κοντότερο ξύλο ἀπὸ τὴν ἀκρὴ, τὸ τράβηξε καὶ τὸ ἔφερεν ἴσα-ἴσα μὲ

τ' ἄλλο.

Ἄμα τὸ εἶδεν αὐτὸ ὁ πατέρας του, τὸν ἀγάλλασε καὶ τὸν φίλησε,

λέγοντας :

—Μακαρίζω τὸν ἐαυτὸ μου, πὺν μοῦδωσε ὁ Θεὸς τέτοιον παιδί !

Σὺν εἶδε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ τὴ γῆναι τοῦ παιδιοῦ του, πὺν μεγάλωνε

μὲ τὴν ἡλικία του, σκέφτηκε νὰ μὴν τὸ ἀφήσῃ ἀγοράμιο, παρὰ τὸ πῇ-

ρε καὶ τὸ παράδωκε σ' ἄλλον δάσκαλο.

Ὁ δάσκαλος αὐτὸς εἶπε στὸν Ἰωσήφ :

—Θὰ τοῦ μάθω πρῶτα τὰ Ἑλληνικά κι' ὕστερα τὰ Ἑβραϊκά γράμ-

ματα.

Γιὰτὶ κατάλαβε ὁ δάσκαλος τὴ γῆναι τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ φοβήθηκε.

Τοῦ εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς :

—Ἄν εἶσαι πραγματικῶς καλὸς δάσκαλος, πῇς μου ὅλους τοὺς κα-

νόνες τοῦ ἄλλα κι' ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ κατόπιν τοῦ βῆτα.

Ὁ δάσκαλος πικράθηκε καὶ χτύπησε τὸ παιδί σὺν κεφάλι. Ὁ Ἰησοῦς

ἐπῶσσε καὶ καταράστηκε τὸν δάσκαλο, ὁ ὅποιος ἀμέσως λιποθύμησε κι'

ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα κάτω.

Ἐφυνε ὕστερα ὁ Ἰησοῦς καὶ γύρῃσε σὺν αὐτῷ τὸν πατέρα του. Μὰ ὁ

Ἰωσήφ λυτήθηκε γιὰ ὁτι ἐγίνε κι' εἶπε στὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ :

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΗΝ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΠΙ 50.000 ΑΡΙΘΜΩΝ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ

1		Δρχ. 1000000			
1		» 200000			
1		» 40000			
2	από 10000	» 20000			
25	» 4000	» 100000			
70	» 2000	» 140000			
500	» 1000	» 500000			
5000	» 200	» 1000000			
5600 αριθμοί θα κερδίσουν		Δρχ. 3000000			

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΚΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιοί, σκουφίδια, παντός είδους, όφελόγια, παλαιά όση-
μια, παντός είδους παράσημα - Νο-
μισματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινίς,
Εικόνες βυζαντινές, παλαιά Έλλη-
νικά χαρτονομίσματα (ακέραια),
κεμπόγια και πίπες, κεχριμπάρια
και Γιούσερ, παντός είδους Κοράλ-
λια, με άνωτέρας τιμές όλων των
έλλων καταστημάτων. Όστις μās
πώληση το χρυσόν του όφελόγιον,
αναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν
της μηχανής του εις νικελένια
κάσσα.

Λόγω ρεκλάμας ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ
όφελόγια ήγγυημένα δια 2 έτη
προς 40 δρ. δια πάσαν θλάθην. Έ-
χω τούς καλύτερους τεχνίτας.
Κατασκευάζω και πωλώ καλλιτε-
χνικά κοσμήματα εκ χρυσού και
πλατίνης εις πολύ εύθηνάς τιμάς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μη πωλήσετε τα κοσμήματά σας
πρoτού μās επισκεφθήτε, και τότε
προς το συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εις την διεύθυν-
σιν και τον αριθμόν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Όφελoγοποιός - Χρυσoσχός
56-ΑΘΗΝΑΣ-56

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

Χειρoύργος Όδoντίατρος Π.Ε.Π.
Όραι επισκέψεων 9-1 και 3-7
Όδoς Έμμανουήλ Μπενάκη 38

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"

Διπαρά (νυκτός)
είνε ή επιμέλεια του δέρμα-
τος και των χειρών

Προφυλάσσει το πρόσωπον
από τας καιρικές μεταβολάς

Απορροφάται τελείως από το
δέρμα, το όποιον μαλακώνει
και τονώνει

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"

Έξαιλείφει τας ρυτίδας, τα
ερυθήματα και τας κηλίδας
του προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ,"

Στεγνή - Χιονέ
Κρατεί την πούδρα και πα-
ρουσιάζει πάντοτε ένα πρό-
σωπον θαλερόν.
Διά τούς Κυρίους
Προφυλάσσει το δέρμα από
τόν έρεθισμόν του ξυρίσματος

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΕΙΣΗ

ΚΟΥΚΛΕΣ

Διά σαλόνια
Διά ντιβάνια
Διά παιδικά

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάροδος Εύαγγελιστριάς

"ΜΥΡΑΝΤΑ,"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΑΝΘΗ

Διά βάζα
Διά φορέματα
Διά μπουτυνιέρες

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάροδος Εύαγγελιστριάς

Δέν είναι άπρακτικό μία κυ-
ρία νά είναι όραία γιά νά γίνη
κομψή και γεφυτευτική και νά
προκαλή τόν θαυμασμόν εις ό-
λους ή εμφάνις της. Άρκεί μία
καλλιτεχνική ένδυμασία μιν-
τέρνα νά της δώση την χάριν
και την γεφτείαν και νά την
κάμη ένα έμφυχο λουλούδι ανά-
μεσα εις τόν κόσμον του όραιου
φύλου.

Μιά τουαλέττα πού έκπρoσω-
πεί την τελευταίαν λέξιν της
μόδας, με πικάντικους συνδυα-
σμούς, δημιουργεί την λεπτήν
και έξαισιαν οιλουέτταν.

Η Δίς Μανωλέα, Διπλωμα-
τούχος της Academie Internatio-
nale de Coupe de Paris, έπανέλ-
θεύσα πρέ τινος από την αιώ-
νιαν πόλιν του μοντεριισμού,
έφερε πλευσιωτάτην συλλογήν
μοντέλων, γιά νά ικανοποιήση
και το πλέον ιδιότροπο γεύστο.

Όδoς Κυδαθηναίων 11

ΕΠΙΠΛΑ ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΠΑΝΤΟΣ ΡΥΘΜΟΥ

ΠΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ

ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 23-038

ΤΡΙΧΟ--ΦΟΙΝΙΞ,,

Το θαματοργόν 'Ινδικόν Έλαιον

Έγκριμένον παρά του 'Υπουργείου 'Υγιεινής, τυγχάνει φυτικών κα-
τασκευασμάτων και άνευ ούδεμιάς βαφής μεταβάλλει φυσικολογικός τάς
καταστάσεις τριχας εις το προηγούμενον αυτών χρώμα, ΣΑΝΘΟΝ,
ΜΕΛΑΝ ή ΚΑΣΤΑΝΟΝ, δίδει νέαν ζωήν εις αυτάς και σπληντότητα
και αναπτύσσει άλματωδώς την τριχοφυΐαν.

Όδηγία τρώσων χρήσεως εντός του κατιού (άπλουστάτη).
Γενικά 'Αντιφύσσωποι :

"ΟΙΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗ,"

Φ. Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ & Ο. Γ. ΒΕΐ'ΝΟΓΛΟΥ

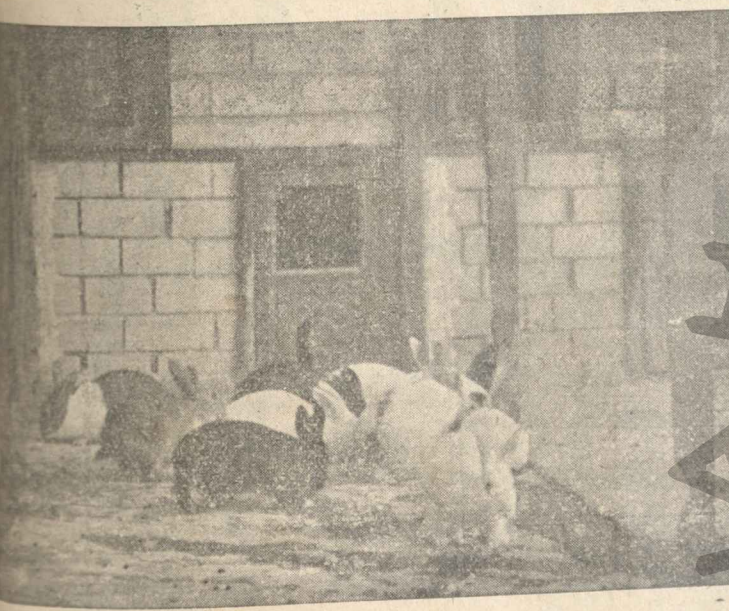
Μακρής Στοάς 42 — Πειραιά.
Στοά 'Αλαιν 18 — Θεσσαλονίκη.
Παραίως 2 γ — 'Αθήνα, όπου και δίδονται πληροφορία έκάστην
Ήμέραν, Πέμπτην και Σάββατον από της 10 π. μ. μέχρι της 1 μ. μ.
Έπίσης εν Καλλιθέα παρά τή Ιατροφ. κ. Χαϊλαρίδη, όδoς Θεσoεύς 152.

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ & ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μια πρότιμος Κτηνοτροφική και Πτηνοτροφική Σχολή, των κ. κ.
ΜΑΝΟΥΣΟΥ και ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ, παρά τα Νέα Δόσια, λειτουργεί
εκτός πόλεως και υπό τας καλύτερας συνθήκας παρασκευάζει νέους ικα-
νους ν' αντιμετώπισουν την ζωήν, μετεχόμενοι παραγωγικά επαγγέλμα-
τα όσως π. γ. ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΓΕΩΡ-
ΓΙΑΝ, ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΝ, ΣΗΡΟΤΡΟΦΙΑΝ κτλ.

Εις το ιδιόκτητον κτήμα της Σχολής εδρoάζονται όλα αι χρειoδείς
παραστάσεις, αι άπαραίτητοι διά την πρακτικήν έξάσκησιν των μαθη-
ταμένων, και το διάδοκον προσωπικόν αυτής άποτελείται εκ των πλέον
εμπειστον κτηνιάτρων, γεωπόνων, μελισσοκόμων, σηροτρόφων και πτηνο-
τρόφων. Οι έπιθυμούντες νά παρακολουθήσουν τα μαθήματα διά την ά-
νάγκην άσκησίνος ΣΧΟΛΙΚΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ, λήγουσαν άρχάς 'Ιου-
λιαν, δύν έγκαιρώς νά έγγραφώσιν, άποτεινόμενοι εις τόν κ. Σταυρί-
δην, ήττον, 'Αγίου Μάρκου 11.

Η Σχολή προμηθεύει και αύγά 'Ελεγχόμενα ήγγυημένα δι' άναπα-
ράστην, ως και χοιρίδια έκλεκτής ράτσας.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΥΓΕΙΑ

Εις τρεις Τύπους :

Α'. ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ
(Άφρίζουσα)
Διά την περιποίησην και ώμορ-
φιά των όδόντων.

Β'. ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ
Κατά την συνταγήν του όδoντο-
ιατρού σας.

Γ'. ΠΑΙΔΙΚΗ
Ειδική όδoντοκρεμα διά παιδιά
2 — 14 ετών.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΙΚΗΣ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΥΓΕΙΑ

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1

Κυρία,
Μη την ζη-
λεύετε. Παραγ-
γέλοντας ένα
ΚΟΡΣΕ ή μια
ΣΩΝΗ και ένα
ΣΟΥΤΙΕΝ εις
το Φαρμακείον
μας γίνεσθε
σαν κύτην.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφορεί εις όλα τα βιβλιοπωλεία
ή 4η χιλιάς της 2ης έκδοσεως του άσκη-
ματικoύ τoυ μνηστορήματος της Δίδος
Μαρίκας Κροκινίδου έμετά τον Πόνον.
Πρόκειται περί ενός σημαντικού άνω-
τέρου της 'Εραίας του Πέραν, που
συνταίνει βαθύτατα, γοητεύει και συνσο-
πάει και που διαβάσθηκες αλήθως κα-
τά την πρώτην του έκδοσιν.

ΕΜΙΛΕ

Ένα κομμάτι πούδρα
ΕΜΙΛΕ είναι ότι
χρειάζεσαι τότ'ό-
ταν βιάς/βιάς

ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΟΥ 9

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών
νοσημάτων
Μαγερ 23α-Τηλ. 25532
Ίσχυότερον διαμέρισμα
δι' έκαστον ασθενή

Βάψατε τα κομ-
φορέματα με Βαψ-
ART

και θα γίνουν κομ-
και μεδέρνα. Πολύτιμοι
έμπορικά και φαρμα-

Είτε
Βελούδο
Στόμα
δι' έπαια και
τινές, χαλκ
μάδες, διαφό-
νιές εις α
δυναμικότη
Στοά & Τυρο-
"ΕΡΤΑΝΟΙΣ"

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΝ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 —
Αναλαμβάνει άπο-
φύσεως. Άριθ. Τηλ.

ἡ νευρασθένεια καὶ ἡ κατὰ πλῶτος
εἶνε χαρακτηριστικὰ τῆς δυσκοιλιότητος
*κανονίσατε τὰ ἐντὲρά σας λαμβάνοντες
κάθε πρωτὶ ἓνα κουλαράκι*

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

*θεραπεύει τὴν ὀξυρεμίαν, τὴν δυσπεψίαν καὶ
τὴν χρόνιαν δυσκοιλιότητα*

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΓΙΑ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 — ΑΘΗΝΑΙ